

Voriti să știți CAT COSTĂ RĂZBOIUL?

● telegramă din Washington anunța deunăzii că Ministrul de finanțe al Angliei, cu prilejul discursului pronunțat la Glasgow, ar fi declarat că cheltuelile de războiu, zilnice ale Marii Britanii, s'au urcat dela 5.300.000 lire sterline, în primul an al conflictului, la 9.100.000 lire sterline în primele 77 zile ale anului al doilea.

Și deoarece curiozitatea nu este numai o slăbiciune specific feminină, vom încerca aci să satisfacem, fie chiar în limitele impuse de relativitatea unei asemenea statistici, pe toți acei cari își pun întrebarea: „cât costă războiul?” Cine e deprins să facă pe strategul mutând stegulețe pe hărțile geografice atârinate în pereții casei, poate e ispitit să răspundă că războaiele le câștigă acel care are bani mai mulți. Acestora le vom aminti, și nu întâmplător, că Machiavelli nu era de părerea lor: „Nu aurul este puterea războiului — spunea de fapt Machiavelli — ci soldații buni”. Adevăr care a fost confirmat în toate istoriile și în mii de locuri. Numai Pericle sfătuia pe Atenieni să se războiască odată cu întreg Peloponezul, dovedind că puteau să biruie cu industria și puterea banului; dar cu toate că în acel războiu Atenienii obținuseră oarecare succese, în cele din urmă îl pierdură și astfel au prețuit mai mult vitejii soldați ai Spartei decât industria și banii Atenei.

Cu aceasta nu voim să excludem dintr'un războiu importanța factorului ban, dar privind faptele în lumina lor adevărată trebuie să admitem că un Stat poate duce războiul fără să fie bogat însă cu banii economici, cu pricepere, în timp de pace.

Pe de altă parte, trebuie să ținem seamă că evoluția mijloacelor de luptă a avut drept consecință o urcare enormă a costului lor și pentru a suporta acest cost,

Un batalion de care blindate valorează 120 de milioane...

O uzină germană pentru fabricarea armelor automate.

Pușca-mitralieră este arma infanteriei moderne.

„Fiecare granată de 30 cm. costă 3000 mărci...”

nu mai sunt suficiente mijloacele economice normale ci se impun cu totul alte prevederi, de natură diferită, cum au făcut Germania și Italia îndrumate cu hotărâre către evoluția aceea care va îngădui celor două țări ale Axei să desfințeze aurul ca garanție. Și ziua aceea va însemna începutul unei ere noi pentru oamenii cari de mii de ani tânjesc ca sclavi ai prețiosului metal.

Dar să ne întoarcem acum la cifrele noastre.

Vorbeam, așa dar, de urcarea costului munițiilor ca fiind o primă consecință a evoluției constructive a lor și a mult sporitului potențial distructiv.

Să ne gândim, de fapt, la diferența dintre pușca de odinioară și pușca-mitralieră modernă, dintre tunul de er și cel modern cu tragere lungă care ar consuma averea unei provincii bogate dacă ar putea — în mod teoretic — să tragă, fără întrerupere, timp de 24 ore. Dar, pentru a nu merge mai departe cu comparațiile, e deajuns să facem pe aceea dintre un tip modern de avion de bombardament și unul din timpurile fabricate în ultimele luni ale războiului mondial. Acestea din urmă erau construite aproape toate din lemn, pe câtă vreme cele de astăzi sunt fabricate din metal și deci mult mai costisitoare. Apoi, complexitatea tipului și a întrebuițării cer aparate infinit mai scumpe, fără să neglijăm faptul că puterea de propulsie s'a mărit astăzi într-o măsură neprevăzută: în unele cazuri cu o mie la sută și chiar mai mult.

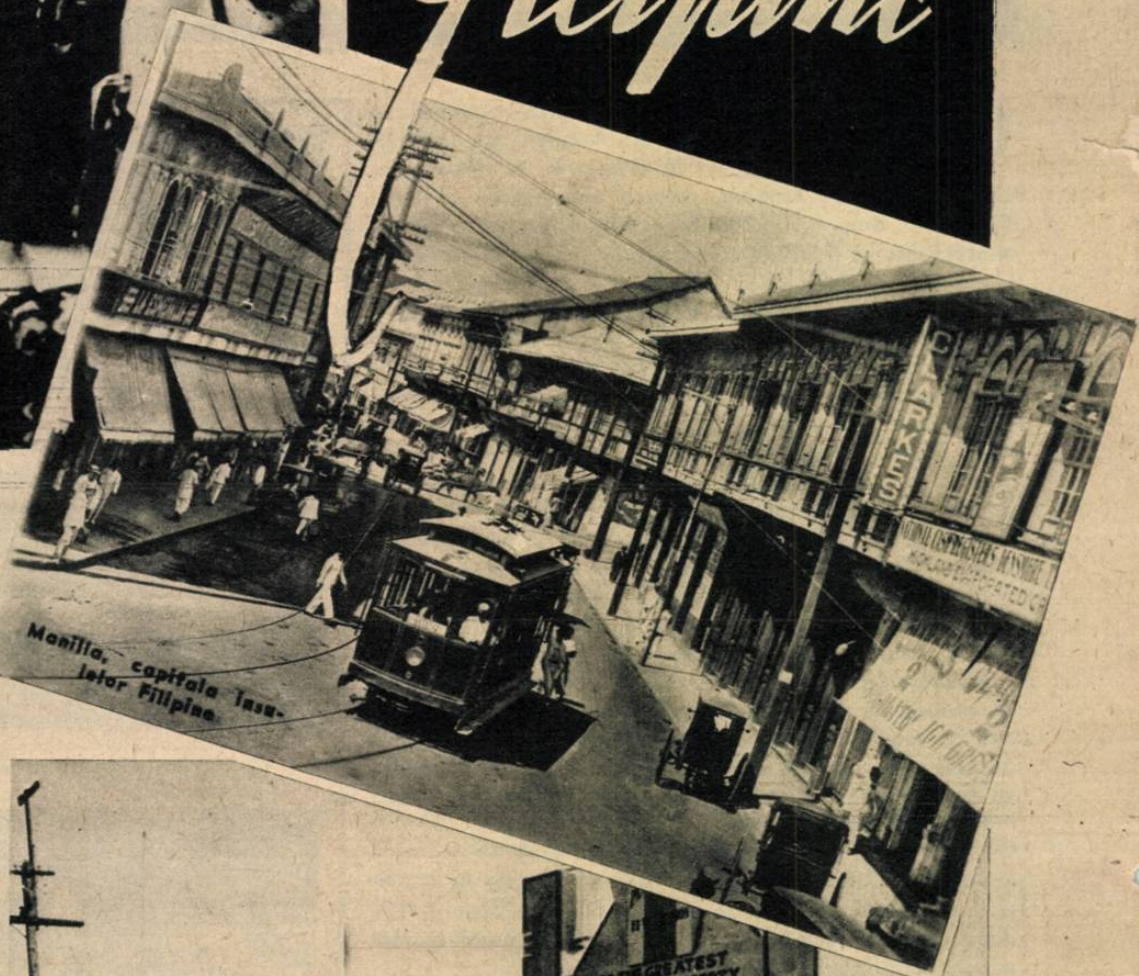
Știm că nu suntem, că nu putem fi preciși în aceste date; totuși din cele ce spun miniștrii portofoliilor războiului ai câtorva țări beligerante, sau foste beligerante, am reușit să cunoaștem sumele. Când Franța se afla, în 1940, în războiu, conducătorul ministerului armamentului, Dantury, spunea că o divizie cheltuește, în mod normal și într-o oră, 5 milioane

(Continuare în pagina 15-a).

Sultanul Datu Ombra Amil-bangsa, domnitor în insula Sulu (grupul Filipinelor) împreună cu familia sa.

Drama INSULELOR Filipine

Manila, capitala Insulelor Filipine.

În actualele circumstanțe internaționale dat fiind spiritul de prevedere în care au fost concepute stipulațiunile pactului tripartit față de o eventuală intrare a Statelor Unite în războiu, chestiunea Filipinelor prezintă (cum se spunea înainte) o actualitate dintre cele mai palpabile. Să vedem acum care ar putea fi soarta acestei posesiuni americane în cazul unui războiu între Statele Unite și Japonia dacă ne gândim că baza navală americană cea mai apropiată — de pe insula Guam — se află la 2.300 km., iar bazele Hawaii-ului la 6.400. Asta în vreme ce baza Japoneză din Formosa stă la mai puțin de 600 km. de capitala Filipinelor, care este Manila, iar la 2.300 km. se află înșiși insulele arhipelagului japonez.

* * *

Actualitatea acestei ipoteze este în sine un semn al transformării politice la care lumea asistă din 1934, adică din anul în care cercurile conducătoare americane și filipineze au început să-și facă iluzia posibilității unui viitor independent pentru aceste insule. Actualmente, populației Statelor Unite i se adresează discursuri în care se vorbește despre datoria morală a americanilor de a salvagarda Filipinele în vreme ce Filipinezii, în rândurile cărora entuziasmul perspectivei independenței s'a răcit, încep să ezite și mai mult sau mai puțin sincerii roagă pe unchiul Sam să-și prelungească tutela.

Dacă modificarea atitudinii americane se poate înțelege având în vedere teama și antagonismul său din ce în ce mai pronunțat față de Japonia în Pacific în schimb, modificarea atitudinii Filipinelor este mai greu de explicat. Căci nu e de crezut în sinceritatea acestei mărturii a incapacității lor de a funcționa ca stat independent. Ajunge să amintim că în 1935, deși avea o situație cu totul diferită de cea de acum, poziția poporului filipin era foarte modestă înaintea celor trei imperii ce se înfruntau în Pacific, și cu toate acestea actualul Președinte al Commonwealthului Filipinez n'a zăbovit să proclame că armata filipină avea să facă archipelagul „virtulamente invulnerabil față de orice invazie inamică”.

Indărătul acestei pocăiri — abstracție făcând de influența propagandei americane — se află ceva mai profund. Și asta-i tocmai ceea ce vom vedea mai jos. Vom aminti acum că Statele Unite au rămas, din momentul în care Spania a renunțat la Filipine (1898) într-o stare de nehotărâre cu privire la atitudinea ce urma s'o ia față de politica ce trebuia urmată în Pacific: o posesiune permanentă în acea îndepărtată zonă a oceanului ar fi însemnat o afirmare precisă a imperialismului, ceea ce ar fi venit în contradicție nu cu atitudinea în genere ostilă a Americii față de orice expansiune imperialistă, ci cu ceea ce este și rămâne directiva principală a expansiunii Statelor Unite, orientată către restul continentului american. În consecință era deci o sinceritate neîndoieală în afirmația americană că prin ridicarea în rang a posesiunii nu se urmărea decât crearea condițiilor în care să se poată da Filipinelor o conducere proprie și o stare generală prosperă.

Și sub inspirația acestui joc de incertitudini la care s'au adăugat după cum vom vedea, unele contradicții de ordin economic între politica de protejare a Filipinelor și interesele anumitor ramuri ale politicii agricole americane, preșe-

După 37 ani de stăpânire, Statele Unite au acordat autonomia insulelor Filipine. În fotografie: un arc de triumf și o companie de onoare așteptând sosirea, la Manila a președintelui Filipinelor.

Vederea gării din Manila.

până la expirarea perioadei de tranziție. Totul părea că se va realiza după acele planuri și după acele promisiuni.

* * *

Dar mai întâi, filipinezii începuseră să facă oarecari socoteli. Acordarea independenței Filipinelor ar fi avut darul să nemulțumească anumite grupări agricole americane care ridicară obiecția că scutirile de taxe vamale, a produselor agricole filipine (în special zahărul și uleiul de cocos) dăunau posibilităților de dezvoltare

ale agriculturii americane. Și astfel se făcu că, în acordurile desemnate a orândui raporturile dintre Statele Unite și Filipine în perioada de tranziție, figurară și câteva mici clauze economice comportând contingentarea importurilor de produse filipineze cu scutire de vamă (pentru zahăr, ulei de cocos și cânepa de Manila) și aplicarea unei taxe de export de către guvernul filipin, asupra acestor produse cu începere din luna Noembrie 1940, pentru a se alimenta astfel în ultimii cinci ani ai perioadei de tranziție un fond de amortizare a datoriei publice. Dar să vedem acum care e motivul pocăirii filipineze. Indelungate și neîntrerupte raporturi comerciale cu Statele Unite au dus la intensificarea culturii trestiei de zahăr și palmierilor de cocos, determinând o ridicare sigură, deși lentă a nivelului de viață în masele agricole filipine, ridicare înlesnită mult și prin introducerea cu scutire de taxe vamale a numeroase produse industriale americane. Sfârșitul regimului de „Posesiune” însemna pentru filipinezi întreruperea sigură a acestor schimburi foarte avantajoase până atunci și oprirea aflului de capitaluri americane cari făceau posibilă exploatarea resurselor minerale ale insulelor arhipelagului (aur, fier, cărbune, petrol). Fără piața americană, Filipinele nu mai au unde să-și desfacă zahărul și uleiurile, căci deși se află în spațiul economic al Japoniei,

orice posibilitate de export în această direcție este exclusă, prin faptul că țara lui Soare Răsare are o producție de această natură mult prea suficientă nevoilor sale.

* * *

Astfel stând lucrurile, în cea mai favorabilă dintre ipoteze, filipinezii aveau înaintea lor perspectiva unui lung și costisitor proces de transformare politică, ceea ce aduse răcirea entuziasmului pentru independența politică. Dar mai complexă încă din punct de vedere economic este atitudinea americană. Primele îngrădiri ale importului de produse filipineze au fost create din dorința de a se satisface deleanțele exponenților politici ai intereselor agricole din cuprinsul Uniunii. Dar actualmente, dacă privim lucrurile de aproape, satisfacția aceasta nu prea are baze concrete căci nici zahărul și nici uleiul de cocos al Filipinelor nu fac concurență produselor americane (zahărul nu pentru că producția internă este cu mult inferioară nevoilor, și nici uleiul de cocos pentru că în Statele Unite nu există teritorii care să producă acest fruct tropical). În schimb s'a creat o strânsă legătură între Statele Unite și Filipine cu scopul de a împiedica realizarea oricărui program de cooperare economică interamericană (zahărul din Cuba, semințele oleaginoase ale Republicilor sud-americane). Pe urmă, mai trebuie să se țină seamă și de interesele industriale care și-au

creat în Filipine importante debuseuri industriile cotoniere, a-cele ale cauciucului, îngrășămintelor, brânzeturilor (pentru a nu le enunța decât pe cele mai importante) sunt îngrijorate de perspectiva de a pierde una dintre cele mai importante piețe de desfacere și, natural, se agită pentru evitarea consecințelor. Nimeni n'ar putea spune care va fi rezultatul acestei încrucișări de tendințe contradictorii: politica americană se menține în sfera enunțărilor abstracte în vreme ce cetățenii Filipinelor sunt în imposibilitate de a-și alege singuri calea. Un scriitor filipinez făcea acum câțiva ani următoarea observație: „În cuprinsul Filipinelor se află 100 de Chinezi între circa 15 milioane Filipinezi: ei bine, Chinezii sunt aceia cari dețin majoritatea comerțului. Introduceți 300.000 de Japonezi — sau chiar jumătate — în cuprinsul insulelor și Japonia va domina Filipinele.

* * *

Această constatare semnalează absolută incapacitate a filipinezilor, atât în domeniul politic cât și în cel economic, de a-și apăra destinele și de aceea ni-i închipuim pe cultivatorii de trestie de zahăr și pe culegătorii pe nuci de cocos ai Filipinelor, desmeticiți din scurta exaltare a făgăduielilor de independență, privind cu îngrijorare norii negri ai războiului ce se îngrămădesc pe orizontul lor de oameni pașnici.

II VEȚI CUNOAȘTE DUPĂ BARBA LOR...

(Urmare din pag. 4-a)

înalții demnitari aveau dreptul de a purta barbă. Acest decret era motivat prin voința regelui de a împiedeca pe răufăcători de a opera în voie la adăpostul bărbii, pe care, după comiterea jafului și-o rădeau, devenind astfel de nerecunoscut. Portul bărbii a fost deseori reglementat prin decrete și ordonanțe, mai ales în Rusia. Adesea oamenii au imitat pe cutare om celebru sau au copiat fantezia

vreunui artist sau monarh, adoptând tipul lor de barbă.

RECORDMAN-UL NECUNOSCUȚ AL EUROPEI

Europa a cunoscut purtători de bărbă record. Extremul Orient nu are privilegiul bărbilor lungi. Naojiro Kato ar fi pălit de invidie, dacă ar fi văzut pe deținătorul recordului european. Această barbă monstruoasă a aparținut lui Louis Coulon, muncitor într-o fabrică din Montluçon. Coulon era mai mult mic de stat, căci măsura abea 1,60 m. Barba lui însă era imensă, căci atingea o lungime de 3,30 m.

Când se plimba, posesorul ei o purta înfășurată pe braț. La uzină, el și-o ascundea sub masă, pentru a putea lucra în voie. Coulon a primit numeroase oferte dela impresori, cari voiau să-l expună publicului. El ar fi putut astfel să se îmbogățească. Însă Coulon, pe cât era de bărbos, pe atât era și de timid. A refuzat.

A continuat să trăiască modest și a murit la vârsta de 90 de ani, la sfârșitul războiului trecut. Ocupate de evenimente mai grave, ziarele n'au avut nici timp, nici loc, ca să consacre ilustrului bărbos un necrolog demn de existența lui curioasă.

Indispus?

Asemenea dureri de cap vă strică cele mai plăcute ceasuri! Impiedicați această îngrădire a bucuriei de viață - luând la primul semn de indispoziție 1-2 tablete GARDAN.

GARDAN

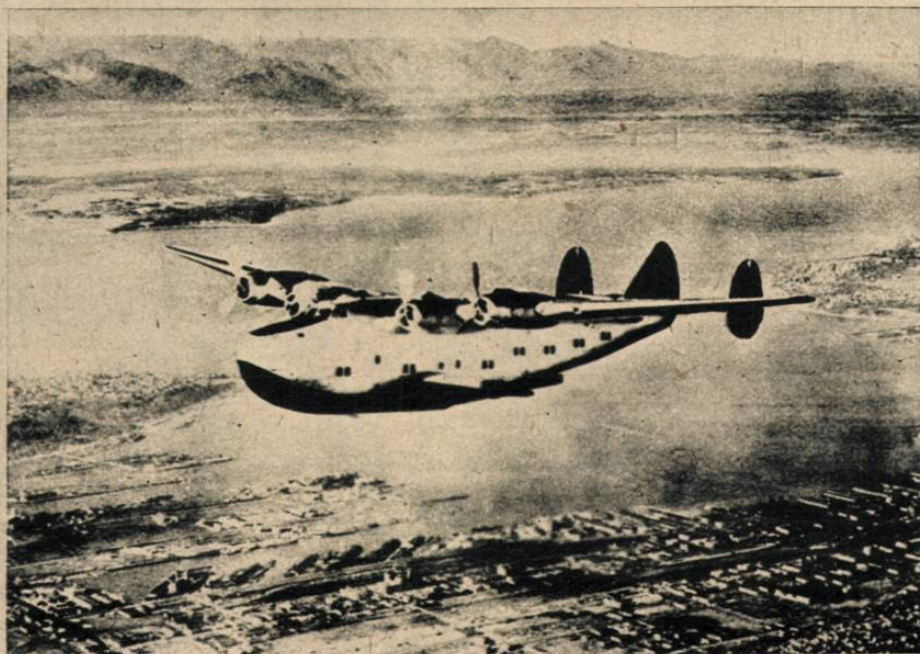

suprimă durerile

Este un produs »Bayer«

Astma se poate vindeca

sau cel puțin ameliora, pentru ca accesele să devie mult mai rare și mai slabe. Există pentru aceasta un remediu eficient, experimentat de profesori, de medici și de bolnavi: „Silphoscalin”, recomandat în contra afecțiunii căilor respiratorii (și deci și în cazuri de laringită și de catar pulmonar sau bronchial). Acțiunea sa nu se limitează numai la dizolvarea mucozităților, la provocarea expectorației sau la calmarea iritațiilor. „Silphoscalin” își datorează renumele său universal și proprietății de a mări puterea de rezistență și de a micșora gradul de sensibilitate a membranei mucoase a căilor respiratorii. La cumpărare observați denumirea „Silphoscalin”, ferindu-vă de imitațiuni. Cereți farmacistului Dvs. cutia cu 80 tablete la preț de lei 320. Dacă nu se găsește, adresați-vă la unul din depozitele: București: Farmacia Mădărasu, Cal. Victoriei 112. — Iași: Farmacia Pollak, Str. Ștefan cel Mare 13. — Galați: Farmacia S. Toma, Str. Domnească 12 — Sibiu: Engber S. A., Str. Rosmarin 1. — Timișoara: Ufa-Demed Str. Preyer 7. Reprezentanta generală pentru România: Sillicium, Deva.

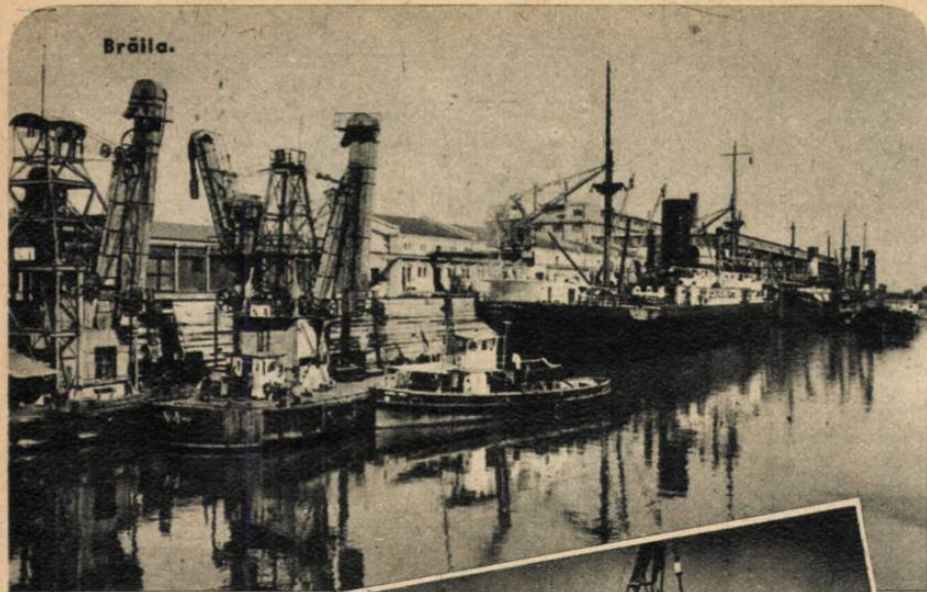
ASTA ESTE „CALEAȘCA PLUTOCRAȚIEI”

„Pan American Clipper” se numește cel mai mare avion din lume. Face sboruri dealungul Atlanticului de Nord, via Azore, e prevăzut cu motoare de 14 cilindri, are 1500 HP., putând transporta 74 pasageri, 8 oameni în echipaj și 5 tone coletărie. Este cel mai căutat mijloc de transport al celor grăbiți să părăsească Europa.

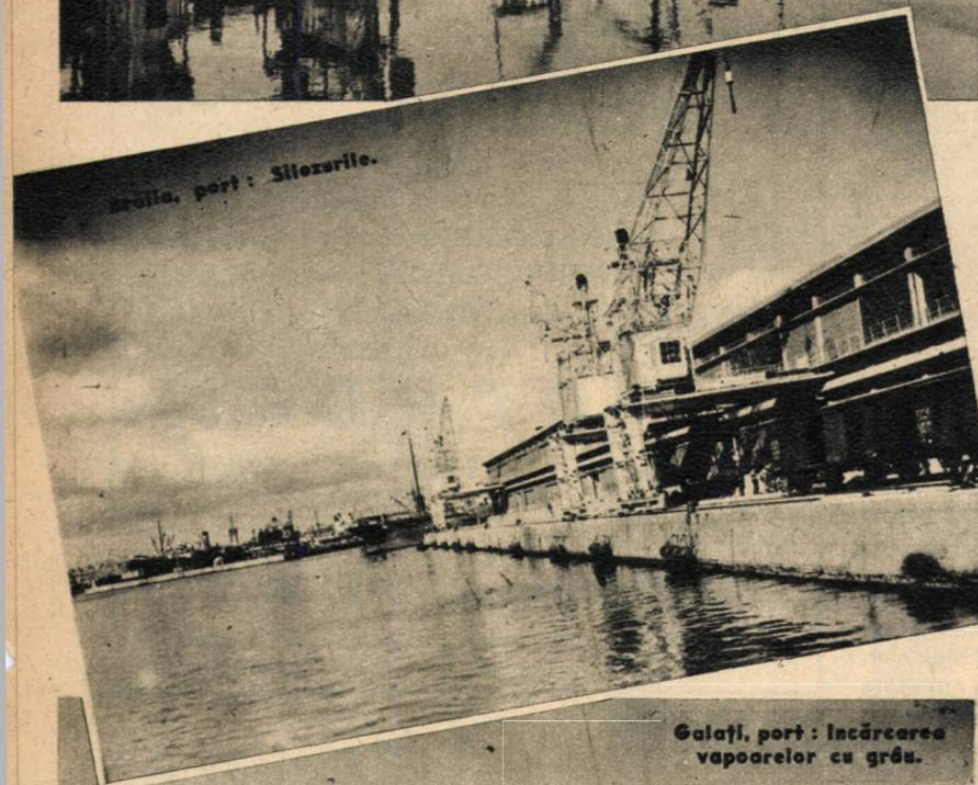
O DRAMĂ PE MARE

Un „contra-torpile” salvează pe supraviețuitorii unui vas comercial scufundat.

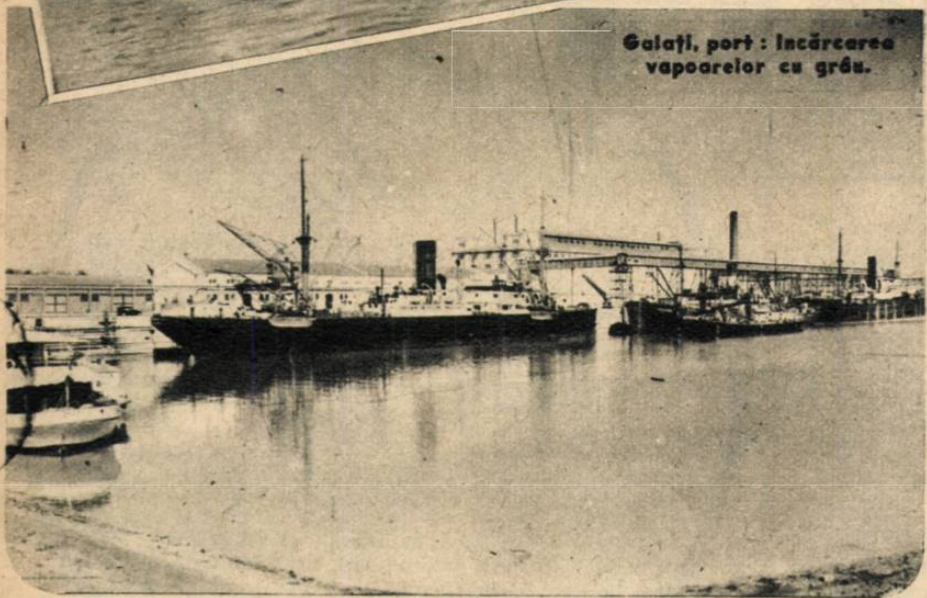

Brăila.

Giurgiu, port: Silozurile.

Galați, port: Încărcarea vapoarelor cu grâu.

T. Severin. Se văd vestigiile romane în urma recentelor săpături.

LA 30 Martie 1856 Tratatul din Paris care punea sfârșit războiului din Orient instituia Comisia Europeană a Dunării care avea să se ocupe, în mod special, de chestiunile tehnice privind navigația pe Dunăre. În decursul existenței sale istorice, dela 1856 până la 1940, Comisia Europeană a Dunării, care avea în alcătuirea ei pe membrii tuturor statelor riverane dunărene precum și reprezentanții marilor puteri apusene a suferit o serie de transformări în componența sa. Dacă am face istoria Comisiei Europene a Dunării care în primele sale începuturi ar putea să fie legată de chestiunea reglementării generale a navigației pe acest fluviu deosebit patru perioade distincte în istoricul Comisiei Europene dunărene.

1. Perioada anterioară lui 1856, în timpul căreia libertatea de navigație nu exista, ea făcându-se pe tot întinsul fluviului după voința și nevoile statelor riverane. Este fără îndoială că statul care deține pe majoritatea întinderii Dunării navigabile drepturi suverane și incontestabile a fost Principatele române și România. Dunărea, care isvorăște din munții Jura și trece prin Germania, Cehoslovacia, Ungaria, Iugoslavia, România, Bulgaria se varsă în mare pe teritoriul național al României. La vărsarea sa în Marea Neagră, Dunărea se împarte în trei brațe: Sfântul Gheorghe, Brateș și Chilia.

2. Perioada dela 1856 la 1878, după încercarea de aplicare pe tot parcursul Dunărei navigabile a principiilor puse de către Congresul dela Viena cu privire la navigația pe fluviile internaționale, libertatea de navigație nu este în realitate aplicată de cât pe porțiunea pe unde Dunărea se varsă în mare: și această prin ajutorul instituirii și funcționării Comisiei Europene. Această perioadă pomenită mai sus durează până în momentul când delta Dunării trece sub suveranitatea altui stat.

Este interesant de remarcat că în timp ce România era stăpână

Cazane.

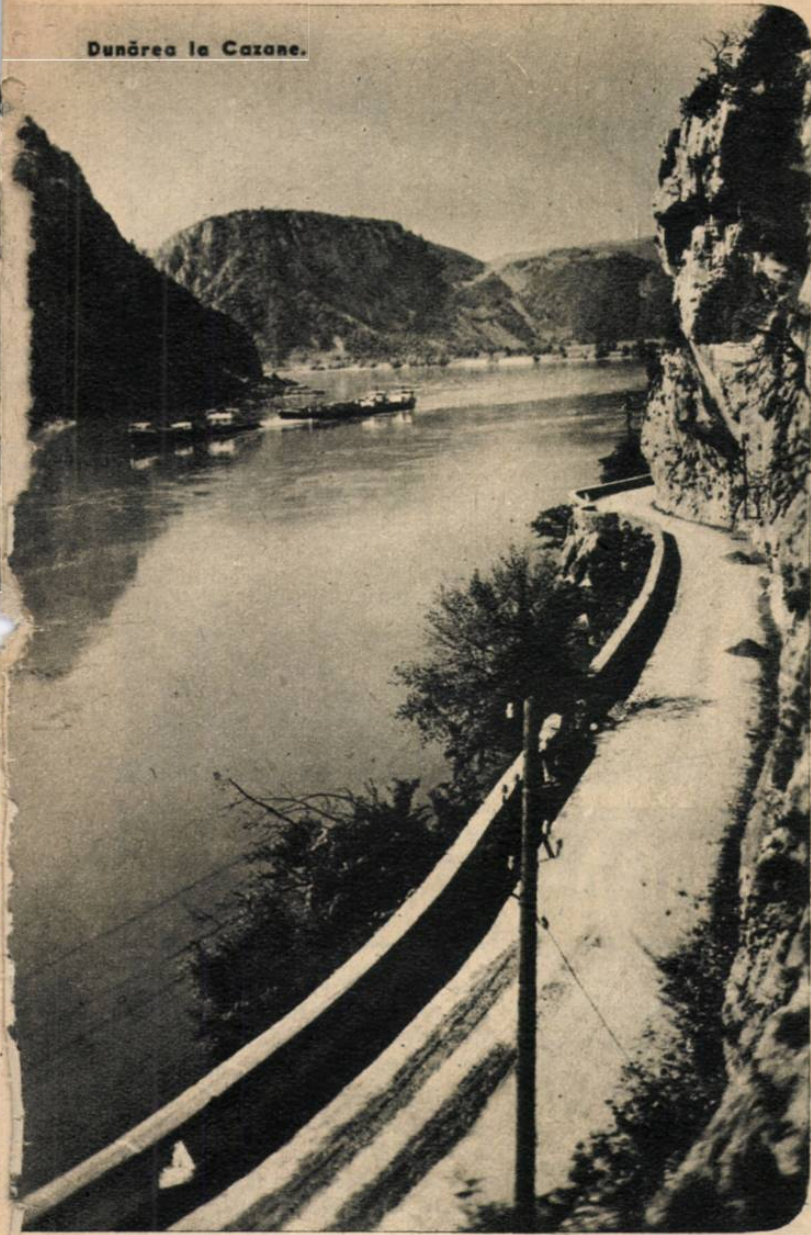

ȘI COMISIA EUROPEANĂ

Dunărea la Cazane.

Dunărea la Cazane.

peste o întindere de 945 km. din totala lungime a Dunării având fericirea ca și vărsarea acestui fluviu internațional să se facă într-o mare care este legată de teritoriul național, cu toate acestea România a trebuit să stea deoparte dela 1856 până la 1878 fără a putea lua partea la desbaterile Comisiunii Europene dunărene și fără a avea măcar dreptul de a se interesa de această chestiune...

3. Numai începând dela 1878 România a fost admisă de a face parte din Comisia Europeană dunăreană, Comisie care până la izbucnirea războiului mondial din 1914 va avea o compozițiune invariabilă. Trebuie să remarcăm, de altă parte, că în urma tratatului dela Berlin Comisia Europeană are drepturi într-o completă independență de autoritatea teritorială de a exercita funcțiunile sale; în modul acesta s'a lichidat definitiv litigiul care exista între autoritatea puterii teritoriale și aceea a Comisiei cu privire la limita puterilor respective.

Dela fondarea sa, din 1856 până la 31 Decembrie 1930, iată care a fost compoziția Comisiei Dunărene Europene: Austria, Franța, Marea Britanie, Prusia și Confederația Germaniei de Nord, Rusia, Sardinia și Turcia.

Dela 1870 Comisia Europeană a Dunării cuprinde: Austro-Ungaria, Franța, Marea Britanie, Germania, Rusia, Italia, Turcia, România.

Iar dela 1919 până la anul 1930 are pe delegații Franței, ai Marii Britanii, Italiei și României.

4. Perioada posterioară tratatelor de pace dela 1919 până la 31 Decembrie 1930. În tratatele de pace cari au pus capăt războiului mondial 1914—1918 Dunărea este internaționalizată dela Ulmi (Germania) până la vărsarea sa și administrația ei, încredințată celor două organisme speciale:

Comisia Europeană a Dunării și Comisia Internațională care aplică pe tot parcursul Dunării navigabile aceleași principii de libertate și egalitate cari sunt aplicate și celorlalte fluvii cu caracter internațional.

După cum am aratat mai sus Comisia Europeană a Dunării avea să se ocupe de chestiunile tehnice privind navigația pe Dunăre. Ori chestiunile tehnice intrând în competența Comisiei Europene Dunărene privea patru puncte și anume:

a) „Lucrări de ordin tehnic”, care aveau să servească la îmbunătățirea na-

(Continuare în pag. 15-a)

Delta Dunării.

Canalul Filipopol, în Delta Dunării.

Comisia Europeană a Dunării

Insula Ada-Kalek.

Din acest volum s'au tipărit o sută de exemplare pe hârtie de China; ele poartă semnătura autorului.

DE câte ori am citit aceste rânduri pe prima pagină a unei cărți proaspăt tipărite? Însă exemplarul pe hârtie de China, nu ne era destinat nouă, ci colecționarilor și bibliografilor capabili să-l plătească, nu atât pentru valoarea intrinsecă a operei, cât pentru valoarea estetică a lucrului în sine, cum se plătește o mobilă rară, o statueta de fildeș sau un tablou.

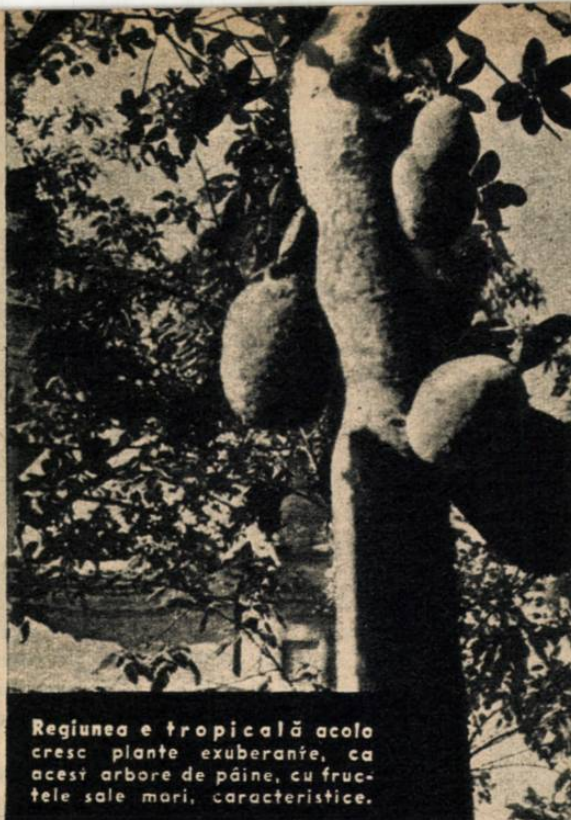
„Din acest volum s'au tipărit...”; lectura acestui preambul ne umple de invidie pentru fericiții colecționari și bibliofili care-și pot permite luxul de a-și împodobi biblioteca numai cu volume tipărite în condițiuni tehnice luxoase.

Cititorii de cărți se împart în două categorii, adică în două grupuri, unul restrâns, format din cumpărătorii de exemplare excepțional tipărite, și altul, marea masă a lectorilor, care se mulțumește cu edițiile ieftine, populare.

Trebue să se știe că și în Europa se fabrică „hârtia de China”, hârtia de orez, cea greoaie ca o stofă și cea ușoară, mai fină ca velina. De obicei, edițiile luxoase rezervate bibliofililor sunt tipărite pe hârtia europeană „de China”, care — uneori — este o imitație reușită a celei autentice.

Acelaș lucru s'a întâmplat, de fapt, cu fabricarea porțelanului, a mătasei și a altor produse specifice manufacturii și industriei Extremului Orient. Occidentalii au amenajat colosale mașinării, au întrebuințat mii de muncitori și de tehnicieni, pentru a fabrica la rândul lor delicatele porcelane, mătasele minunate, hârtiile fine, cari, acum câteva secole, la prima lor apariție pe piețele occidentale, au uimit pe europeni ca lucruri surprinzătoare și, mai ales, cu neputință de imitat.

Astăzi multe din aceste produse, se fabrică în serie, fără nici-un aport artistic, cum se fabrică creioanele colorate, și fiecare cetățean își poate

Regiunea e tropicală acolo cresc plante exuberante, ca acest arbore de pâine, cu fructele sale mari, caracteristice.

Muncitorii la lucru. În coșurile împletite se găsește pasta din care se va prepara hârtia. Suntem la începutul misterioasei munci.

SATUL ÎN CARE SE FABRICĂ

hârtia

Odată pe an comercianții de hârtie vin să-și facă cumpărăturile în sat. De obicei femeile și copiii muncitorilor se duc în întâmpinarea lor, purtând în coșurile încărcate pe cap hârtie mult prețuită.

Nici-o altă hârtie nu va putea suporta imprimarea unor culori atât de delicate. Albastrul alburin, rozul pierdut în alb, fumuriul, toate culorile pot fi imprimate pe hârtia aceasta produsă de manufacturile chineze.

Este o hârtie care seamănă cu o mătășă fină, cu o mătășă de calitate aceeași ce suportă penelul și paleta.

Unul din centrele de producție a hârtiei de orez, a fost vizitat de un fotograf care a reușit să adune o impresionantă documentație. Satul, căci e un sat, se află în Indochina, nu departe de Hanoi, pe malurile unui fluviu.

Orezul și lemnul, elementele cari servesc la fabricarea hârtiei, se găsesc pe loc.

Cum se fabrică însă hârtia, este un secret — și după cât se spune — nici chiar cei mai experți tehnicieni străini n'ar putea reconstitui exact procesul de fabricație al ei.

(Continuare în pag. 15-a)

Momentul cel mai important al fabricării hârtiei: femeile curăță și sfărâmă orezul, faimosul orez de Indochina, pe care îl vor amesteca apoi cu pastă de lemn special preparată.

Un bătrân muncitor care poartă în spinare o cantitate de hârtie pentru vânzare. El e în vârstă de 70 ani și a ajuns să transmită meșteșugul fiilor copiilor săi cu care acum lucrează cot la cot.

permite luxul unei cămăși de mătăse sau a unui serviciu de porțelan.

Totuși un meșteșug păstrat cu tenacitate și care din generație în generație își transmite tainele, rezistă încă și astăzi, în China, concurenței producției de serie. Acest meșteșug este acela al vechilor fabricanți de hârtie autentici chinezească. El știe să opună puterii mașinii, ingeniozitatea metodelor proprii și reușește astfel dacă nu să prospereze, în orice caz să supraviețuiască năvalei și concurenței industrialismului.

Adesea când acest meșteșug e înzestrat cu mijloace noi de producție și încadrat în rețelele unei organizații tehnice, el reușește să-și impună propria activitate pe piețele necucerite încă de produsele americane și europene, sau se mărginește să producă mărfuri pe cari mașina nu

Plantații de cauciuc.

Europeni sosiți la Durban, (Africa de Sud).

Străpungerea hidro-lică a rocilor aurifere.

AFRICA este un imens rezervor de bogății deschis valorificării agricole, comerciale și industriale a Europei. Trebuie însă cunoscută această parte a lumii pentru a se vedea ce se poate cere și ce poate da realmente.

Iată de ce apare necesară o prezentare sintetică a producției și a condițiilor economice actuale ale Africii. Această sinteză va îngădui o evaluare mai precisă a posibilităților latente și viitoare ale acestui continent.

Prin diversitatea climei sale, prin structura geologică variată, prin marea întindere a teritoriului, s'a spus, că Africa va putea să-și asume o funcțiune integrativă și complementară de prim ordin a economiei Europene și, în această stare, să prepare organizarea activităților caracteristice ce vor putea asigura autarhia Continentului negru. Într'adevăr, Africa este un teritoriu cu vaste resurse economice, în cea mai mare parte neexploatate, dar capabile să fie lesne valorificate, cum este cazul bogățiilor minerale ale subsolului, care până în clipa de față nici nu sunt bine cunoscute.

Africii australe îi revine primatul în privința producției de aur: randamentul zăcămintelor aurifere din Transvaal atinge azi 32 la sută din producția mondială.

Producția de aur, ca de altfel și celelalte producțiuni minerale africane, este însă mult împiedecată de dificultățile comunicațiilor și de costul ridicat al transportului, în deosebi în ceea ce privește înzestrarea zonelor minerale cu mașini, combustibil și alimente cari să asigure existența muncitorilor.

Producția mondială de diamante, provine, aproape în totalitatea ei, din Congo Belgian, din coasta de aur, din Angola și Tanganica.

Se crede că platina s'ar găsi în Etiopia, în Sierra Leone și în Madagascar.

Bogățiile CONTINENTULUI negru

Arama din Congo belgian constituie o altă bogăție minerală considerabilă. Zăcămintele importante cu acest metal se găsesc în Transval, în Africa de Sud-Est, și în Africa ecuatorială franceză. În Rodezia însă se găsește cel mai important zăcămint de cupru din lume.

Această producție de cupru african va putea fi de mare importanță pentru Economia Europeană a viitorului.

La fel de însemnate sunt și resursele de fosfați naturali. Zăcămintele de fosfați se întind neîntrerupt din Maroc până în Egipt, trecând prin Libia. Ele au fost valorificate, astfel că totalul producției de fosfați naturali, reprezintă 34.50 la sută din producția mondială. Și acest procent este departe de a corespunde potențialității efective a acestor zăcămintele.

La aceste bogății minerale se adaugă aceia a staniului, răspândit în întreaga Africă orientală și meridională.

De asemeni se mai găsesc: zincul, care a fost insuficient exploatat; plumbul în Africa de vest și în Tunis; fierul aflat în zăcămintele importante în Africa mediteraneană și în uniunea Sud-Africană și, după, cum s'a semnalat, în Congo belgian, în Angola în Africa ecuatorială franceză și în Sierra Leone.

Totuși producția de minerale de fier se menține modestă față de potențialitatea zăcămintelor, dată fiind abundența producției a metropolelor, de care depind regiuni întinse.

Alte bogății minerale ale Africii, sunt constituite de zăcămintele de magnez, de grafit, de sodă, de cobalt, de argint și de radium.

Jumătate din cantitatea de radium disponibilă în lume, provine din Congo belgian. Prezența cărbunelui și a petrolului a fost constatată în diferite puncte ale continentului negru; dar extragerea lor este pentru un moment neînsemnată, deși rezerva de litantracit și de autracit a fost evaluată aproximativ la 22 miliarde de tone; iar aceia de petrol la 925 de milioane de tone.

Foarte variate și abundente sunt produsele vegetației spontane și ale culturilor, în special aceia a plantelor de climă tropicală, culturi cari ar putea primi un avânt puternic dela coloniști Europeni.

În privința vegetației spontane să amintim acele produse ce dau loc unui trafic însemnat: cauciucul în Africa ecuatorială; abanosul și alte lemne prețioase furnizate de Africa intertropicală. Congo belgian este cel mai mare exportator din lume de copaier, (copac rășinos balsamic).

Printre cerealele cultivate, grâul acoperă întinse suprafețe din Africa, mai ales în Valea Nilului, în uniunea sudafricană producția de grâu e integral consumată de o numeroasă populație albă, în celelalte părți producția depășește nevoile locale. În Gebelul Cirenaicei și în Etiopia, porumbul reușește admirabil. În acest sector se poate afirma că datorită irigațiilor și distribuirii sămânței selecționate, Africa va redeveni grănarul Europei, cum era de altfel și în antichitate.

Posibilități mari de dezvoltare are cultura orzului, datorită adaptabilității acestor cereale la climatele predesertice care în Africa domnesc pe suprafețe întinse. Orzul african va putea servi

(Continuare în pag. 15)

Soldăți indigeni din Sudan.

**PENTRU CEI CU
NERVII SĂNĂ-
TOȘI.**

Cine dintre dv.
se încumetă să
ia o astfel de

baie de zăpadă?
E sănătoasă și
înviează!

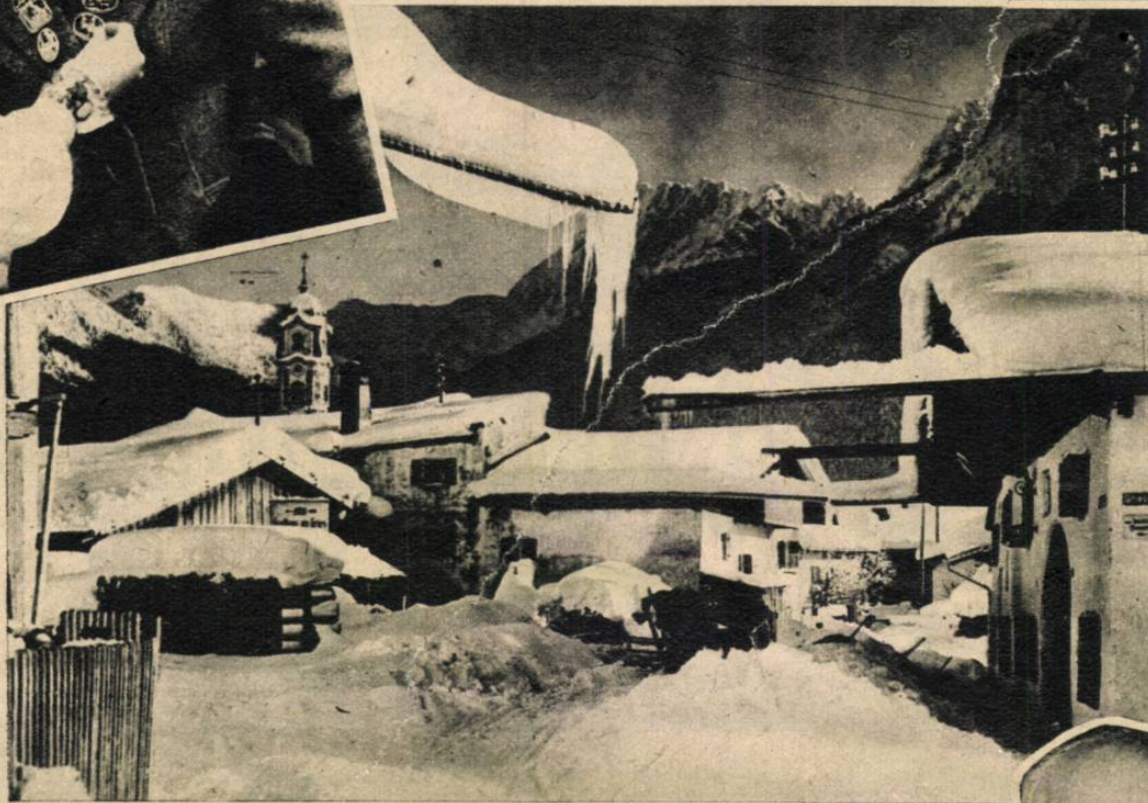

AJUTORUL DE IARNĂ IN OLANDA

O donatoare
entuziastă pri-
mește din mână
„Scufitei roșii”
ultima serie de
cocarde, oferi-
te în schimbul
ajutorului
dat de ea.

FILARMONICA ROMÂNĂ LA BERLIN

Orchestra noas-
tră filarmonică,
a dat un mare
concert la Ber-
lin, în ziua de
8 Ianuarie crt.
La pupitru, ma-
estrul George
Georgescu, mul-
țumește pu-
blicului pentru
ovații.

FETIȚE MICI DESE- NEAZĂ URĂRI MARI DE ANUL NOU

În Japonia, fetițele
încep din timp să
deseneze urări de
Anul Nou, pe care
apoi le trimit pri-
etenilor și rudelor.

IARNĂ...

Superb peisaj de
iarnă, luat de repor-
terul nostru foto-
graf într'un sat așe-
zat la poalele
munților.

ACUM 75 DE ANI S'A NĂSCUT INVENTA- TORUL STICLELOR „THERMOS”

Fotografia noastră înfățișează pe Reinhold
Burger, inventatorul termosurilor, cărora le-a
dat forma și numele. La 12 Ianuarie a. c. el
a împlinit 75 de ani și iată-l fotografiat cu
un thermos modern și unul de sistem vechi.

În curtea castelului părintesc, la fântână, Julietta dă apă calului ei favorit.

ADOUA VIAȚĂ A LUI ROMEO ȘI JULIETTA, INDRĂGOSTIȚII DIN VERONA

La Montecchio Maggiore, în provincia Vicenza, pe pământul clasic al amorului Juliettei cu Romeo, au fost restaurate cele două faimoase castele care au aparținut familiilor rivale Montecchi și Cappelletti.

DESPRE Romeo și Julietta — clasică pereche a amantilor vecinici — s'a vorbit în fel și chip, figurile lor fiind comentate de poeții și criticii de artă ai tuturor țărilor. Însă dezvoltările acestor nefericiți tineri nu s'a prea ocupat nimeni până acum. În vremea din urmă statul italian a restaurat cele două castele ale familiilor rivale și într-una din imensele săli ale cetății Cappellettilor, a fost deschis un local intitulat „Taverna di Giulietta e Romeo”, un cuib minunat, ținta tuturor îndrăgostiților din lume, porniți dealungul căilor legendei și istoriei, în căutarea perechei nemuritoare care a fost Romeo și Julietta.

Regiunea în care se ridică aceste două castele e minunată de frumoasă și se află la o distanță de numai câțiva kilometri la nord-vest de Vene-

La intrarea castelului, Alla Dori călare, se întoarce ca odinioară Julietta dela întâlnirile cu iubitul ei Romeo.

ția, întinzându-se dealungul movilelor orașului Vicenza.

Actrița Alla Dori intruchipând pe Julietta, face să reînvie în atmosfera atât de sugestivă și atât de strâns legată de seculara poveste de dragoste pe care arta a făcut-o universală, viziuni îndepărtate de frumusețe și armonie, medievală și italiană.

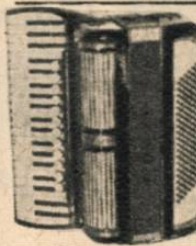

Julietta — Alla Dori, privind depe zidul inconjurător al castelului Cappelletti spre căminul familiei rivale, Montecchi.

ACORDEOANE ITALIENE : MUZICĂ BUNĂ NUMAI CU ACORDEOANE ITALIENE !

INFORMAȚIUNI ȘI VÂNZAREA ÎN CELE MAI BUNE MAGAZINE DE SPECIALITATE

ACORDEONUL DE PRIMUL RANG ! FRATELLI SCANDALLI

CAMERANO (ANCONA)

Cea mai mare fabrică de acordeoane italiene, furnizează toate modelele de acordeoane cu claviatură de pian și butoni.

Se caută reprezentanți pentru câteva regiuni libere.

Acordeonul de clasă

ACORDEOANE FRONTALINI N. FRONTALINI & FIGLI NUMANA ANCONA

Se caută reprezentanți și reprezentanți exclusivi

Editoria Muzicală

Muzică specială pentru acordeoane

CEREȚI CATALOGUL
ACORDEOANELOR CU RENUME MONDIAL

SETTIMIO SOPRANI — Castelfidardo DIRECT DELA FABRICĂ (SE CAUTĂ REPREZENTANT)

FABRICA DE ACORDEOANE PREMIATĂ

FRATELLI GALANTI MONDAINA (FORLI)

SE CAUTĂ REPREZENTANT EXCLUSIV SAU AGENȚI

NUMELE FIRMEI

COMM. PAOLO SOPRANI & FIGLI — Castelfidardo

(fondat 1863), care a răspândit ca prima firmă aceste instrumente în întreaga lume, garantează PERFECȚIUNEA, ELEGANȚA ȘI TONALITATEA.

Cereți marca noastră la furnizorul Dvs.

FABRICA DE ACORDEOANE CAV. CESARE PANCOTTI (fondat 1865)

MACERATA

FURNIZEAZĂ TOATE MODELELE ȘI SISTEMLER
SE CAUTĂ REPREZENTANȚI

FABRICA DE ACORDEOANE — SOCIETATE PE ACȚIUNI

V. SOPRANI DI SILVIO & CO.

RECANATI

ACORDEOANE : TOATE MODELELE ȘI SISTEMLER
SE CAUTĂ REPREZENTANT EXCLUSIV

FABRICA DE ACORDEOANE

F. SERENELLI & FIGLI

CASTELFIDARDO

CATALOG LA CERERE
SE CAUTĂ REPREZENTANT

MAROTTA SILVIO E FIGLI

FABRICA DE ACORDEOANE

CASTELFIDARDO

SE CAUTĂ REPREZENTANT

FRATELLI BORSINI

CASTELFIDARDO

CEA MAI BINE INTRODUSĂ FABRICA DE ACORDEOANE
ACORDEOANE CU CLAVIATURĂ DE PIAN ȘI CU BUTOANE DE
ORICE MODEL ȘI SISTEM

FABRICA DE ACORDEOANE PREMIATĂ
FRATELLI BALLONE BURINI, CASTELFIDARDO
ACORDEOANE CU CLAVIATURĂ DE PIAN (CROMATICE ȘI DIAT)
SE CAUTĂ REPREZENTANT

„REALITATEA FEMEII”

Negrul și albul constituie cea mai ideală imbinare de culori. De aceea, o rochiță cât de simplă, neagră, garnisită cu alb, e elegantă. Hilde Krahel dela casa „Ufa” este de aceeași părere și iată-o purtând o rochie simplă de stofă neagră, cu foile foarte puțin evazate. Decolteul tăiat adânc este închis cu două fâșii de pîchet alb ce se ridică puțin pe gât și sunt încheiate cu o fundă mare. Două liziere albe, la mânecile scurte, constituie o terminație de bun gust.

IARNA

Odată cu sosirea iernii, în America au fost întronate după cum ne putem convinge din această fotografie—manșetele de blană. Brenda Marshall și-a făcut de curând acest palton beige de stofă, garnisit cu nură. →

Rochițele simple au fost totdeauna și rămân cele mai elegante. O ferventă amatoră a lor este Bette Davis, care susține că mișcările-i sunt stîngerite în cine știe ce „evening-dress” pretențios. În fotografia noastră, ea, poartă o rochie de stofă subțire, cenușie, garnisită cu guler, rovere și manșete albe de pîchet. Corsajul este încheiat în față cu nasturi rotunzi, tot albi.

(Sus dreapta)

Iarna, party-urile și ceaiurile se țin lanț. Vedetele se iau la întrecere în eleganță, vrînd care mai de care să apară originală și să „epateze” pe celelalte. Astfel, foarte en-vogue pentru vizitele de după amiază sînt jachetele scurte de vulpe argintie, în felul celei purtate de Rosemary Lane. Pe crizantema artificială de la piept, este aplicat un monogram de blană al cavalerului care a oferit-o. →

Urmare din pag. 3-a.

de justiție socială. Țăranul primea loc de casă și de cultivat. În felul acesta, starea lui materială promitea să se amelioreze, încetul cu încetul generațiile dela coarnele plugului putând ajunge în școlile, frecventate până atunci numai de privilegiati. Cuza a înțeles minunat de bine misiunea istorică a poporului nostru. Convins că această misiune nu va putea fi susținută fără libertăți acordate poporului, fără drepturi și fără posibilități efective de instruire cărurărească, Cuza introdusese Codul lui Napoleon, legea obligativității școlare și Statutul, — adică o nouă Constituție, care respira principiile revoluției din Apus. Laborioasa sa muncă a fost însă curmată brusc. Abdicând silit și fără să-și merite într'un fel sfârșitul, moare la Ruginoasa în 1866, în timp ce pe scaunul Principatelor este adusă o Dinastie nouă. La temelia statului nostru de azi sunt trei mari înfăptuitori, trei epoci care marchiază, fiecare la rândul ei, prefaceri adânci: 1. Alexandru Ion Cuza, care înjghebează nucleul statului român modern 2. Regele Carol I, care eliberează de sub apăsarea influențelor trecutului noua Românie și 3. Regele Ferdinand, cel care a unit pe toți Români de pretutindeni într'un singur

hotar și sub o aceeași lege. Dela toți se degajează o dragoste de țară nemăsurată, un ochiu clar în judecarea realităților sociale și un neobosit efort pentru promovarea românismului în sfera intereselor universale. 24 Ianuarie, mai ales, este simbolul Unirii, al renunțării la ambiții deșarte, la răfeli primejdioase. 24 Ianuarie este legământul Nației și al Conducătorilor de-a munci, cot la cot, pentru binele obștesc. Țara noastră a trecut și trece prin momente grele. Stări naturale în calea spre progres. Nimic, însă, nu trebuie să ne descurajeze. Atenți numai la ceea ce se petrece în mijlocul nostru și surzi la uneltirea dușmanului din afară, să muncim, răsplătind cu dreptate pe toți. Cine nu este prezent la acest uriaș efort colectiv de redresare a noastră a tuturor, acela nu poate înțelege și nu merită simbolul lui 24 Ianuarie 1859. Și dacă atunci desbinările au putut amuți dela sine, dacă unirea s'a făcut, datorită noastră, a urmașilor, este să ne situăm pe linia aceluiași înalt patriotism de atunci. Uniți până la moarte, gata să ne apărăm „moșia și neamul”, Românii nu pot să piară. Aici a Gurile Dunării, sântem senti-nela civilizației latine.

DORIȚI SĂ ȘTIȚI CÂT COSTĂ RĂZBOIUL?

(Urmare din pag. 5-a)

de franci, pentru muniții și benzină; că un batalion de care blindate valorează 120 milioane, un tun de 75 costă 300.000. Aceste date sunt din anul trecut; acum, fiindcă prețurile au sporit între timp, puteți adăuga la cifrele de mai sus o majorare proporțională. Dealtminteri, în Martie 1936, când Cancelarul Hitler vorbea într'unul din discursurile sale despre absurditatea de a consuma în războiu avuția poporului, a făcut o mică dare de seamă destul de semnificativă: „Fiecare granată de 30 cm. costă circa 3000 de mărci” (atunci) și „dacă la această sumă s'ar adăuga alte 500 mărci, am avea sumă necesară construirii unei case pentru o familie de lucrători”. Dacă vă plac surprizele statistice ați putea, spre exemplu, să vă gândiți că, cu cheltuielile făcute pentru o mie de granate de 30 cm. s'ar construi o întreagă regiune înzestrând-o cu tot confortul modern. Dar să închidem paranteza și să ne punem întrebarea: la ce mijloace poate recurge Statul pentru a face față cheltuielilor unui războiu, cheltuieli calculate, cu aproximație, la un miliard pe zi, la circa 42 milioane pe oră? Aici se poate răspunde că spre deosebire de unele țări cari în 1914-18 au încercat să finanțeze războiul cu economiile realizate de proprii lor cetățeni, astăzi,

ca și atunci sunt altele — Germania și Italia — cari acoperă cheltuielile din impozitul pe venitul normal al cetățenilor, adică intensificând munca națională în folosul Statului, astfel încât ea să producă și să dea ceea ce este mai indispensabil, în natură sau în bani, nevoilor întâmplătoare ale țării. Căci nu trebuie să uităm că cheltuielile unui războiu nu sunt cerute numai de construirea mijloacelor de luptă, de întreținerea unei armate ci și de superiorul material industrial menit să satisfacă cerințele de războiu și de acele numeroase necesități cu caracter civil și semi-civil cărora le dă naștere războiul. Să se evite însă, spre exemplu, enorma sforțare pe care trebuie s'o depună Statul pentru a întreaga ramură a industriei, aceea care devine de prisos odată cu intrarea unei țări în războiu, să nu ruineze, lăsând pe drumuri o întreagă masă de lucrători.

Prin urmare, iată că se poate răspunde în plină cunoștință și cu precizie la întrebarea: „cât costă războiul?” În toate cazurile, războiul costă mult și nu voim aci nici măcar să facem aluzie la jertfele de sânge pe cari le cere, fiindcă pentru acelea nu există preț. Iată de ce Italia și Germania trebuie să câștige războiul. Iată de ce îl vor câștiga...

BOGĂȚIILE
CONTINENTULUI NEGRU

(Continuare din pag. 11)

ca aliment indigen, ca material pentru industriile Europene, precum și ca hrană pentru animalele de tracțiune și de transport. Orezul atinge în Africa o producție de 28.000.000 de chintale față de 11.000.000 cât produce Europa. Toate zonele africane produc porumb; care cu tot consumul local, va putea fi exportat în cantități mari pe piețele Europene. În ceea ce privește cacao, Africa acoperă 70 la sută din producția mondială, astfel că ea ar putea satisface întreaga cerință Europeană. Chiar și cafeaua găsește condițiuni și terenuri bune în special în zone tropicale ca în Etiopia, astfel că Africa ar putea deveni furnizorul Europei și cu acest aliment. Cultura de trestie de zahăr este în legătură cu înființarea unor mari rafinării de zahăr și de alcool. De pe urma dezvoltării acestei industrii, producția de trestie de zahăr va putea primi un impuls important în cucerirea poziției sale pe piața Europeană. Printre culturile de oleaginoase, palmierul oleifer african deține primatul pe piața mondială. În ceea ce privește lemnul se poate spune că raportul dintre suprafețele împădurite ale Europei și Africe este de 4 la 10.

Trecând la examinarea situației culturilor de importanță industrială, vedem în primul loc bumbacul, plantă care-și găsește teren favorabil în clima savană tropicală și subtropicală, ceea ce înseamnă că ea are la dispoziție vaste întinderi de pământ. Totuși producția actuală nu e mare dacă se ține seama că Africa ar putea deveni rezervorul de bumbac al viitorului, putând satisface întreaga cerință a Europei.

Dunărea și Comisia Europeană a Dunării

(urmăre din pag. 9-a)

vigației pe Dunăre și în special pe cele trei brațe Chilia, Sfântul Gheorghe și Sulina, făcându-se tot felul de lucrări de drenaj și curățire în profunzime, precum și diverse lucrări de largire a brațelor și în special lucrările exercitate asupra brațului Sulina pot fi socotite ca remarcabile în mărimea și amploarea ce s'a dat. b) „Chestiuni financiare” adică mijloace prin care Comisia Europeană Dunăreană a găsit fondurile necesare în urma înțelegerii între membrii componenți ai Comisiei pentru executarea lucrărilor arătate mai sus. c) „Chestiuni de navigație” adică reglementarea din punct de vedere juridic și tehnic a navigației pe întreg parcursul Dunării navigabile. Aceasta, întrucât Comisia Europeană Dunăreană avea în compe-

Regiunea Sudaneseză constituie zona cea mai fertilă, căci acolo bumbacul crește în mod spontan. În șesurile aluvionare ar putea fi valorificate inundațiile naturale ale Nilului și Nigerului. În afară de Sudan alte importante zone pentru creșterea bumbacului se găsesc în Africa orientală, în Uganda, în Africa occidentală franceză, în Nigeria și în Senegal, în Tanganica și în Mozambic. Producția de bumbac a Africei deși a atins cifra de 300.000 de chintale anual, se află abia la începutul dezvoltării sale. Este nevoie de mașini, de tehnicieni și de capital pentru a extinde cultura bumbacului. Stepele Africe mediteraniene și ale Sudanului septentrional oferă condiții favorabile pentru creșterea oilor, care prin lâna lor dau o importantă fibră textilă iar cu carnea un aliment necesar populației indigene. Aceste două regiuni ale Africei posedă 100.000.000 de capete de oi.

★

Pentru a rezuma cele expuse mai sus, cu scopul fixării poziției actuale a Africe în economia mondială, putem susține că bogățiile continentului negru sunt considerabile. Africa furnizează aproape întreaga producție mondială de diamante; ea produce 2/3 din cantitatea de cacao necesară pe piața lumii, produce oleaginoase și vinuri, are mine de aur și zăcămintele de fosfați naturali, oferă teren favorabil culturii bumbacului, bananelor și trestiei de zahăr și în sfârșit, are și o apreciabilă bogăție animală. Trebuie să notăm că zăcămintele de fier de petrol și de cărbuni nu lipsesc dar ele așteaptă să fie exploatate.

tența sa tehnică și juridică arbitrajul pentru litigiile ce se iveau cu privire la navigația pe Dunăre. d) „Organizarea administrativă” adică problema utilizării personalului, fie pentru lucrări tehnice fie pentru chestiunile de poliție fluvială sau altele pur administrative cari intrau în competența Comisiei Europene Dunărene. Acestea erau chestiunile cari se discutau în 1930, după care epocă „chestiunea Dunării” a fost subiectul multor discuțiuni, cari trebuiau să aducă înțelegerea din partea tuturor statelor riverane asupra intereselor pe cari

SATUL ÎN CARE
SE FABRICĂ
HÂRTIA

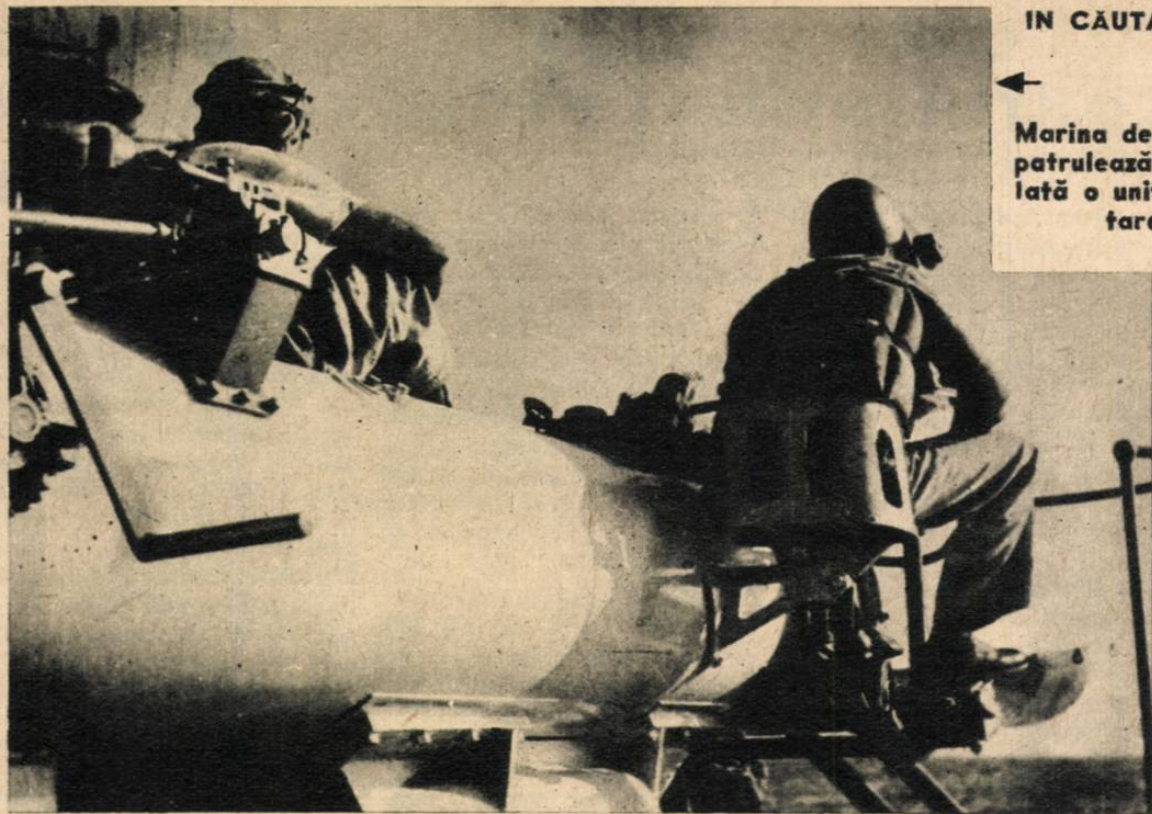
(Urmare din pag. 10-a)

Taina aceasta este cu gelozie păstrată căci indigenii își dau seama că dacă ea ar fi cunoscută existența și activitatea lor s'ar trezi grav amenințate. Se poate spune că elementul cel mai important al vieții zilnice a acestui sat, este hârtia, și aceasta, nu pentru că mijloacele de existență ale locuitorilor sunt în funcție de fabricarea ei, ci și pentru că multe din obiectele de uz general, sunt făcute tot din hârtie. Bibliofilii, amatorii de stampe, colecționarii de rarități apreciază munca acestor obscuri meșteșugari și artiști în ramura lor de activitate. La târgurile și expozițiile de artă din țări îndepărtate, cărțile tipărite pe această hârtie fină, sunt căutate și plătite cu prețuri ridicate. Muncitorii chinezi și indochinezi ignoră cu desăvârșire soarta produsului muncii și abilității lor, și continuă să trăiască în obscuritatea modestei lor existențe, iar când mor sunt îngropați în cosciuge de hârtie presată. Dacă ar fi informați de specula care se face cu hârtia de orez, de lupta și concurența amatorilor, de prețurile fabuloase plătite pentru un volum de câteva zeci de pagini, ei nu s'ar mira. Li cunosc pe occidentali, le știu manile sau nebuniile și, în înțelepciunea lor milenară, modeștii fabricanți de hârtie din Indochina îi consideră barbari, și primitivi, puternici și răi, ciudați și capricioși. De aceea ei socotesc că cel mai bun lucru ce le rămâne de făcut este de a-și continua modesta lor activitate cu pasiunea echilibrată a meșteșugarului care a moștenit taine imprescriptibile dela strămoși.

le avea fiecare în această chestiune. Astăzi, după ce „chestiunea Dunării” a fost din nou pusă pe planul actualității, dat fiind imensul interes ce se leagă de această problemă, marile puteri Italia, Germania, Rusia și celelalte State, vor discuta din nou în cursul lunii Ianuarie 1941 la Viena, posibilitatea stabilirii unei baze de colaborare care să fie satisfăcătoare pentru toți cei ce au un interes direct în „chestiunea Dunării”.

Observator-press-București

Tabletele
Togal
Suverane
la
**Răceli
Gripă**
și complicațiile lor
în ambalaje de 3, 14 și 42 tablete

IN CĂUTAREA INAMICULUI

Marina de războiu italiană patrulează necontenit pe mări. Iată o unitate pornind în căutarea inamicului.

ACTUALITĂȚI EXTERNE

VANATORII ALPINI ASIGURĂ GRANIȚELE ITALIEI

Compania este așezată în front, cu sky, frânghii, topoare și rachete. Ea își are tabăra la poalele muntelui Cervino.

SPORTURI DE IARNĂ

O săritură primejdioasă în munții Alpi, executată de un sky-er priceput.

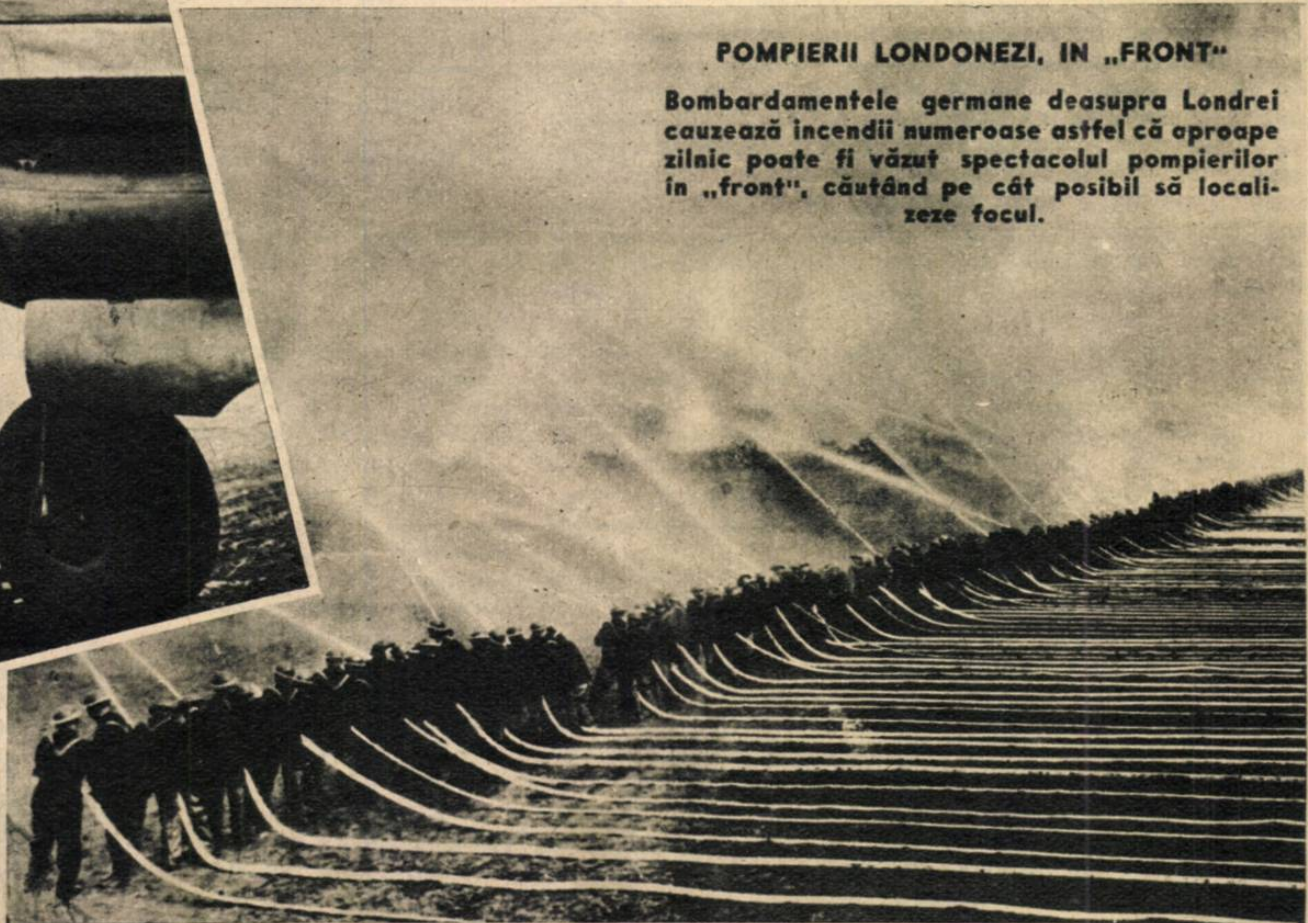
POMPIERII LONDONEZI, IN „FRONT”

Bombardamentele germane deasupra Londrei cauzează incendii numeroase astfel că aproape zilnic poate fi văzut spectacolul pompierilor în „front”, căutând pe cât posibil să localizeze focul.

IN CEAȚA DIMINEȚII...

...Se încarcă bombe în avioanele italiene care urmează să atace obiective militare grecești.

ANUL XV No. 731

28 IANUARIE 1941

32 PAGINI 10 LEI

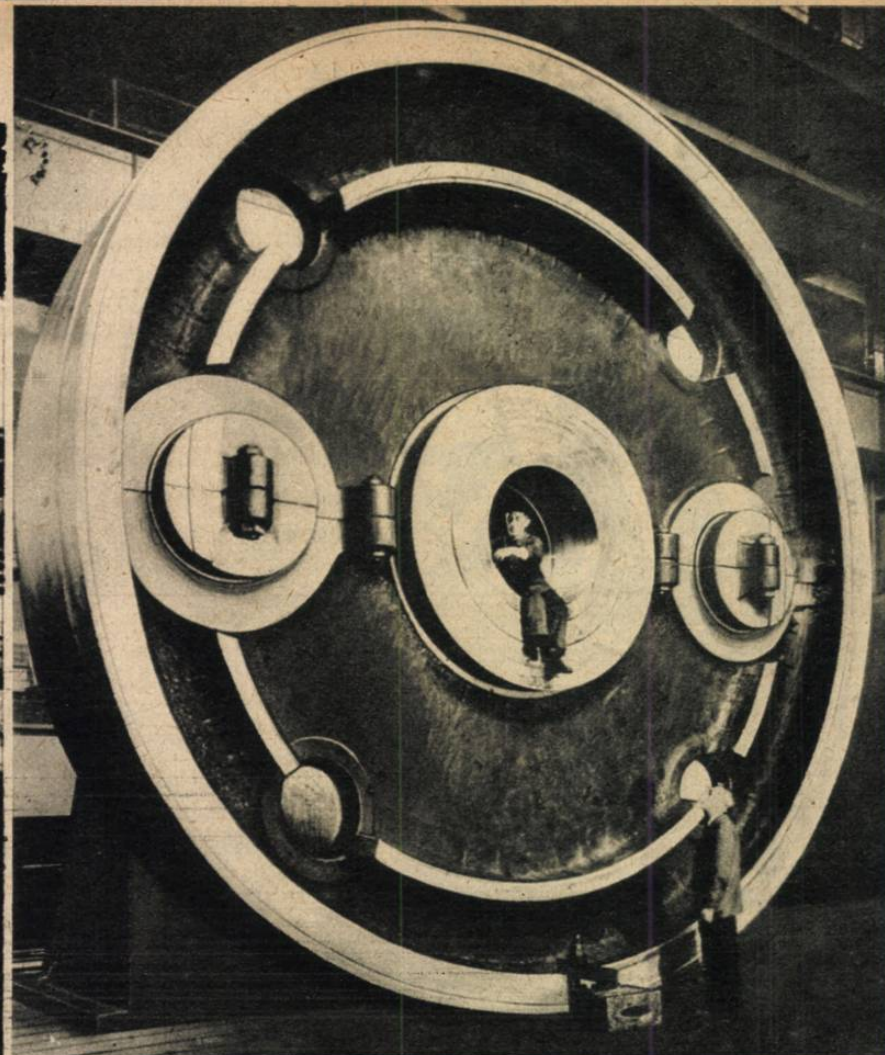
COLECTIA

UNIVERSITATII IASI
20 MAI. 1941

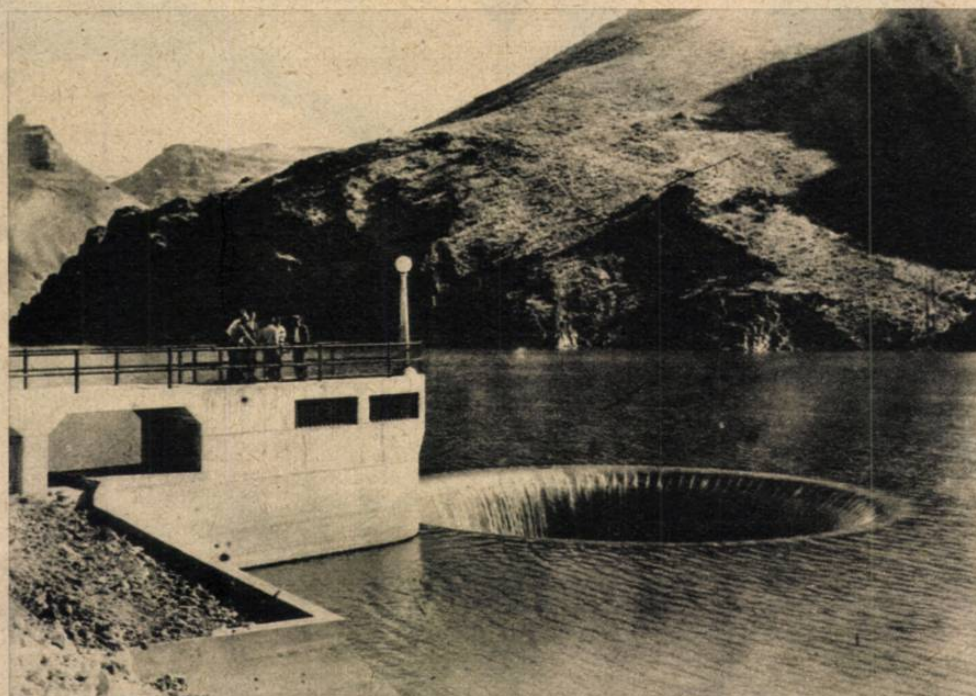
Curiozități DIN TOATA LUMEA

O privire peste acoperișurile capitalei Egiptului, Cairo.

Discul unui generator pentru energia necesară unei turbine monstre, are un diametru de 7.20 m. El desfășoară energie de 100.000 kw.

O minune a naturii? O groapă în mijlocul unei ape? Deloc. Este gura unui canal de absorbire în lacul Owghee (U. S. A.)

Când se lasă iarna, rațele sălbatice vin să-și caute hrana printre ghețurile canalului din Amsterdam.

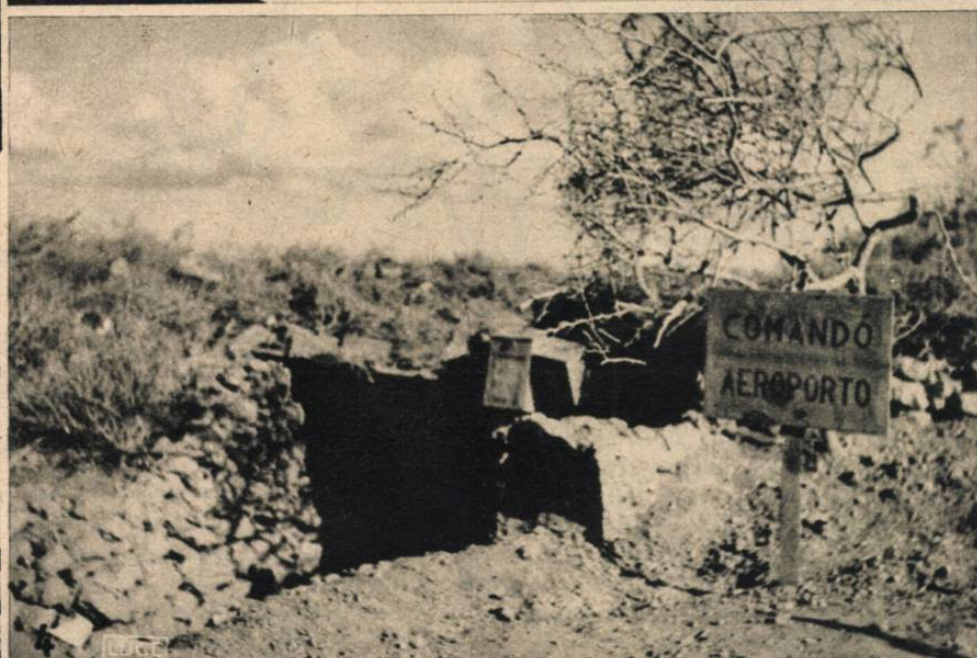

Casa în care s'a născut marele pictor italian Tiziano Vecellio în localitatea Pieve și Cadore (Alpii Dolomiți) atrage în fiecare iarnă numeroși vizitatori.

ACTUALITĂȚI EXTERNE

1. PARIS. — Procesiunea cu moaște
Sf. Genoveva în biserica Sf. Etienne
du mont.

2. RAZBOIUL PE FRONTUL GRECO-
ALBANEZ.

Cu toată vremea nefavorabilă, tru-
pele italiene rezistă cu înverșunare
pe pozițiile strategice.

3. INTĂLNIRE CAMARADEREASCĂ LA
BERLIN

Cu prilejul concertelor date de or-
chestra Filarmonica Română în capi-
tala Reichului, membrii Filarmonice
berlineze au sărbătorit pe colegii lor
din București.

4. Serviciile unui aeroport italian
de pe frontul din Libia, camuflat
într-un bordeiu.

← Soldați italieni lucrând la o șosea
strategică, în Libia.

x Mărmă x

IN IRLANDA

SĂPTĂMĂNA trecută avioanele engleze au aruncat bombe asupra regiunii meridionale a Irlandei. Iată, așa dar, o nouă dovadă a chipului cum Anglia înțelege să se preocupe de soarta Irlandei. Cum va putea Eire, adică statul liber al Irlandei — se întreabă Londra — să-și păstreze neutralitatea, să facă față inevitabilului atac german? Cum va putea trăi în acest război fără a se pune sub protecția Mării Britanii? Cu ce se vor hrăni locuitorii săi dacă, silită de împrejurări, Anglia va trebui să împiedice aprovizionarea cu alimente a insulei? Prin declarațiuni de prietenie, prin amenințări mascate, prin

răzbunări și gesturi de intimidare guvernul britanic își va ascunde intențiile de a purcede la ocuparea statului Eire. Naivii se pot întreba ce interes are Anglia să pună stăpânire pe partea meridională a Irlandei. O scurtă privire pe harta geografică îi va dumiri numaidecât.

1. Irlanda constituie un bastion înaintat în Oceanul Atlantic și ea înlesnește mult trecerea ajutoarelor americane, în arme și material.

2. Irlanda neutră ușurează sarcina submarinelor germane în lupta acestora contra traficului.

3. Irlanda prietenă ar încuviința crearea bazelor aeronavale indispensabile pentru a pune piedici activității amenințătoare a armelor aeriene și submarine germane.

Dacă la toate acestea se adaugă dorința engleză de a înfrânge odată pentru totdeauna neîmplântata îndărătnicie arătată de irlandezi pentru dobândirea independenței complete și a unității teritoriale, atunci e destul pentru oricine să fie pe deplin edificat. Examinarea situației geografice scoate în relief și mai mult cât de nefirească este pretenția britanică de a vroi să respingă un atac german care nu se va produce niciodată pentru motivul foarte simplu că n'ar avea nici un scop și cu atât mai puțin eficacitate. Lupta pe care Anglia o ducă contra Irlandei nu datează de azi. Șapte secole a durat stăpânirea, mai mult sau mai puțin făturișă, a Angliei asupra insulei. Șapte secole în scurgerea cărora Irlanda catolică a rezistat neconștient asupritorului cu un curaj și o stăruință admirabile, înscriind pagini de glorie și de eroism. Dacă limba celtă a cedat puțin câte puțin locul celei engleze, credința părinților a rămas nestrămutată și, unită cu simțământul de mândrie al rasei, a împiedicat ca frumoasele caractere originale ale țării și ale locuitorilor să sufere prefaceri prea mari. În secolul al XII-lea, Anglia purcese la cea dintâi colonizare a Irlandei silind pe regele ei să-i plătească tribut: totuși, stăpânitorii tăbărâți în insulă s'au contopit cu indigenii. La patru sute de ani mai târziu, regina Elisabeta încearcă să facă mai sigură cucerirea însă răsoala întregii populații împiedică realizarea acestei idei. Obstacolul a fost ocolit prin înlăturarea marilor moșieri irlandezi și înlocuirea lor cu englezi cari încasau veniturile în vreme ce nenorociții țărani irlandezi muriau literalmente de foame. Episoadele cele mai frământate din lupta irlandezilor contra asupritorului au avut loc în perioada revoluției franceze și actul de unire cu Marea Britanie, în 1800, liniști numai vremelnice spiritele prea agitate. Războiul mondial dădu irlandezilor mult așteptatul prilej de a-și recâștiga independența. În 1916 republica a fost proclamată și insurgenții irlandezi luptară cu toate armele importiva dușmanului. La cinci ani după aceea Anglia trebuia să se mulțumească — vrând — nevrând — cu slaba satisfacție de a-l considera, la început, un „dominion”, apoi un membru al Comunității britanice. Numai regiunea de miază-

noapte a insulei, provincia denumită Ulster, rămase să facă parte integrală din monarhia engleză. Totuși raporturile dintre statul Eire și Londra continuă să fi încordate. În vremea din urmă lingușirile britanice față de Irlanda luă răsunet într'adevăr patetice. D-l Churchill s'a arătat dispus la concesii cu condiția de-a putea folosi bazele irlandeze. De Valera a înțeles însă jocul și a refuzat astfel că Anglia recurse mai întâi la răzbunare, sporind prin blocadă dificultățile alimentare ale țării și împiedicându-i exportul, iar acum bombardând orașele. Astăzi, la Dublin, se știe ce trebuie gândit despre Anglia.

La fel ca și în Canalul Mănecei, Germanii au așezat baraje de mine și de submarine în apele învecinate cu Irlanda, ca răspuns la încercările Angliei de a împiedica exportul acestei țări și a-i spori prin blocadă dificultățile alimentare

D-l De Valera Președintele Irlandei a refuzat propunerile Angliei de a-i acorda câteva baze navale, în schimbul unor mari avantagii

DUPĂ o primă și nefericită experiență cu *William Powel*, acum doi ani când m'a căsătorit cu *Clark Gable*, mi-am trasat un plan de conduită format din nouă puncte, un plan cu care ambiționez să asigur fericirea căsniciei mele și cum rezultatele obținute mi-au dovedit din plin eficacitatea rețetei, iată că v'o prezint și dvs. Acestea ar fi după mine cele nouă porunci ale unei căsnicii fericite:

- 1) Fii cochetă.
- 2) Invață să gătești.
- 3) Nu fii niciodată prea sigură de el și nici pe el nu-l lăsa să fie prea sigur de tine.
- 4) Nu fii risipitoare dar nici nu cădea în păcatul economiilor exagerate.
- 5) Dacă fumează, ai grijă să-i pui la îndemână scrumiere suficiente.
- 6) Fii la curent cu evenimentele actualității.
- 7) Nu primi consultații fără a-l fi consultat în prealabil.
- 8) Nu-i telefona la birou decât numai în cazul când ai să-i comunici ceva cu adevărat important.
- 9) Și, mai ales, nu fii cicălitoare.

A fi cochetă, nu înseamnă, natural, să cheltuești întregul buget al gospodăriei pe toalete dela Schiaparelli sau să faci posibilul și imposibilul pentru a o eclipsa pe d-na Schmit. Cu puțină chibzuială, poți fi bine îmbrăcată fără să cheltuești prea mult.

Părul este un factor deosebit de important în înfățișarea unei femei; el trebuie să încadreze însă figura, s'o pună în valoare, iar nu să oprească privirile în arhitectura sa.

Deaceia, cel mai nimerit lucru este să preferați o pieptănătură simplă, dar de gust, concentrându-vă în special atenția asupra curățeniei și sănătății acestei podoabe. O femeie urâtă poate câștiga enorm printr-o înfățișare îngrijită și tot astfel poți rata un fizic cât de draguț prin inteligență sau lipsă de gust.

Bucătăria este importantă din mai multe motive, toate atât de evidente încât ar fi de prisos să mai stărui asupra lor. Una dintre marile plăceri ale vieții este o masă substanțială și bine pregătită. Orice „șef” francez vă va spune că gătitul, departe de a fi un lucru simplu, constituie o adevărată artă. Pentru mine, el este cea mai agreabilă ocupație. Nu gust niciodată dintr'un fel nou de mâncare fără a mă interesa de rețetă, deși în nouă din zece cazuri îi bănuiesc destul de exact compoziția. Când plec în străinătate port în geantă un carnețel în care-mi notez ingredientele. Majoritatea bucătarilor, mândri de opera lor, sunt gata de a-și împărtăși secretul, ba o face chiar cu mare plăcere.

Cu acest obicei al meu am strâns o sumedenie de rețete așa că nu aveam nevoie să repetăm un fel mai mult de odată pe lună. Când e vorba de pregătirea unei mâncări noi mă iau la întrecere cu bucătăreasa și asta ne amuză grozav, pe amândouă. Dar momentul cel mare, momentul culminant, este atunci când soful meu și prietenii săi gustă „noutatea” și exclamă: „E delicioasă!”

Nu poți rezolva problema unei mese reușite, angajând pur și simplu o bucătăreasă bună; pentru a ajunge să fii realment apreciată, ca amfitrioană, trebuie să te pricepi cât de cât în arta ei.

Și acum, am ajuns la un punct mai delicat. Nu fiți niciodată prea siguri unul de altul, căci în cazul acesta foarte curând veți cădea în păcatul neatențiilor. Viața conjugală poate deveni grozav de cenușie acolo unde soții ajung unul pentru celălalt un bun definitiv câștigat, un tovarăș pe viață, prezență permanentă și inevitabilă.

CONSERVAȚI IDILA

Cu puțină nesiguranță de ambele părți se pot face minuni. Aceasta are un efect picant în relațiile dintre soți, menținând treaz interesul unuia pentru celălalt. Viața conjugală, cu răspunderile ei materiale, poate deveni foarte prozaică dacă vă lăsați prinși în nenumăratele ei capcane.

Foarte prozaice sunt în special neînțelegerile ce se ivesc pe tema banilor. Menajurile unde certurile de acest soi se repetă des sunt grav amenințate. Chestiunile bănești trebuiesc aranjate de tinerii soți înaintea căsătoriei, modificări urmând a se face numai în concordanță cu situația lor financiară. În felul acesta, necazurile bănești încetează de-a mai exista.

Femeia care face bărbatului o scenă pentru că a risipit puțin scrum de țigare pe covor este tot atât de absurdă cât și bucătarul care critică o femeie pentru faptul că face uz de fard. Și unul și altul aparțin, cred, unei ere trecute.

DAȚI-I PACE ÎN ORELE DE BIROU

Sunt unele femei energice care-și domină complet bărbații — după cum sunt și bărbați cărora nu le displace deloc lucrul acesta: ba găsesc chiar că viața e cu mult mai ușoară și mai frumoasă atunci când altcineva gândește pentru ei. Dar, oricare ar fi situația, cred totuși că nu e cuminte să primești invitații fără a-l consulta.

Totdeauna mi-am separat viața casnică de cea comercială. În orele sale de birou bărbatul e muncit și hărțuit. Când vine acasă el vrea să se recreeze și să-și uite grijiile. E bine să nu amestecăm aceste două existențe.

Cel de al nouălea percept al meu este atât de vechiu și de bine cunoscut încât nu e nevoie să mai stărui asupra lui. Subiectul e neplăcut și cu mult mai frecvent la bărbați decât la femei. Dar dacă o femeie trădează o cât de slabă umbră a acestui defect, ea este stigmatizată pentru tot restul vieții sale ca reductibilă „cicălitoare”.

Cu partenerul ei,
Walter Connolly.

Ultimi ani ai LETITIEI Bonaparte

UN SFÂRȘIT DE VIAȚĂ TRAGICĂ — AMINTIRI SCUMPE — NOUȚĂȚI DELA NEPOTUL EI — ULTIMELE NENOROCIRI

Cu ocazia recente reinhumări a osemintelor regelui Romei, dela Viena la Paris, atenția mondială a stăruit încăodată asupra nefiricitelui fiu al lui Napoleon Bonaparte. Născut sub atât de fericite auspicii, tânărul prinț imperial a trăit aprcape ca un prizonier și a murit foarte tragic.

Vom povesti în cele ce urmează, după Gertrude Aretz, un capitol impresionant al familiei Bonaparte. Și anume, acela al ultimilor ani de viață ai mamei lui Napoleon. Cu sufletul sfâșiat de mari suferințe, această corsicană mândră și drăgăstoasă a înfruntat viața cu fruntea sus, fiind totdeauna cu gândul la fiul ei, Napoleon, surghiunit în Sf. Elena și la micul și plăpândul rege al Romei, zălogit în încăperile palatului habsburgilor, la Viena.

Iată însă ce spune istoria:

Tot ce înconjura pe Letiția era serios, sobru, uniform și liniștitor. Primea puțină lume și aproape pe nimeni dintre străini singurele excepții erau pentru acei cari îi aduceau vești dele fiul ei exilat.

Cu cât moartea îi răpunea copiii, cu atât iubirea creștea în sufletul ei. La 1820 moare fiica sa, Eliza. În anul următor, Napoleon expiază la Sf. Elena; pierde care-i sdrumică sufletul, însângărând-o până la nebunie. Când dr. Autommarchi, medicul care l-a înprjiit pe Napoleon în insulă, revine în Europa, Letiția stă cu el zile și săptămâni întregi ascultând povestea martiriului îndurat de fiul ei. Letiția n'avusese voie să stea în insula Sf. Elena și în ciuda rugămintelor ei, nici mormântul nu-i s'a îngădui să-l aibă

Casa în care Napoleon a locuit mai mulți ani la Paris, actualmente în curs de dărâmare.

Napoleon Bonaparte.

Soldați germani aduc rămășițele pământești ale Regelui Romei în palatul Invalizilor la Paris.

aproape. Singura mângâierea a fost aceea că avea în jur pe ceilalți membrii ai familiei Bonaparte: Lucien, Louis, Fesch și Pauline. Deși primise permisiunea de a se reîntoarce în Franța, Letiția rămâne totuși la Roma.

Avem 80 ani. Corpul ei, altădată drept și vânos, era acum încovoiat și slăbit. Ochii însă îi rămăseseră aceeași și aruncau încă flacări sub turbanul după moda veche a imperiului care-i

întășura capul. Vestmintele de doliu nu le-a părăsit niciodată. Uitase parcă să mai zâmbească ceeace constituia farmecul ei de odinioară. Cu toate acestea, istoricul Capefigue, care a văzut-o în 1835, declară că Letiția avea trăsăturile feții, încă frumoase și că toată înfățișarea cepului ei avea ceva din farmecul unei camelii antice.

RELICVE SFINTE

Dintre amintirile de familie, Letiția prefera masca lui Napoleon, luată de dr. Autommarch pe patul de moarte și micul bust al Regelui Romei.

Letiția nu știa nimic sigur despre viața pe care o ducea nepotul ei la curtea Austriei. Cele câteva vești, care îi soseau pe căi lăaturalnice, erau vagi și de multe ori de neluat în seamă. Niciodată nu și-ar fi închipuit că Maria Luiza și anturajul ei ar fi ascuns regelui Romei trecutul furtunos al lui Napoleon.

În repetate rânduri, Letiția trimite scrisori Mariei Luiza și împăratului Austriei, cerându-le vești despre nepotul ei. N'a primit niciodată răspuns.

O ocazie fericită i-se prezintă în 1832, când contele Prokesch-Osten, bătrânul educator al prințului, veni în Italia și o vizită la 21 Iulie. Letiția îl descusu cu pasiune asupra caracterului micului rege și lacrimile îi jucau în ochi, când desluși asemănări cu Împăratul. La sfârșitul audienței, Letiția făcu mari eforturi ca să se scoale de pe scaun, atât era de mistuită de durere, bucurie și amintiri grele.

(Continuare în pag. 15)

Letiția Bonaparte

Indigeni din insula Whale

Un REGAT DE 10 Km. PATRAȚI

O FEMEE INTR'UN PARADIS
MINUNEA INSULEI WHALE
MAI MODERN CA LA
NEW-YORK.

IMITATORII lui Robinson, care-și părăsesc țara spre a se stabili undeva, în libertate, dovedesc o totală lipsă de energie, de capacitate și, mai ales, de fondurile necesare. Din această pricină, mai de vreme sau mai târziu, dau faliment. Betty Carstairs avea renumele unei bune conducătoare de automobil și barcă cu motor. Săturându-se de viață, hotărî să se refacă într-o regiune necunoscută de oameni. Plecă deci cu o sumă bunicică, moștenită dela tatăl ei și două mătuși bătrâne. Banii singuri nu ajung unei femei, se gândise Betty... Și-a realizat planul, deoarece are darul organizării și al energiei în cel mai înalt grad. S'au și primit vești dela ea, pe calea undelor, tocmai din marea Antilelor.

„ACI Z F 2”

Prima emisiune radiofonică suna astfel:

„Aci insula Whale din marea Caraibilor. Vă vorbește stațiunea Z F 2. La microfon Betty Carstairs, Invit ziaristii și reporterii de cinema americani să mă viziteze pe insulă. Instalația paradisiului meu particular este terminată. Bine voii a nota poziția exactă a insulei mele, ca să nu vă rătăciți...”

Urmau indicațiile geografice necesare.

La câteva zile mai târziu se stabili comunicația prin T. F. F. cu insula și vre-o treizeci de curioși se și arătară gata s'o viziteze în paradisiul ei, despre care fiecare își făcea ideile cele mai năstrușnice. Porniră la drum, după indicațiile primite. Mare le fu uimirea cînd acostară la malurile unei insule înverzite, unde fură primiți la debarcader de un detașament de poliție particulară, perfect instruit.

ORGANIZAREA UNEI INSULE MISTERIOASE

„Regina” Betty Carstairs, își primi invitații și le dădu onorurile... regatului ei de 10 km. 2 Betty dase peste această insulă în cursul uneia din escapadele ei sportive și găsisse acolo o populație într-o stare socială indescriptibilă. Mizeria cea mai mare era stăpână. Se părea că se împotriviseră oricărei încercări de a-i „civiliza”.

Imaginea acestei sfâșietoare mizerii umane a obsedat-o într-una pe Betty Carstairs; după ce a bătut toate recordurile nautice și s'a desgustat de automobil, s'a hotărât să se întoarcă în insula „ei”. Făcu un mare număr de cumpărături și o porni spre Whale.

Zece zile dela debarcare, Betty câștigase încrederea indigenilor negri. „Regina” dorea să-i civilizeze, să le amelioreze starea materială și morală. Defrișă o parte din teren, făcându-l propice culturilor; altă parte fu destinată locuințelor și drumurilor. Plantațiile trebuiau exploatate și plătită munca

celor cari trăiau pe insulă, deoarece Betty nu înțelegea să de bani din pungă la infinit.

Aduse câțiva specialiști dela Miami și Nassau; secă mlaștini și construi drumuri moderne, adevărate autos-trade, cu semnalizarea respectivă. Și, în sfârșit, își construi un palat în miniatură, o ultimă expresie a tehnicii moderne.

135 MII DOLARI CHELTUELI!

Pentru clădirea regatului ei, Betty a cheltuit 135.000 dolari. Și va mai trebui să cheltuiască, deoarece abia în 1943 va fi terminat planul ce și-a propus să realizeze. Atunci, însă, toate vor fi bine puse la punct, fiecare locuitor lucrând în plantație va câștiga cu ușurință 5—20 dolari pe săptămână, astfel că și comunitatea va putea trăi prin propriile-i mijloace.

Vizitatorii au rămas cu gura căscată în fața rezultatelor obținute de Betty, socotită până atunci ca o mondenă, o excentrică ce nu știa cum să-și omoare timpul. Întâmplarea i-a oferit un prilej minunat și Betty l-a acceptat cu însuflețire. Rezultatele: senzaționale.

Dată fiind situația internațională actuală, Betty a instituit serviciul militar obligator și a organizat o armată care se va bate pentru apărarea libertății micului regat, la care însă nimeni nu râvnește deocamdată.

Succesul obținut de Betty Carstairs a stârnit o adevărată epidemie de Robinsoni. Din fericire, există suficiente insule ca Whale pentru fiecare să se poată izola, la un moment dat, de neajunsurile epocii noastre.

Vreo treizeci de ziaristi și curioși veniră să-i viziteze paradisiul

Betty Carstairs regina insulei Whale.

Un colț al insulei Whale.

România, țara dorului, a frumosului și a bogăției...

Arcașite din Câmpu-Lung.

Românul ascunde în sufletul său caracteristicile plăiurilor sale. Ca și acest pământ, el este primitiv, generos, luminos la gânduri și înbrietor la prietșug cinstit. Și ca și acest pământ, dacă-l scormonești vei da peste comori sufletești ce sunt cheazăia unei aristocrații suflerești, a unei civilizații care s'a dovedit altoi bun. Deaceea poate, pământul ca și sufletul nostru a impresionat atâtea popoare, făcându-ni-le prietene; pentru dușman, însă, pentru sufletele negre geloase de bogăția

Port național în Bucovina.

Județul Neamț

Storașineț

Port național (Bucovina)

UN mare scriitor și ziarist străin, vizitând acum câțiva ani, plăiurile noastre a spus: „România, țară a frumosului, a bogăției și a dorului“.

Și într'adevăr: nicăeri, sub acest soare, natura n'a fost mai generoasă în dăruirea ei, mai minunată în privilegiile pe care le oferă, mai demnă prin varietatea coloritului ei. Avem de toate: dela Coasta de argint, a Mării Negre, cu aer încropit iarna, și până la peisagiile alpine ale câtorva piscuri din munții Carpați. Ici, o regiune păduroasă, cu brazi dătători de sănătate, colo, câmpii nesfârșite cu lanuri aurii sau cirezi și turme întregi de animale, care pasc molcume; undeva, huetul de cascadă al căderilor de apă sau sgomotul ritmic al puțurilor cu petrol... Frumusețe, bogăție, poezie... Și mai presus de toate, un popor născut poet!

Rareori s'a mai întâmplat, în cursul istoriei, ca un popor să-și împletească firea, destinul, cu locul pe care s'a născut, muncește și trăește. Bogăți în avuții naturale, nu ne desmințim nici la suflet.

de varietate a culorilor, trădează laturi noi ale sufletului nostru daco-roman și vin să adauge farmece noi țării noastre.

„România, țara dorului!” — țara pe care oricine a văzut-o a rămas îndrăgostit de ea;

„România, țara bogățiilor”, — țara ai cărei munți poartă aur și în adâncime petrol;

„România, țara frumosului” — țara care atrage anual sute de mii de turiști, uluiți de stilul mă-năstirilor noastre domnești, de vestigiile glorioase ale trecutului, de generozitatea poporului și obiceiurile lui. Alături, cititorul va putea desprinde, vizual, din imaginile pe care le prezentăm, simbolul frumuseții spirituale a poporului nostru.

Costume din Bucovina, cu bundițe brodate cu fluturași multicolori și fote sobre dar nu lipsite de farmec; moldovence cu marame și cojocole; arcăși și arcași în pitoreștile lor costume; un buciumaș cu instrumentul său, unic în Europa; ardelence chipeșe și vânjoase, etc. Toate la un loc, reconstituind în parte, viața sufletească a provinciilor respective.

Un popor nu se recomandă numai prin literatura lui, ci și prin obiceiuri, prin port, prin credințe. Imun superstițiilor, care fac ravagii aci în sud-estul Europei, crezând cu putere mistică în Dumnezeu, în jertfa lui Christ, iubindu-și patria și neamul cu aceeași abnegație ca și pământul din care se hrănește; iubitor de adevăr și natură, așa cum o dovedesc baladele și cântecele populare — țărănul român — e o temelie și un granit al statului modern român.

Credincios tradiției sale, el calcă cu pași siguri pe drumul ce-l va duce în rândul celor mai mari și mai reprezentative popoare ale lumii...

Buciumaș (Bucovina).

Cimpoier (Jud. Baia)

și curățenia sufletului nostru, cu ochii numai la câștiguri ilicite, poporul român a știut să păstreze atâta curaj și vitejie, ca să nu-l clintească nici un puhoi barbar dela Gurile Dunării: Sute de ani am apărat și apărăm pe aceste plaiuri omenia, iubirea de Cruce și de Neam.

Ce e oare întreaga noastră literatură populară orală, cu alaiul ei de cântece, proverbe și balade, dacă nu măștii mărturisirea lirică și epică a unui neam care a suferit prea mult și care nu vrea să moară. De multe ori, cuiburile noastre au fost călcate în picioare de ne poftiți; de multe ni-a fost scuipat obrazul și mâna primitoare; de multe ori am fost călcați în picioare pentru omenia și dragostea noastră. Am învins totuși, am rămași prezenți la datorie, reînscrind de fiecare încercare crudă, din cenușa atâtor martiri și eroi ai noștri. Nici un alt popor din lume n'are un port ca al nostru. Țărăncile și țăranii din Ardeal, Bucovina, Moldova, Oltenia, Banat, etc., în costumele lor pline de pitoresc,

UN soarece de bibliotecă a descoperit un manuscris aparținând unui „oarecare Leonardo da Vinci”, și ne dă o sumedenie de referințe asupra genialului artist, care a trăit acum 450 ani. Desigur, multe din informații nu sînt îndeajuns de clare. Știm de pildă, că Leonardo da Vinci a fost un mare pictor ale cărui pinze sînt de mare preț. El a fost în același timp: inginer, arhitect, sculptor, anatomist, technician aeronautic. Însemnările sale ne furnizează atîtea dovezi indiscutabile. Dacă lumea de acum câteva sute de ani a privit cu oarecare interes invențiile lui, știința aviației contemporane îi datorează foarte multe.

CUM A FOST PICTATĂ MONA LISA

UN MODEL CARE CĂSCA INTR'UNA — LEONARDO DA VINCI N'A FOST NUMAI UN PICTOR! — APORTURILE LUI IN TECHNICA MODERNĂ

A CĂSCA, CĂSCA...

Sa privim puțin în această viață a marelui artist, bogată în întâmplări și evenimente. Vom povesti un episod caracteristic: Leonardo da Vinci acceptase să facă portretul soției unui bancher bogat din Paris. Acest portret îl cunoaștem cu toții sub numele de MONA LISA. Modelul era o femeie capricioasă și blazată. Se plictisea teribil în timpul ședințelor. Cum să pictezi deci această frumusețe, dacă ea căsca într'una? Cum s'o immortalizezi pe pânză, într'o atitudine demnă, dacă ea sta lungită, stricând armonia liniilor și cutelor savante ale rochiei? Maestrul tot spera s'o găsească într'o stare de liniște, să-i zugrăvească astfel o față amabilă, amuzantă. Aduse pentru aceasta o duzină de muzicanți, cari trebuiau să cânte cele mai bune bucăți ale lor. Dar MONA LISA continua să caște. Aduse acrobați. MONA LISA nici nu se uita la ei; continua să caște... În sfârșit, pictorul găsi mijlocul nimerit: porni să joace comedia de june amarez! Și modelul începu să zâmbească... Acest zâmbet malițios, enigmatic, a fost prins pe pânză și ne încântă și azi privirea.

SOARELE RĂMÂNE NEMIȘCAT

Ca să-și înveselească amicii, Leonardo da Vinci construi un balon și-l umflă în prezența lor în atelier. Fiind întrebat asupra rostului lui, maestrul surise și declară că acest aparat era în stare să se urce în aer și să sperie pe dușman. Un soldat dacă s'ar fi suit în acest balon ar fi putut să observe toate mișcările inamicului. S'au găsit câteva însemnări în carnetul lui despre utilitatea acestui balon. Leonardo da Vinci a inventat deasemenea motoare, făcând calculele necesare, deoarece era un bun matematician.

Aceste îndeletniciri îl interesau mai mult decât pictura. Astronomia îl atrăgea. Din câteva însemnări ale sale extragem: Soarele nu se mișcă. Vinci avu curajul să afirme acest lucru într'o vreme când atari îndrăsneli se pedepseau cu moartea. El propagă așa dar ideea că pământul era centrul unui sistem solar și al universului întreg.

DELA O NOUTATE LA ALTA

Leonardo da Vinci era mereu în căutarea altor nou-

tăți. Construi o lunetă, cu care să poate studia luna. Chinuit de setea de a cunoaște corpul omenesc, el disecă 12 cadavre, dădu la o parte straturile de mușchi superficiali și profunzi, ca să poată studia sistemul circulator și nervos. Curiozitatea sa era fără margini: nascoci construcția carelor de luptă și de asalt blindate și chiar a submarinelor. Fu astfel un precursor al vremurilor de azi. Atunci când îl acapara o idee nimic nu-l mai interesa. Municipality din Florența comandându-i un mare altar pentru una din principalele biserici ale orașului, el neglija lucrarea. Întrebat după 5 ani, dacă e gata, răspunse că nici n'a început-o! Ducele de Milano comandându-i o imensă statuie echeștră, îi vărsă suma de câteva sute de mii de fiorini. Statuia trebuie să cântărească 80 de tone. Vinci se puse la lucru, termină statuia în pământ și o abandona, atras fiind de altceva.

MORMÂNTUL LUI E NECUNOSCUȚ

Tablourile lui Leonardo da Vinci contează printre cele mai mari capo-d'opere. Deaceea au și prețuri fantastice. Ideile sale geniale au stimulat din belșug eforturile umanității, pe toate tărâmurile, dela încălzirea centrală până la telefon. Un singur mister a rămas până acum nelămurit: locul unde se află îngropat corpul său.

CITITI

MARIANA REVISTA FEMININĂ

Corporația HOȚILOR VĂ PROTEJEAZĂ

O INSTITUȚIE SOCIALĂ FĂRĂ PRECEDENT — PLĂTIȚI PUNCRUAL — JUSTIȚIE SECRETĂ — BUNURILE FURATE SUNT RESTITUITE

pentru asta un minimum de existență.

CUM ESTE ORGANIZATA CONSPIRAȚIA HOȚILOR

Corporația este constituită în toată regula. Are în frunte, un președinte ajutat de un girant și mai mulți casieri. Prima sa grijă este de-a avea filiale peste tot și de-a merge apoi la negustori, particulari, industriași, etc. — pe scurt, oriunde s'ar putea fura ceva, — și să încaseze un vărsământ anual, în urma căruia corporațiile le dă o mulțime de garanții.

Niciodată un hoț nu va opera într-o casă, care are la ușă insigna corporației. Dacă totuși se întâmplă să se producă o spargere în aceste locuri, luate pe garanție, corporația pornește o campanie pentru a pune mâna pe obiectele furate. Cu alte cuvinte, păgubașul este despăgubit de tot ce-a suferit.

Cotizațiile nu sunt mari și variază între 6—10 dolari chinezești pe an, pentru o casă de importanță mijlocie. În realitate, toată afacerea este un fel de asigurare contra furtului, — însă o asigurare eficientă, reală, lucru ce nu-l poate oferi o altă societate particulară, recunoscută.

UN CAZ TIPIC

Iată un exemplu, prin care se vede că aceste corporații nu-și calcă promisiunile:

La un club sportiv, cu două zile înaintea competiției, dispărură 4 cupe de argint. Președintele clubului se adresează corporației locale a hoților, care trimise un *gentleman* politicos și corect îmbrăcat. Acesta ascultă cu atenție istorisirea faptelor, însemnă detaliile importante și promise că cele 4 cupe vor fi restituite a doua zi, înainte de apusul soarelui.

Toți membrii corporației locale fură concentrați la sediu. Fiecare trebuia să-și prezinte alibiul, să se lase perchezat și să dea toate amănuntele necesare descoperii hoțului. Grație acestei anchete, dădură imediat de firul afacerii. În localitate se afla o persoană străină. O prinseră cu lațul, o duse în curtea casei unde se petrecuse furtul și-i traseră o bătaie, până ce mărturisă.

Cele 4 cupe fură găsite în bună stare, înfășurate într-o bucată de mătase și reînapoiate păgubașilor.

Corporația hoților își ținuse cuvântul!

CITIȚI
MARIANA
revistă feminină

Citiți
„MAGAZINUL”
revista publicului select

În teritoriile din China ocupată de Japonezi, s'a căutat a se introduce anumite reforme administrative, cari însă n'au dat rezultatele scontate. Văzând inutilitatea eforturilor lor, japonezii au preferat să renunțe la unele din ele, pentru a nu produce tulburare în spiritul unui popor atât de atașat practicilor și obiceiurilor milenare. Se pare că, chinezii nu sunt încă destul de copti pentru concepțiile de viață modernă. Inspirându-se după proverbul vechi „chi va pianò, va sano”, japonezii au închis ochii și tolerează în tăcere reapariția vechilor instituții, printre care se află corporațiile.

Una dintre ele este deosebit de interesantă, mai ales pentru European, și a cărei concepție fundamentală este deosebit de ciudată. E vorba de corporația hoților. Să nu ne închipuim, că această corporație procură alibiuri și sesizează locurile unde trebuie date loviturile. Acești hoți nu fură, nu jefuesc. Sunt un fel de hoți cari nu iau. Și acum, iată și explicația necesară.

CATEVA GENERALITAȚI

Viața și caracterul asiaticilor ne scutesc să-i mai explicăm sau să le aplicăm regulile și măsura judecății noastre. Această corporație a hoților ne apare cu aceleași caracteristici ca și aceea a cerșetorilor: aparține Evului Mediu. Ele aveau drepturi de cetățenie în imperiul Soarelui, ca și celelalte corporații de meșteșugari și comercianți. Căci a cerși este o ocupație, un meșteșug ca oricare altul și de aceea trebuie organizat. Totuși între membrii corporațiilor cerșetorilor și hoților există o deosebire: în timp ce cerșetorii muncesc, hoții se odihnesc!

Grupările profesionale au fost totdeauna bine cotate în China și servesc la formarea de lucrători și patroni, la apărarea intereselor membrilor lor, la procurarea avantajoasă a materiilor prime, la asigurarea comenziilor, la înlăturarea unei concurențe ne loiale, etc.

Da, dar cu ce scop se pot asocia niște hoți cari nu mai fură? Individizii cari refuză să-și mai exercite profesiunea? Șomieri, cu alte cuvinte. Oameni cari altădată au comis infracțiuni și au suferit pedepse. Ei bine! scopul corporației este de a-i împiedeca să-și reînceapă trista profesiune, asigurându-le

PATRIA DIAMANTULUI ȘI BURSA DIN AMSTERDAM

Diamantul atât de râvnit de sexul feminin, și pentru care s'au războit popoare și au căzut jertfe din toate neamurile europene, și-a găsit la bursa din Amsterdam, desfacerea pe întregul glob.

Acolo, adunați din toate unghiurile lumii, marii negustori și marile case ale căror comerț datează de secole, au perpetuat și au făcut renumele Amsterdam-ului, ca fiind piața de desfacere a acestui produs „colonial” ce vine din toate colțurile imperiului olandez și englez.

Dela Amsterdam au plecat primii negustori de diamante spre a culege curțile împăraților, au ajuns în cele mai mari case ale conților și ducilor din toate vremurile, cucerind astfel lumea ce devenise pentru ei o împărăție, divizată în sectoare pe cari fiecare dorea să le cucerească.

Nimeni însă nu cunoaște viața de fiecare zi a acelor cari sunt manipulatorii acestor bogății, ce totuși nu le aparține, deoarece ei cari sunt numai interpreții intereselor marilor proprietari de insule, sau ale marilor latifundiași din coloniile imperiilor olandez sau englez.

Bursa din Amsterdam, care și-a cucerit faima sa prin seriozitatea și conștiințiozitatea cu care sunt analizate, studiate și vândute diamantele, ne este înfățișată în reportajul de astăzi, din care publicăm o serie de fotografii luate de corespondentul nostru de acolo.

TRAGEDIA PRIMARULUI ROBERT GRIFFITH

**SCLAVUL POȘTELOR
HIPNOTICE ALE LUI
WILLIAM A. HOLLAND
„TE-AM PREVENIT”...**

ZILELE acestea a murit la Montreal, într'un ospiciu, un anume Robert Griffith, fost primar, om de lume, foarte instruit și devenit asasin într'o noapte. Organizase o serată pentru amuzamentul invitaților, care însă au urmări tragice deoarece hipnotizatorul deveni victimă hipnotizatului.

O SERATĂ DE AMATORI

Membrii unui club de oameni respectabili din Saint-Agathe aveau obiceiul să organizeze în fiecare lună, o serată, când fiecare dintre ei dădea o reprezentație după fantezia sa. Uneori erau invitați și prieteni; alteori era chemat câte un profesor — specialist să-și arate talentele sale. La serata care ne interesează pe noi, se anunțase că un agent de bursă, William A. Holland, va face câteva experiențe de hipnotism.

Holland apărură pe scena improvizată și ceru asistenții ca cineva de bună credință să-i servească drept mediu. Se oferă primarul Griffith, fericit să arate colegilor că hipnotismul era un basm și că nu merita nici o atenție. Era dealtfel convingerea lui intimă.

Se îndreptă deci spre Holland, care-și începu experiențele. Griffith ca să nu strice atmosfera generală, ascultă de ordinele lui Holland. Cântă un cuplet, bău un pahar cu apă în loc de bere, etc... Își dădu seama bine de ceea ce petrecea, însă nu se putu împotrivi unei senzații ciudate care-l stăpânea din ce în ce mai mult. Îi dădu ascultare ca o păpușe; ca într'un vis, auzi mulțumirile lui Holland care-l felicita pentru faptul că era un mediu perfect. Griffith scoborî în sală fără să știe ce face.

„REDĂ-MI LIBERTATEA!”

Este stabilit azi că o persoană normală nu poate fi hipnotizată împotriva voinței sale sau fără să fie doborâtă. Dar, neîncercătorul Griffith își schimbase părerea și-și închipuia că mai este

O serată de pomină la clubul din
Saint-Agathe.

sub puterea ochilor întunecați ai lui Holland. Nervozitatea îi alungă somnul și citi toate lucrările care tratau despre hipnoză. Cu cât citea mai mult, cu atât se încredința că voința îi fusese subjugață de Holland.

După 3 săptămâni de chinuri, se hotărî să meargă să-l găsească pe Holland și să-i ceară a-i reda libertatea. Holland fu surprins de cerere; aproape că și uitase de serată.

Griffith insistă: „D-ta mă ții robul voinței d-tale! Mă influențezi în tot ce gândesc, în tot ce fac! Îți sînt sclav, ca un câine! Încă odată te rog: redă-mi libertatea!”

Holland își fixă interlocutorul cu atenție. Avea de-a face cu un nebun! Fu deci blând și politicos. Reuși să-l calmeze și să-l facă să plece. Imediat telefonă unui medic, îi povesti întâmplarea și-l întrebă ce-i de făcut. Doctorul îl liniști, asigurându-l că poate Griffith nu era atât de bolnav ca să justifice o internare.

NEBUNIA PROGRESEAZĂ...

Starea lui Griffith se înrăutățea din zi în zi. Hipnoza îi deveni o idee fixă, un fel de manie a persecuției. Într'o noapte, se trezi pe pervazul ferestrei, gata să cadă. Fu convins că un ordin secret al lui Holland, îl împinsese la asta.

William A. Holland făcând o experiență de hipnotism.

Chiar în noaptea aceea îi telefonă, somându-l să nu se mai servească de influența ce o exercita asupra lui. Altfel, va regreta într'o zi. Holland, plictisit, hotărî să se adreseze poliției, spre a pune capăt acestor scene.

Deci, nu trebuia pierdut timpul. A doua zi dimineața, ușa biroului lui Holland se deschise cu violență și apărură în prag Griffith, un Griffith furios care strigă: „Te-am prevenit! Din nou mi-ai transmis ordine pe care nu le pot executa! Și totuși te-am prevenit! Acum e prea târziu!”

Și înainte ca Holland să apese pe butonul de alarmă, Griffith scoase revolverul și trase. Holland se prăbuși mort, atins de trei gloanțe. Asasinul se predă apoi poliției, fără să opună vreo rezistență. Fu închis într'un ospiciu, unde muri.

Notele luate de medici, în timpul cît stătuse în ospiciu, au permis să se reconstitue, cu amănuntul, ciudata dramă petrecută între Griffith și Holland.

RESURSELE ECONOMICE ALE AMERICII LATINE

AMERICA latină este unul din Continentele cele mai înzestrate de natură, posibilitățile sale economice fiind nelimitate, iar clima prielnică așezărilor omenești.

Deși din cauza micii densități de populație abia o modestă parte a resurselor sale este exploatată, totuși America latină ocupă un loc important în producția mondială în privința cerealelor și a materiilor prime. De fapt, America latină ocupă 15.8 la sută din suprafața pământului, având totuși numai 6 la sută din populația mondială. Dacă ar fi dens populată ca Italia, ea ar avea 2.500 de milioane de locuitori, în loc de 130 de milioane cât are acum. Din punct de vedere economic America latină este un Continent nou, cu toate caracteristicile particulare ale unei astfel de situațiuni, adică prezintă o dezvoltare parțială a anumitor produse ale solului și ale subsolului și o foarte mică dezvoltare a industriei.

Trebuie să ținem seama de faptul că țările acestui continent au început să fie puse în valoare

în a doua jumătate a veacului trecut, în timp ce dezvoltarea industrială a anumitor țări din Europa (precum și creșterea populației) au stimulat progresul comerțului internațional, mai ales în direcția schimbului produselor agricole și materiilor prime ale țărilor noi, cu articolele industriale europene.

Pentru a înțelege evoluția economică a țărilor Americii Latine, trebuie să ne gândim la densitatea redusă a populației sale căci acest fapt adăugat la recenta dezvoltare economică, a determinat o evoluție cu totul specială a producției fiindcă orice țară va avea preferințe pentru munca agricolă făcută cu concursul naturii, al terenului și climei și pentru exploatarea miniere cari necesită capitaluri mici.

De oarece până la izbucnirea marelui crize mondiale părea posibil să se conteze pe vânzarea mereu crescândă a materiilor prime și a cerealelor, dezvoltarea altor activități economice s'a făcut într-un ritm lent.

Astfel pentru a exemplifica, Argentina și-a sprijinit comerțul pe exportarea grâului și a porumbului și numai în ultimii ani a început exportul cărnii cu ajutorul amenajării unor instalații grandioase pentru conservare și refrigerare. Paralel cu exportul cărnii a crescut și cel al lânii.

În schimb, Brazilia și-a stabilit tot activul ei pe cultura masivă a cafelei, și abia în ultima vreme a dat o mare expansiune producției de materii colorante extrase din plante tropicale.

Statul Chili, și-a bazat bunăstarea economică în primul rând pe bogățiile sale minerale. În daosebi, multă vreme Chili a ocupat poziția de stat ce deținea monopolul exportului de nitrați. În ultima vreme însă germanii, reușind să descopere metoda preparării nitraților sintetici, s'a redus cu mult acest avantaj natural al Statului Chili. Actualmente el își bizue excedentul balanței sale comerciale, pe exportul aramei.

Statul Columbia se află în concurență cu Brazilia în domeniul exportului de cafea. Văzând că Brazilia era un concurent puternic, Columbia a dat o mare dezvoltare exportului de banane și a început să pună în valoare zăcămintele sale de petrol.

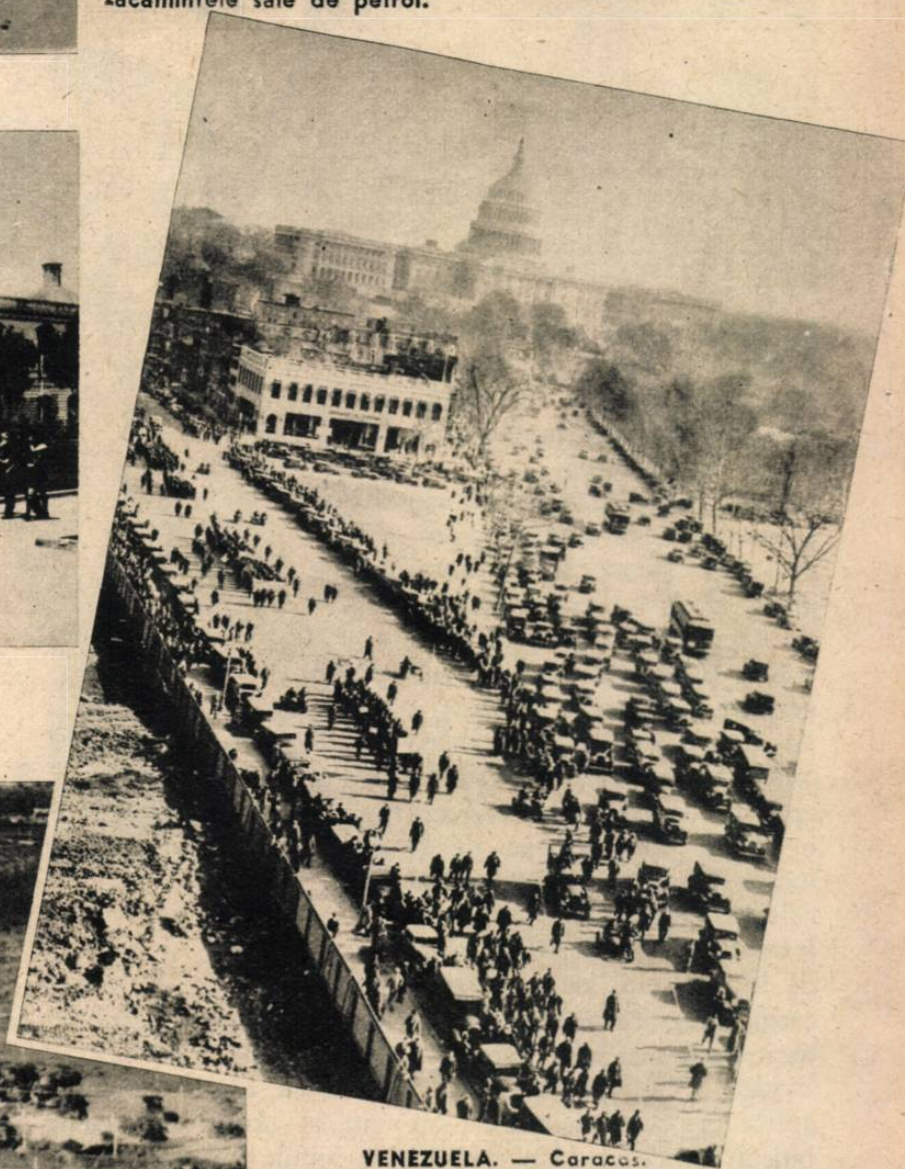
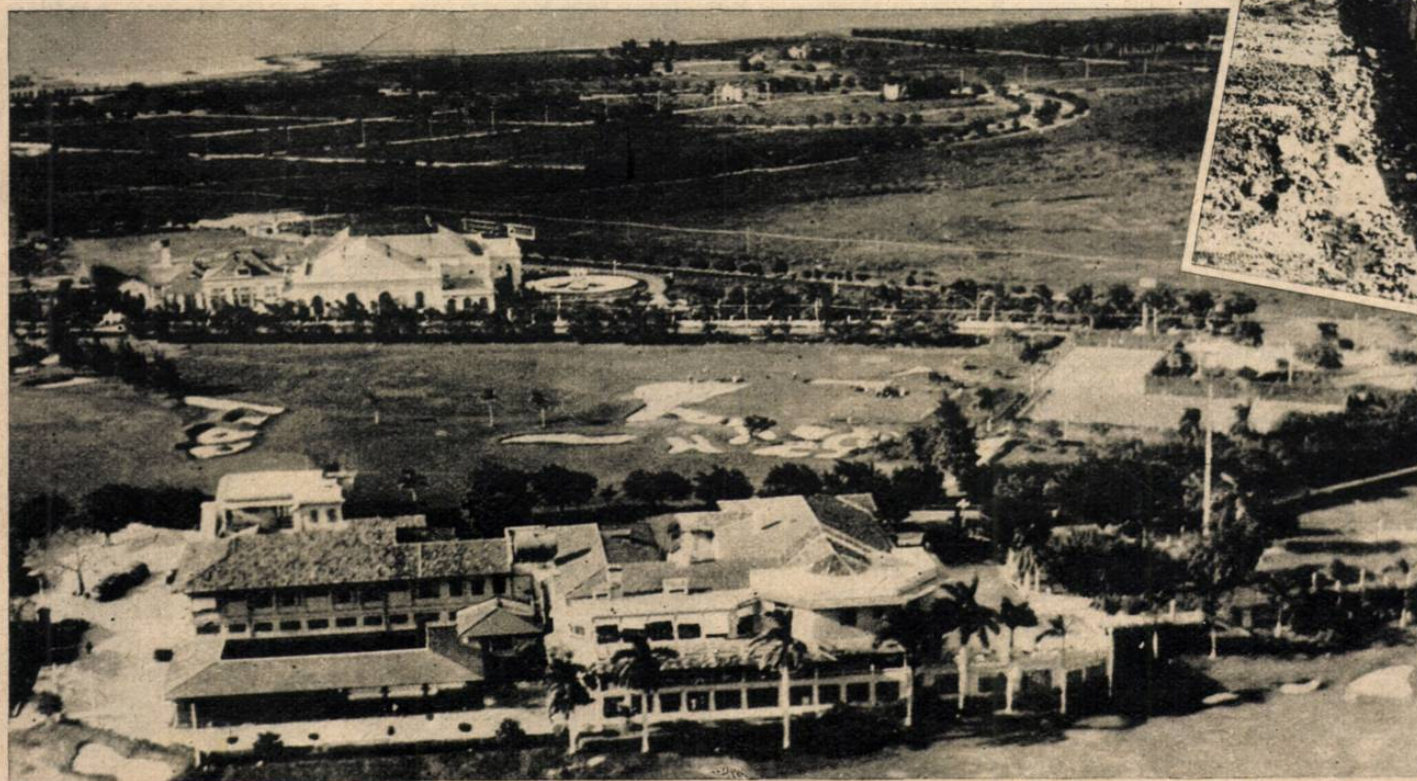

CHILI. — Santiago de Chili.

Universitatea din San Marco-Lima

Cuba

VENEZUELA. — Caracas.

Cuba a avut mult timp primatul mondial în producția zahărului de trestie. Această poziție o ocupă încă și astăzi cu toate convulsiunile provocate de criza economică mondială.

Mexicul prezintă o agricultură destul de echilibrată, însă veniturile sale importante sunt produse de bogățiile subsolului ca petrol, aramă, plumb, zinc, aur și argint. Peru are de-asemeni importante zăcămintele

(Continuare în pag. 15)

„REALITATEA FEMEII”

sau pe bază de mentol activează minunat circulația și au o acțiune admirabilă contra ridurilor. Pentru pielea extrem de fină: un amestec de ierburi orientale va da efectul dorit.

Există măști al căror rezultat este surprinzător: e vorba de cele în care au fost amestecați hormoni. Acestea însă trebuie să fie aplicate numai de specialiști și în cazuri în care tenul a fost neglijat, dau rezultate uimitoare.

DESPRE MĂINI

Mâna este poate singura parte a corpului care nu se pretează fardului. Să nu ne mulțumim ca unei mâini aspre, roșii și deformate, să-i vopsim violent unghiile și numai atât. Căci o mână prost îngrijită și cu unghiile fardate va face impresia unui cireș cu fructele proaspete roșii, dar cu frun-

zele veștede! Numai după ce ne-am îngrijit, spălat, catifelat și albit mâna, abia atunci avem dreptul să ne gândim la unghii. Puțină răbdare, seara o pereche de mănuși vechi, precum și o cremă nimerită, iată trei elemente principale în frumusețea mâinilor dumneavoastră.

MODA

NU mai este îngăduit nici unei femei să ignoreze măștile de frumusețe care i-au fost puse la dispoziție de știința modernă.

Măștile sunt de două feluri: există măștile de frumusețe propriu zise și măștile de tratament, al căror efect e mai puțin rapid, însă ele au darul să redea, puțin câte puțin, frăgezimea pierdută a pielii.

Ar fi mai inteligent ca prima dintre aceste măști să vă fie aplicată de un specialist, care în același timp vă va da și indicațiile necesare. Dar pentru cele care nu pot și doresc să întrebuințeze acest mijloc, vom da în articolul de față indicațiile necesare pentru a putea obține cele mai bune rezultate. Evident că înainte de a aplica orice fel de mască, trebuie să procedați la o curățire radicală a pielii. Desigur, vă dați seama că o mască aplicată pe un strat de cremă sau pudră nu va avea nici un efect. Curățați-vă deci tot fardul cu ajutorul săpunului și al apei, dacă aveți tenul gras, sau cu un lapte special, dacă pielea e uscată.

Pentru aceste măști întrebuințați gălbenușul — dacă

1

aveți pielea uscată — sau albușul — dacă pielea vă e grasă, amestecat cu ulei de migdale dulci, în primul caz și în al doilea cu zeamă de lămâie. În sezonul fructelor, stoarceți o cantitate de fragi — de exemplu — și amestecați cu suc lor.

Intindeți pasta pe tot obrazul, începând dela bărbie spre tâmpile. Culcați-vă și lăsați masca să se usuce. Inchideți ochii și odihniți-vă pentru a da un moment de repauz pielii, care în felul acesta va asimila mai bine. După ce simțiți că pasta s'a uscat, scoateți coaja spălând cu apă caldă. Tamponați-vă apoi bine pielea cu apă rece în care ați pus puțin bicarbonat de sodă. Terminați tratamentul cu comprese reci.

Pentru tenul gras, preparați extract de nenufar,

2

3

1. Curățați bine pielea, înainte de-a aplica masca.
2. În apa de clătit nu uitați să puneți puțin bicarbonat de sodă.
3. Anumiți specialiști recomandă întrebuințarea unei mici lățe speciale, pentru aplicarea măștii.
4. Mască aplicată și pe gât
5. Prima mască aplicată de un specialist.

Ultimii ani ai Letiției Bonaparte

(Urmare din pag. 6)

Micuța Charlotta, fiica lui Lucien, o ajută să se ridice. În picioare Uersonalitatea bătrânei corsicane creștea și se marea cu majestate. Prokesch simți cum Letiția îi mângâie părul și lacrimi fierbinți îi inundară fața.

În tăcerea solemnă care-i strivea, Letiția căzu în genunchi și șopti, cu transfiguratie:

— „Fiindcă nu pot să-l văd și nici să ajungă până la el, du-i binecuvântarea unei bunici care în curând va părăsi lumea. Rugăciunile mele, lacrimile mele, urările mele, sînt numai pentru el. Asta până ce mi-o dai sufletul. Du-i acest mesaj ce ți-l am încredințat și care este special pentru el.”

Apoi, îl îmbrățișă pe Proekisch și rămase la fereastră, până ce îl perdu din ochi.

O MOARTE NEAȘTEPTATĂ

Nici Letiția și nici Prokiesch nu puteau bănuși că a doua zi tânărul prinț avea să moară...

Prokesch află trugica veste, târziu de tot, pe când era la Bologna. Letiția fu anunțată printr-o scrisoare de către Maria Luiza și rămase multă vreme neconsolată.

Destinul se arată îngrozitor de nedrept cu această femeie.

În 1830, pe când se plimba, alunecă și-și fractură un picior. Vindecată prost, fractura îi aduce un nou șir de suferinți și mai presus de toate, o silește să stea zăvorâtă în casă. Cu toate stăruințele prietenilor, refuză orice intervenție chirurgicală care să-i aline durerile. Moartea veni s-o scape de coșmarul suferințelor și al amintirilor luminoase și tragice din trecut, abia după șase ani, la 2 Februarie 1836.

Mama lui Napoleon I a murit „demnă de orice venerație” și în speranța că Franța va răsplăti cândva pe marele împărat și familia lui.

Resursele economice ale Americii latine

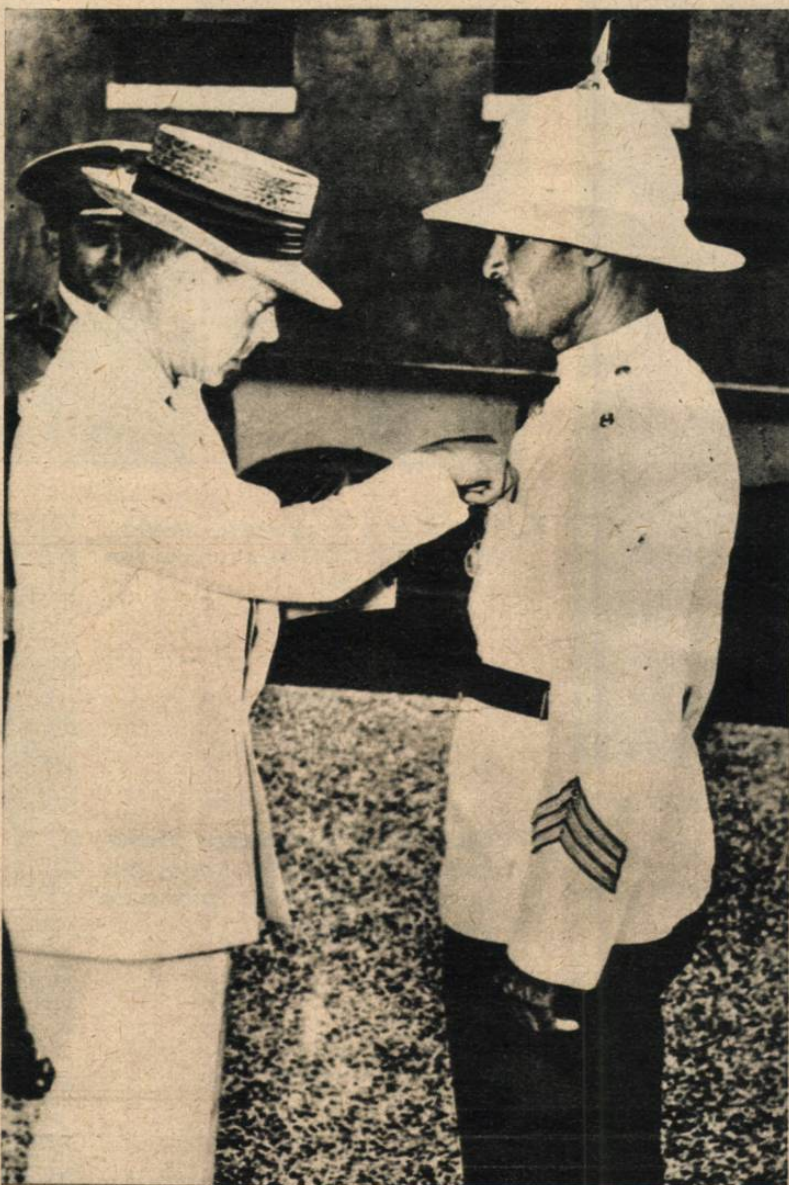
(Urmare din pag. 13)

minerale pe cari actualmente marile capitaluri încearcă să le exploateze. În afară de petrol, acest stat exportă aramă, bumbac și zahăr. Venezuela e un mare producător de petrol iar în plus oferă și cafea pe piața internațională.

Trebue să se ia în considerație faptul că chiar acele țări care oferă pe piața internațională un singur produs agricol (ca de pildă, cafeaua braziliană) în realitate ele prezintă un ase-

menea caracter numai datorită marilor proprietari agrari; în schimb, mica agricultură care, prin particularitatea climei și abundența de terenuri disponibile, e accesibilă tuturor, s'a dezvoltat după nevoile alimentare ale micilor cultivatori, adică a ajuns să producă felurite cereale, legume și produse alimentare.

Alături de marii agricultori, cari de fapt sunt mari capitaliști, se găsesc în America latină nenumăratele nuclee de economie naturală, familiară. Aceste nuclee sunt organizațiile și gospodăriile micilor proprietari de terenuri.

Cea mai recentă fotografie a Ducelui de Windsor, luată în cursul solemnității decorării unui agent de poliție din Bahama.

PE COASTA CANALULUI MANECII Avioanele inamice cari se aventurează să bombardeze teritoriul francez de pe coasta Canalului Manecii, intră în această formidabilă rețea a reflectoarelor germane, din care anevoie mai pot scăpa.

Toldeana în formă,

puteți fi, dacă luați la primele semne de răceală sau gripă tablete Aspirin

ASPIRIN

veritabil numai cu crucea » Bayer «

Bolnavii de Plămâni și Medicii

au experimental tratamentul cu „Silphoscalin”. S'au exprimat aprecieri favorabile din partea diferitelor sanatorii, spitale, de către profesori și medici specialiști. Nenumărate persoane laice au recunoscut în scris faptul că au câștigat în greutate până la 20 kg. și că au scăpat de temperatură, de transpirații în timpul nopții, de lipsa pozei de mâncare, de tuse și expectorații. Substanțe de o importanță vitală, cum sunt calciul și siliciul, promovează după cum se știe, procesul de cicatrizare a focarelor tuberculoase. „Silphoscalin” conține în doze perfect combinate ambele substanțe, realizând pe deplin speranțele pe care bolnavii de tuberculoză, suferinzi de bronșită și astmatici o au în eficacitatea „Silphoscalin-ului” prescris de medici. Feriți-vă de imitațiuni. Cereți „Silphoscalin” original (compuș chimic: Calc. glyc. ph., Silic. Stront., Litg. Carbo med., Ol. erucac sacch lact.). Cereți farmacistului Dv. cutia cu 80 tablete la preț de lei 320. Dacă nu se găsește, adresați-vă la unul din depozitele: București: Farmacia Mătăsaru, Cal. Victoriei 112. Iași: Farmacia Pollak, Str. Ștefan cel Mare 13. Galați: Farmacia S. Toma, Str. Domnească, 12. Sibiu: Engber S. A., Str. Rosmarin 1. Timișoara: Ufa-Demed, Str. Preyer 7. Reprezentanța generală pentru România: Silicium Deva.

A APĂRUT

MAGAZINUL

30 lei.

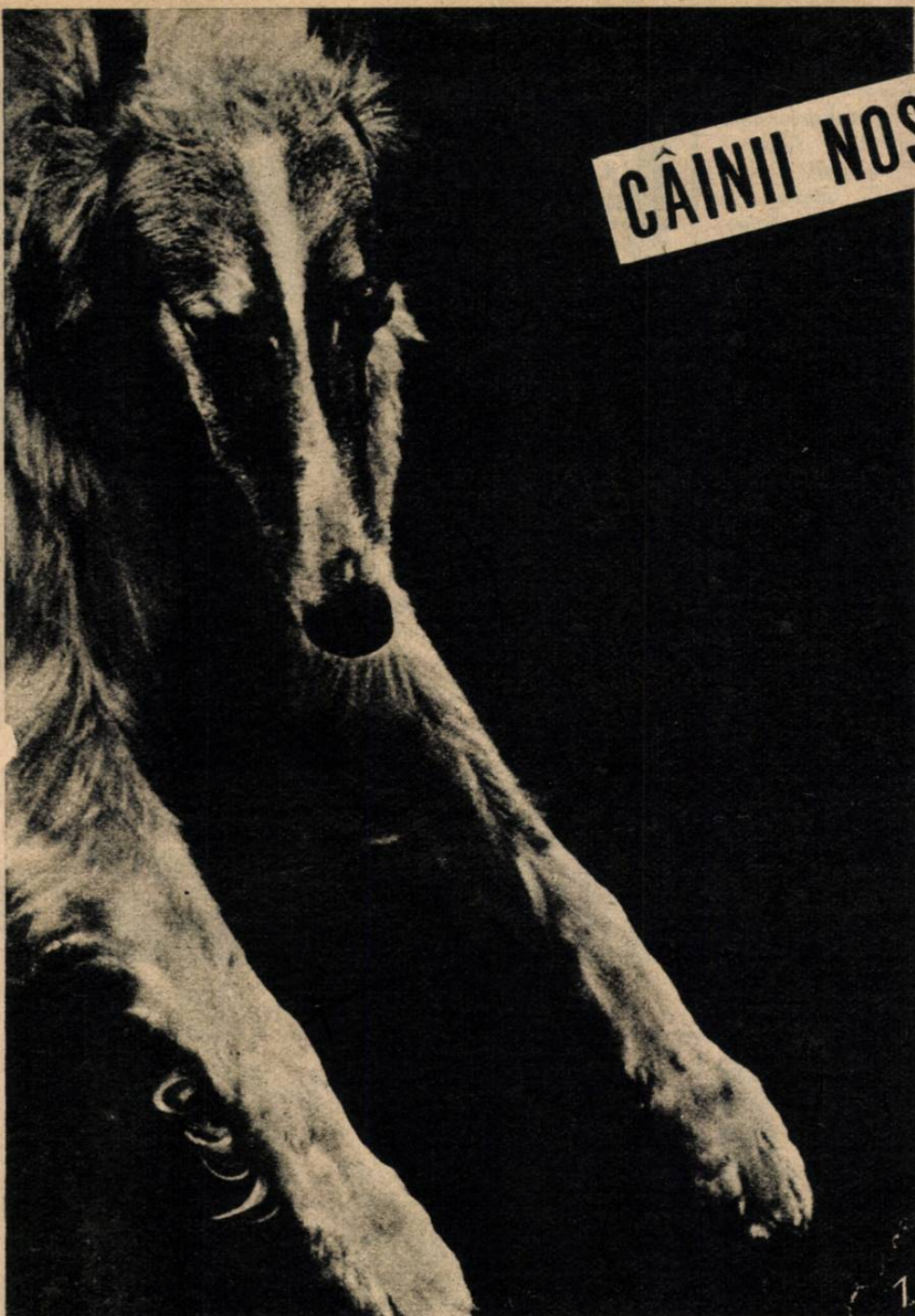
CITIȚI

„MEDICUL NOSTRU”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revista săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. Ccc Postal 4093. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: un an (52 numere) lei 450; 6 luni (26 numere) lei 240; 3 luni (13 numere) lei 130. Anunțurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

CÂINII NOȘTRI

1. OGARUL. E plin de demnitate și totdeauna conștient de linia lui perfectă.

2. CÂINELE DE VÂNĂTOARE. Pe chip i se citește atenție și încordare. Vânatul e pe aproape.

5. Există și o frumusețe urâtă... Totuși BULDOGUL exprimă forța și creința.

6. PUDEL-UL. Deobiceiul întovărășește duduile la plaje, dar nu e bun decât să păzească papucii de bae.

7. ...Sau să se lase fotografiat pe divan, în poziția cea mai leneșă.

3. CÂINELE-LUP. Actualmente este rasa cea mai larg folosită de polițiști. Cu urechile ciulite, exemplarul din fotografia noastră e atent la cel mai mic șgomot.

4. PERLINEZUL. E răsfățatul cucoanelor și în timp ce alți semeni din rasa canină n'aunici măcar un coteț pentru adăpost, el se odihnește la căldură, în casă, tolănit pe perne sau sofa.

ANUL XV No. 73

4 FEBRUARIE 1947

32 PAGINI 12 LEI

COLECȚIA

Un avion englez de bombardament, doborât după o luptă crâncenă de unitățile italiene și germane în apropierea canalului Siciliei

(a se citi interesantul reportaj al acestei bătălii în pag. 6-a)

ACTUALITĂȚI

INAUGURAREA CURSURILOR LA ȘCOALA DE PILOTAJ A. R. P. A.

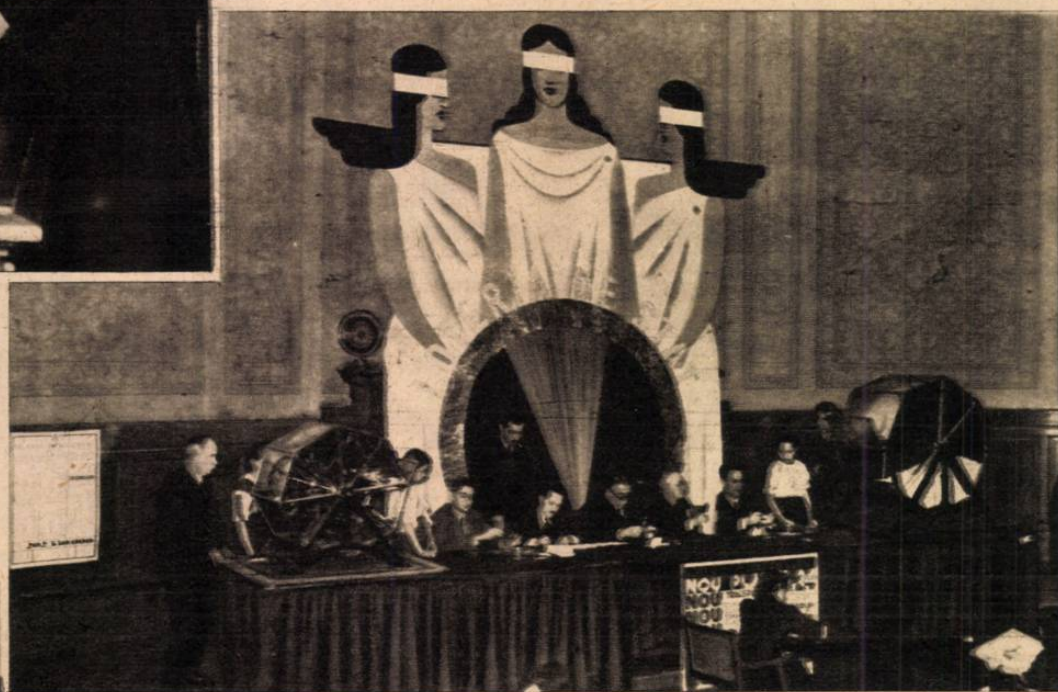
Duminică seara a avut loc în amfiteatrul Facultății de Științe inaugurarea cursurilor teoretice ale școlii de pilotaj A. R. P. A.

În ziua de 2 Februarie c. r. în prezența unei numeroase asistențe s'a serbat în biserică Cărmădarii de jos, din Capitală, patronul grădinarilor.

← CONFERINȚA UNUI ILUSTRU OASPETE

Conferința d-lui Dr. Adolf Butenandt la Facultatea de Științe.

— TRAGEREA LOTERIEI DE STAT

Duminică dimineața a avut loc la Fundația „Regele Carol I” prima tragere a câștigurilor Loteriei de Stat, după noul sistem de tragere introdus de d. r. director general Beldie.

— PATRONUL GRĂDINARILOR

DINȚARĂ

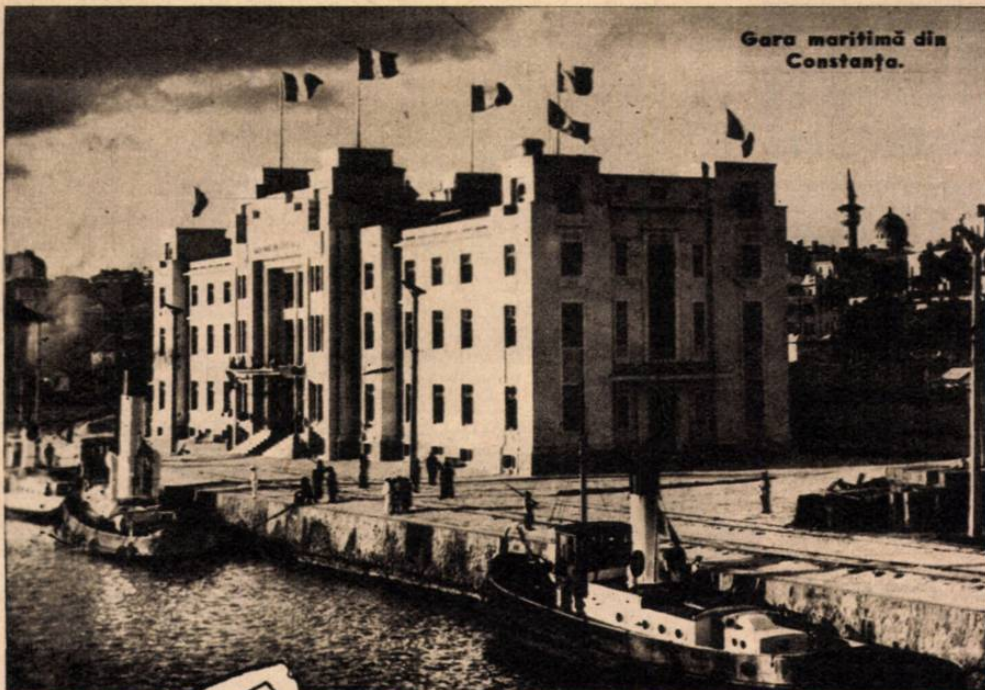
IN DRUM SPRE LOCUL DE GLORIOASĂ ODIHNĂ...

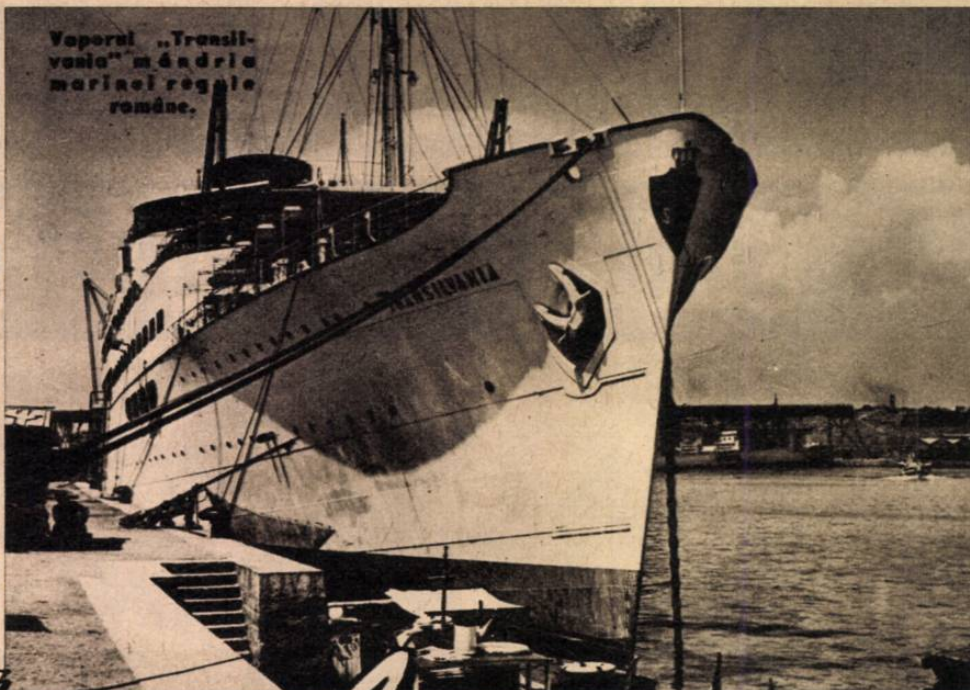
În după amiaza zilei de 27 crt. au fost înmormântați la Cimitirul Militar Ghencea, ofițerii și soldații căzuți la datorie, pentru păstrarea liniștei și ordinii în țară. Conform dispozițiilor d-lui General Antonescu, Conducătorul Statului, acestor eroi li s'au făcut funeralii naționale.

1. Coroanele depuse în numele Marei Reich German.
2. Dl. General Pantazi rostindu-și cuvântarea.
3. Catafalcul.
4. Coroane, coroane, coroane...
5. În drum spre cimitir, populația a îngenunchiat, aducând prinos de smerenie și recunoștință acelor cari cu piepturile lor i-au apărut viața și liniștea.

Gara maritimă din Constanța.

Vaporal „Transilvania” mândrie marinei române.

Prizele novei Europe

INTÂLNIRE
PE MAREA
NEAGRĂ

INTÂLNIREA despre care vorbim se referă la mișcări tactice și strategice interesând actualul război, ci la o mare operă de pace, cum este aceea a navigației pe Dunăre spre Marea Neagră, navigație care va fi reorganizată pe baze noi.

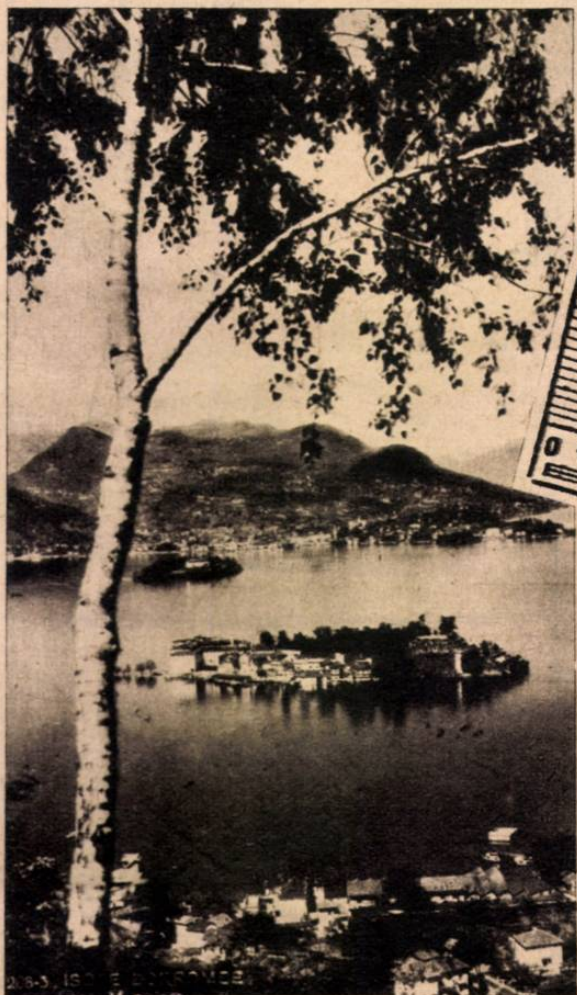
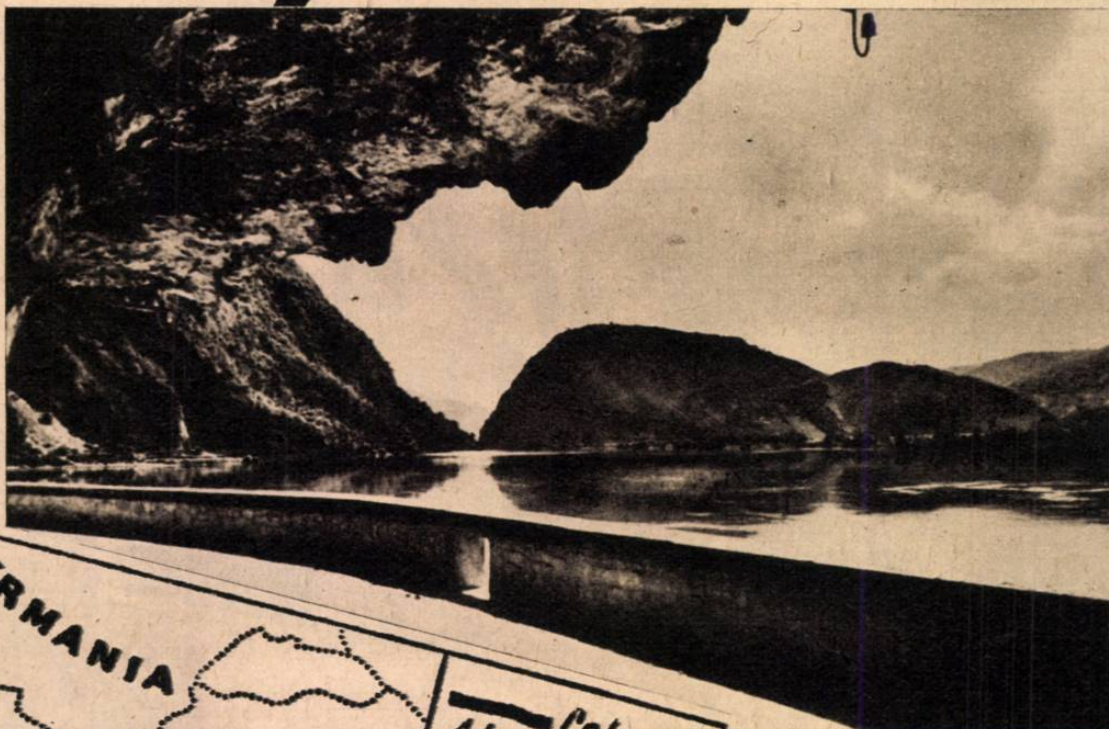
E lucru știut că „producția” de care depinde bună starea unei națiuni, rezultă la rândul ei din cooperarea a patru factori principali: 1) materiile prime; 2) căi de comunicație; 3) mijloace de transport; 4) schimbări.

Există 6-7 feluri principale de materii prime: cheresteaua, cimentul, fierul, cărbunele, cerealele, fructele, vinurile, cari prin greutatea lor grevează asupra prețului de vânzare, datorită costului ridicol al transportului.

Aceste materii prime suportă fără pagubă viteze foarte reduse. Printre mijloacele de

„Dunărea noastră”
la Porțile de fer

Cum ar fi troficul
pe calea apei pe
unul din cele mai
lungi canale natu-
rale din Europa

Insulele Boromee (Lacul Mag-
giore), ale cărui ape vor fi
folosite spre a se face legă-
tura cu fluviul Po

transport mai puțin costisitoare, sunt cele oferite de cursurile apelor naturale sau artificiale, cu ajutorul bărcilor sau șlepurilor acționate de motoare puse în mișcare cu ulei greu, vase al căror tonaj nu este inferior cifrei de 600 de tone.

Una dintre marile căi de navigație ale Europei este Dunărea. Circulația pe legendarul fluviu a fost obiectul unei noi organizări și reglementări.

Națiunile riverane Dunării se pot considera privilegiate prin faptul că natura le-a pus la îndemână un mijloc de transport dintre cele mai eficiente, datorită traficului pe calea apei pe unul din cele mai

lungi canale naturale din Europa.

Țările interesate la navigația pe Dunăre sunt: Jugoslavia, Germania, România, Ungaria și Bulgaria. Noul regulament al navigației pe Dunăre, existent numai de câteva luni, a suprimat o situație nedreaptă care se permanentizase în trecut.

S'a suprimat comisia internațională a Dunării care exista ca o urmare a tratatului de pace dela Paris din 1856, și în baza căruia reprezentanții Angliei și Franței aveau un control asupra navigației danubiene.

Astăzi Franța și Anglia, cari sunt state așezate de natură foarte departe de țărmurile Dunării și care totuși își atribuieseră un drept de control asupra fluviului, au fost excluse din Comisia danubiană, fiind înlocuite cu Rusia Sovietică, stat care și-a extins teritoriul până la gurile vechiului Danubiu.

În prima conferință a națiunilor riverane s'a exprimat nădejdea că interesele tuturor statelor vor fi conciliate.

Și interesele tuturor statelor constă în a

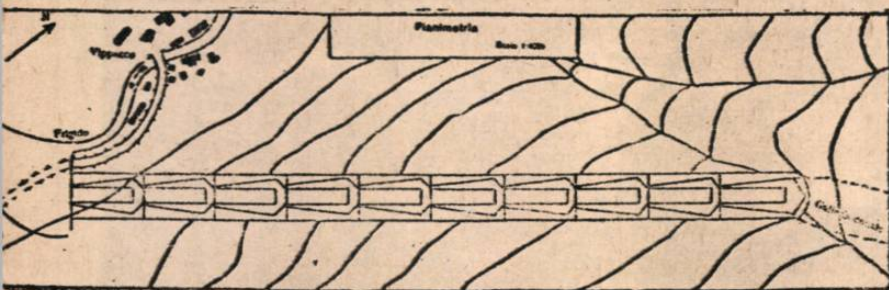
lega cu ajutorul a numeroase canale navigabile artificiale, mările nordice ale Europei cu marea care este inima Europei centro-orientale. Marea Neagră — care împreună cu Adriatica — pare să fie un golf uriaș al Mediteranei.

Expresia de golf uriaș corespunde exact unei concepții geografice, căci apele Mediteranei se unesc cu ale Mării Negre, de-alungul unui cordon orizontal care are forma unui fus. Partea superioară a fusului e format din Bosfor. Burta fusului e formată din Marea de Marmara care este bazinul nivelator. Punctul anterior al fusului e format din binecunoscuta strâmtoare a Dardanelelor.

După aceste scurte remize, putem trece la enumerarea tuturor cursurilor de ape naturale și artificiale, construite sau în construcție, care înlesnesc națiunilor europene să ia parte la întâlnirea de pe Marea Neagră.

Germania a prevăzut în planurile sale de construcție, unirea Mării Baltice cu Marea Neagră.

Intr'adevăr, nu de multă vreme s'a inaugurat în Marele Reich german, un canal nou care pornește din fluviul Oder spre Baltica, apoi coboară aproape vertical spre Dunăre pe care o atinge lângă Viena.

Proiect al lucrărilor de baraj.

Această rețea a fost obținută legând printr'un canal artificial fluviul Oder cu fluviul Morava care se varsă în Dunăre.

Un al doilea canal navigabil, foarte important, este acela care se atle pe punctul de a fi pus în lucrare și care va uni cealaltă mare spre Calais: deci Marea Nordului cu Marea Neagră. Acest lucru se va realiza prin unificarea celor două fluvii germane: Rinul și Dunărea, cu ajutorul unui canal.

O primă realizare a acestei unificări e constituită de un alt fluviu, Main-ul, care curge spre Rin în unghiul drept și a cărui navigabilitate va fi prelungită până la Bamberg.

Din Bamberg se va construi apoi legătura artificială printr'un canal navigabil până la Dunăre, în Bavaria, la porțile Ratisbonei.

Toată lumea își dă seama de importanța noii navigații interne din Germania. Se știe că Germania vrea să transfere în orașul olandez Rotterdam, marele târg și delușor ce va înlocui portul Londrei, dispus zilnic unui bombardament aerian distrugător.

Dunărea la Viena. Aci se oprește marele canal care pornește din fluviul Oder spre Baltica și coboară aproape vertical spre Dunăre.

O rețea deasă de legături fluviale, prin intermediul canalelor artificiale, va lega Olanda, Belgia și Germania, de Europa centrală și sud-estică, iar materiile prime vor putea circula dela Atlantic până la Mările Egee și Neagră, trecând prin strâmtoarea euro-asiatică a Dardanelelor.

Rusia a prevăzut legătură cu Marea Neagră, trăgând o linie de unire de-acurmezișul fluviilor Bug și Duieffer, care au fost legate între ele printr'un canal artificial.

Apele care se scurg din Urali în timpul desghețului în Extremul Orient european, vor fi folosite la crearea unui canal navigabil ce va lega Volga cu Donul. În felul acesta Marea Caspică va fi legată de Marea Neagră.

Ca și cum această legătură n'ar fi suficientă, în Golful Finlandei s'au început lucrările pentru săparea unui canal de legătură între Leningrad și Volga.

Cazul cel mai interesant îl oferă Elveția, națiune compusă din rase, țară înconjurată de munți, care-și crează căi de comunicație prin trei mari cursuri de apă ce o leagă cu trei mări.

Comerțul elvețian s'a folosit de calea acvatică a Rinului pentru traficul dirijat spre Marea Nordului.

Este în curs de realizare calea de navigație internă a cantonelor franceze prin unirea Genevei cu Marsilia, în vederea unei ieșiri la Marea Tireno-Mediterraneană.

Legătura cea mai importantă însă va fi realizată prin construirea canalului care va porni din Cantonul Ticino, cu baza la Locarno, având ca punct terminal Veneția, port la Adriatică. Vor fi folosite apele lacului Maggiore pentru a se face legătura cu fluviul italian Po, prin intermediul căruia se va putea atinge Adriatica trecând prin Milano și Cremona.

Cu o însuflețire demnă de o operă grandioasă, cele două părți ale Europei, Occidentul și Centrul, se pregătesc să întindă o vastă rețea de fluvii și de canale navigabile pentru a ușura legăturile dela o mare la alta, nu prin ocolirea continentului, ci chiar prin străbaterea lui.

Realizarea acestei opere extraordinare va fi de o importanță imposibil de determinat de pe acum, pentru economia europeană, pentru circulația bunurilor diverselor națiuni europene, care prin cooperare economică se vor apropia între ele, asigurând existența unei păci bazate pe bunăstarea materială.

Prin construirea canalelor artificiale, prin adâncirea și drenarea celor naturale, se va putea pune la dispoziția națiunilor, folosința unor mijloace de transport, mult mai ieftine decât calea ferată sau traficul prin mijloace motorizate: camioane, etc.

Specialiștii hirografi au căutat să nu înglobeze și Italia în sistemul de legături acratice care va stăbăte Europa de mâine.

Ei s'au întrebat dacă Italia nu poate să-și creeze cu Marea Neagră, alte legături decât cele maritime prin Dardanele, cu alte cuvinte legături continentale, cu ajutorul canalelor și prin folosirea cursurilor de apă.

În anul 1906, la un congres internațional de navigație ținut la Politehnica din Milano, rectorul acestei facultăți, inginerul Ettore Paladini Livroylo ilustru, a prezentat congresiștilor și a pus în discuție în fața lor un proiect interesant.

Proiectul acesta purta titlul: „canalul navigabil transalpin” și el întâmpină aprobarea unanimă.

Paladini năzuia să unească cele două bazine ale fluviilor Po și Dunărea, în punctul în care Alpii se apleacă până la o înălțime de 180 de metri, în locul denumit „depresiunea corsică”.

În felul acesta s'ar fi făcut legătura între Marea Adriatică și Dunăre și deci între Marea Adriatică și Marea Neagră.

Problema discutată în congresul din 1906 a fost legarea orașelor Trieste și Viena, printr'un canal navigabil transalpin care, pornind din Adriatica să atingă Dunărea, în capitala fostei Austrii.

Ideea lui Paladini s'a bucurat de un succes mare, dar trecător. Unul din elevii marelui Livroylo, inginerul De Brai, din Trieste, a reactualizat planul maestrului său.

Într'un studiu apărut în 1928, De Brai a publicat proiectul său de canal transalpin, care îmbină direcția Nord-Sud a proiectului Paladini, cu direcția Est-Vest a Goriției, pe fluviul Sava.

Cu ajutorul acestui fluviu ce se îndreaptă spre Dunăre, cele două bazine se unesc pe o linie orizontală.

Și pentru completarea profilului Livroylo, trebuie să spunem că legătura se face între Torino, ca punct de plecare pe fluviul Po, și între Constanța, port la Marea Neagră.

Aceste două orașe, unul italianesc și celălalt românesc, vor fi legate în ziua în care se va realiza ideea lui Paladini: „canalul navigabil transalpin”.

Prin realizarea acestei lucrări, Italia va beneficia și ea de avantajul de a folosi apele Dunării ca mijloc de transport.

Din actuala organizare a Comisiei internaționale pentru navigația pe Dunăre, face parte și Italia. Însă nu ca țară riverană și care este deci direct interesată la modul de navigație pe marea arteră fluvială, ci ca țară prietenă cu statele dunărene.

Prin înfăptuirea „canalului transalpin” care va fi primul din lume ca mărime și ingeniozitate tehnică, Italia va deveni o țară Dunăreană.

Trebuie să spunem că acest canal va depăși faima canalelor Suez și Panama, căci aici problema mare constă în „trecerea Alpilor”.

Prin acest canal, Elveția va căpăta legătura cu cea de-a patra mare europeană, Marea Neagră. Este o voluptate să ne gândim la ziua păcii, când Europa nouă, solidară și unificată din punct de vedere economic, își va mări posibilitățile de circulație a bunurilor ei, prin înfăptuirea unor ingenioase și geniale lucrări hidraulice.

Politia germană de ordine vizitează Amsterdam-ul

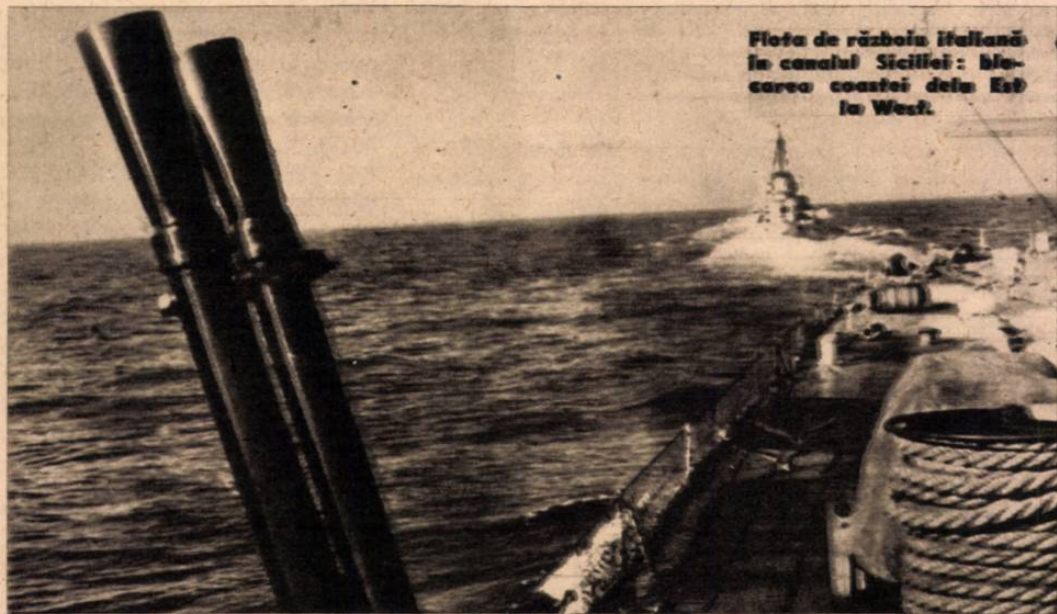
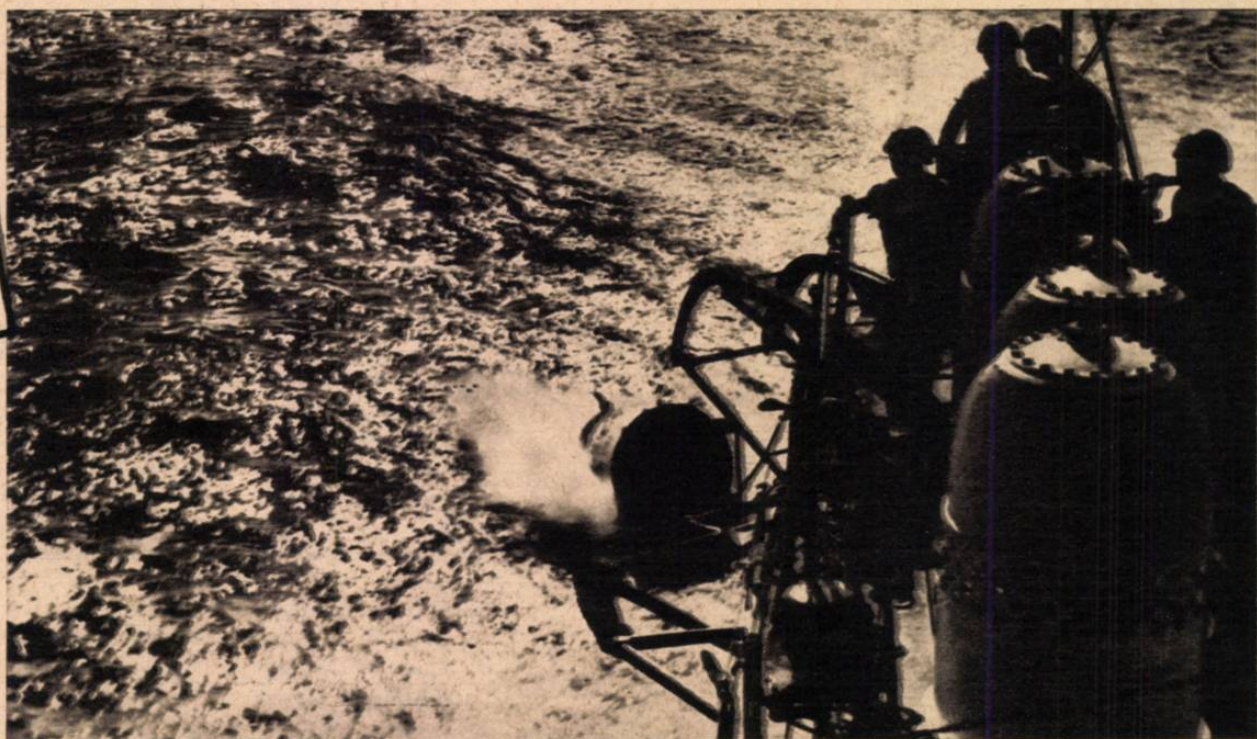
Duminica trecută a avut loc la Amsterdam, în clădirea muzeului colonial, o masă pentru 3000 copii săraci, oferită de poliția de ordine germană

CE INSEMNĂTATE ARE PENTRU MERSUL RĂZBOIULUI LUPTA AERO-NAVALĂ DIN NORDUL SICILIEI

Marea revistă „Illustrazione Italiana” publică în ultimul său număr acest documentat și remarcabil articol asupra bătăliei aero-navale din Canalul Siciliei. Autorul, ilustrul comandant amiral Angelo Ginocchietti, expune pe larg diferitele faze ale luptei, care s'a încheiat cu pierderi serioase pentru marina britanică.

NCA odată controlul exercitat de Italieni în Mediterana centrală a dat rezultate însemnate, care, în ansamblul lor, constituie o lovitură gravă chiar și pentru o marină de război atât de puternică cum este cea britanică.

Astăzi ne este cu puțință să facem o dare de seamă destul de exactă asupra operațiilor aero-navale care s'au desfășurat în Canalul Siciliei dela 10 la 12 Ianuarie și să facem un bilanț al pierderilor suferite de englezi.

Flota de război italiană în canalul Siciliei: blocarea coastei dela Est la West.

Flota italiană în plină activitate: lansarea unei torpile.

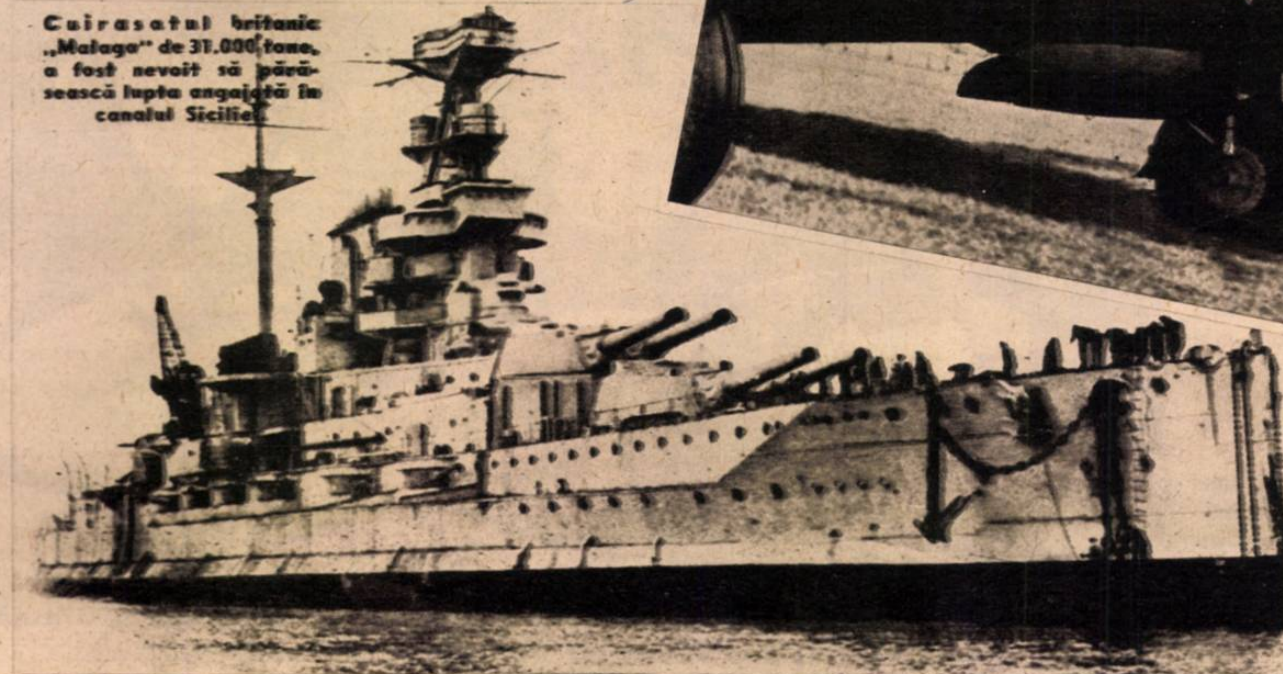
Avion italian de bombardament, tip „Pricato”.

protejarea convoiului; cele dislocate dela Gibraltar urmând să meargă până la Malta, iar cele dislocate din Egipt la Malta, până la destinație. În ciuda convingerii proprii sale superiorități maritime, comandantul britanic s'a gândit că orice act de prudență nu este de prisos, iar faptele i-au dat pe deplin dreptate. Unitatea navală care avea ca sarcină să protejeze convoiul dela Gibraltar și până în preajma Maltei, se compune din două cuirasate: *Renown* și *Malaya* de aproape 32 mii tone fiecare, înarmate cu tunuri de 38 mm. dintr-o navă port-avioane de tipul *Illustrious* (deci de tipul cel mai modern din câte are marina engleză), din câteva crucișătoare de zece și de șase mii de tone și, înșfârșit, de mai multe contra-torpile.

Această puternică forță navală a fost reperată și urmă-

Un important convoi de vase, având la bord trupe și materiale provenind din Atlantic, fusese adunat de englezi la Gibraltar în așteptarea momentului când va putea să-l îndrepte spre porturile grecești și egiptene, unde erau așteptați cu înfrigurare. Cum s'a întâmplat și în trecut, în împrejurări asemănătoare, Comandamentul flotei britanice din Mediterană a dispus ca aproape toate unitățile sale să participe la

Cuirasatul britanic „Malaga” de 31.000 tone, a fost nevoit să părăsească lupta angajată în canalul Siciliei.

rită în timpul navigației de către unitățile de recunoaștere italiene și calvarul ei începu în revărsatul zorilor zilei de 10 Ianuarie, la intrarea dela apus a Canalului Siciliei. Două torpiloare italiene care erau de veghe, au descoperit la lumina încă încețoșată a celor șapte ceasuri ale dimineții, lungul șir de vase britanice mergând spre sud-est, și cu o îndrăzneală fără perache, dar asemănătoare cu aceea a coman-

Vasul englez „Illustrious” a fost lovit de o torpilă și de bombe, fapt care l-a silit să intre în șantier pentru reparații.

lovite cu torpile și cu bombe. După mărturiile valoroșilor observatori și piloți ai aparatelor care au dus până la limitele posibile ofensiva împotriva vaselor dușmane, vasul port-avioane *Illustrious*, intrat în serviciu anul trecut, a fost lovit de o torpilă și de bombe, fapt care face ca, în cazul cel mai fericit, să rămână câteva săptămâni în șantier pentru reparații.

Contra-torpile *Gallant*, intrat în serviciu în 1938, a fost scufundat, cum s'a putut constata după resturile găsite și provenite din epavă; altul a fost văzut cum era mistuit de flăcări în apropierea Maltei. În afară de crucișătorul lovit de torpile și care apoi a fost văzut remorcat și dus în mică viteză din pricina înclinației de 30 de grade pe care o avea, deci în agonie, a mai fost lovit și crucișătorul *Southampton* de aproape 9.000 tone, intrat în serviciu în 1937 și care este unul din cele mai bune crucișătoare ale flotei britanice.

În același timp a fost lovit cu o bombă de mare calibru și cirusatul *Malaya*, care a fost nevoit să fie dus numaidecât la adăpost la Gibraltar. În Mediterana răsăriteană un hidroavion italian a lovit la pupă cu o torpilă o navă port-avioane britanică, producându-i pagube foarte însemnate și, în sfârșit, un „Mas”, în colaborare cu un avion a scufundat în Mediterana apuseană un submarin care avea ca sarcină să protejeze dela distanță convoiul forțelor engleze.

Rezumăm: între vasele scufundate și scoase din luptă pentru o vreme oarecare, flota britanică a avut în perioada dela 9 la 12 Ianuarie următoarele pierderi: un cirusat, două crucișătoare, două nave port-avioane, un contra-torpile și un submarin.

Cea mai grea din aceste pierderi pentru flota engleză, este scoaterea din luptă a celor două vase port-avioane.

La începutul actualului război, marina engleză avea în serviciu, în construcție sau în proiect, patrusprezece vase port-avioane. Două din ele au fost scufundate de Germani, alte două sunt puțin eficiente din pricina vârstei și a micilor lor dimensiuni, trei se află încă în construcție. Lovitura italiană, care a izbutit din plin și a redus astfel numărul acestor nave la cinci, are o mare influență asupra protecției pe care aviația de vânătoare britanică a dat-o mereu și cu multă eficacitate convoaielor de vase și unităților de război trecând prin Mediterană și va face ca sarcina aviației italiene ce operează pe mare să fie mai puțin grea.

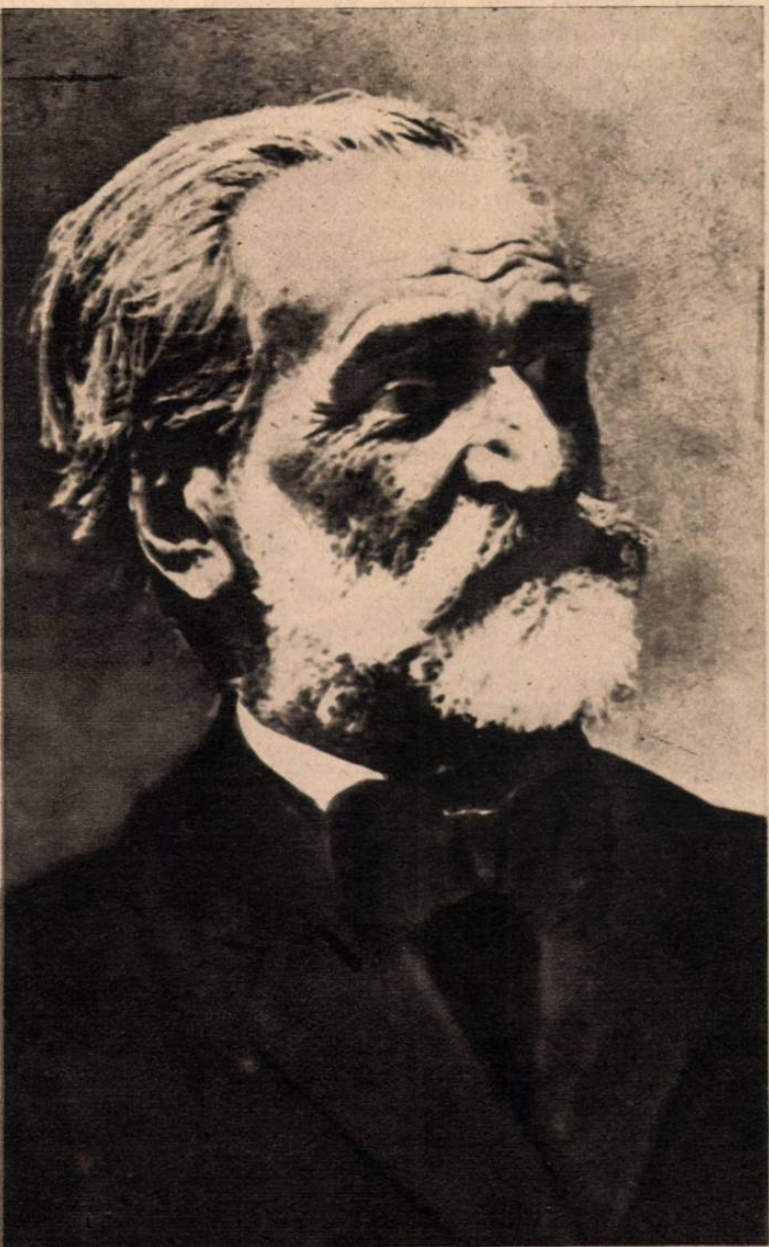
Tot atât de grave sunt pentru englezi și pierderile sau pagubele în ceea ce privește crucișă-

toarele și contratorpile. Numărul unităților de escortă și de blocadă de care este legată rezistența Angliei, a fost mult scoborât în Mediterană de către marina și aviația italiană cărora li se adaugă și contribuția rodnică a aripilor germane. Pe de altă parte, acum mai mult ca oricând Anglia este obligată să navigheze mai intens în Mediterană, fie pentru a întări frontul grec, fie pentru a menține vie ofensiva pe frontul marmaric.

Nici pentru englezi nu există trandafiri fără spini, și în cazul acesta nu trebuie exclusă posibilitatea că spinii vor deveni atât de puternici încât să aibă urmări cu totul însemnate asupra rezultatului final al războiului pe care puterile Axei îl duc pretutindeni cu succese într'adevăr remarcabile.

Combaterea Catarului Pulmonar

care vă chinuște și care vă provoacă furea ziua și noaptea, trebuie să aibă drept țintă înlăturarea secrețiilor prea abundente a mucoasei căilor respiratorii și în același timp lortificarea ei în contra germinilor provocatori de boală. Succesul acestei acțiuni constă în eficacitatea preparatului „Silphoscalin” până și în cazurile cele mai serioase de îmbolnăvire cronică a căilor respiratorii, atât la persoanele tinere cât și la persoanele mai în vârstă. „Silphoscalin” are un efect sigur nu numai grație compoziției sale speciale, dar mai ales și datorită gradului de concentrare a siliciului și a calciului ce le conține. „Silphoscalin” este un produs recunoscut și aprobat de medici și spitale. Cereți farmacistului Dvs. cutia cu 80 tablete la preț de lei 320. Dacă nu se găsește, adresați-vă la unul din depozitele: București: Farmacia: Mălăeșu, Cal. Victoriei 112 — Iași: Farmacia Pollak, Str. Stefan cel Mare 13. Galați: Farmacia S. Toma, Str. Domnească 12. Sibiu: Engber S. A., Str. Rosmarin 1. Timișoara: Ufa-De-med, Str. Preyer 7. Reprezentanța generală pentru România: Silicium, Deva.

A 40-a ANIVERSARE A MORȚII LUI VERDI

La 27 Ianuarie crt. s'au împlinit 40 ani dela moartea celebrului compozitor italian Giuseppe Verdi. El s'a născut la Roncole, (Parma) la 10 Octombrie 1813

danților, s'au apropiat unul de altul fără să fie observate, manevrând pentru atacul cu torpile. Aproape toate torpilele de bord au fost lansate împotriva formației britanice și navele italiene numai când au început să se îndepărteze au fost observate, urmărite și luate sub tirul artileriei de forțe cu mult superioare în ceea ce privește puterea.

Comunicatul italian Nr. 219 a dat amănunte asupra acestei acțiuni eroice care, din toate punctele de vedere, se impune admirației oricui fie el prieten sau vrăjmaș, chiar dacă știe sau nu ceea ce înseamnă a lupta pe mare. La rezultatul material, de o deosebită însemnătate, trebuie să se adauge impresia care, sigur, a produs-o asupra inamicului. Episoade ca acestea în care au jucat un rol de seamă torpilele italiene și în care enorma disproporție a forțelor inamice ce trebuiau înfruntate, nu a făcut alt-ceva decât să stărnească voința hotărâtă de a ataca și a lovi, înecă într-o mare de ridicol orice afirmație făcută de propaganda engleză. După acțiunea acestor torpiloare, au urmat timp de două zile o seamă de atacuri ale unităților aeriene italiene și de ale acelor germane cari, în aceste împrejurări au inaugurat frățesca și plina de roade colaborare pe frontul care, astăzi, este cel mai de seamă teatru de război maritim.

În timpul acestor atacuri, în ciuda viului foc deschis de către tirul aviației de vânătoare al navei port-avioane, mai multe unități engleze au fost

VITEZA de RĂZBOI

APARATUL zboară repede și dintr'odată e deasupra țintei pe care urmează s'o bombardeze. Atunci, avionul coboară ca un vârtej, parcurgând 100 km. în câteva secunde. Asemenea viteză fulgerătoare pune la grea încercare nervii și mușchii aviatorului. Pe fața lui se imprimă semnele evidente ale efortului fizic. Sângele nu mai circulă spre creier.

Dar imediat după lansarea bombei aeroplanul revine la zborul orizontal și pilotul, al cărui sânge și-a reluat circulația normală, își recăștigă aspectul obișnuit și senin al feții.

Vitezele de războiu sunt înspăimântătoare. Astfel să privim o gură de tun în acțiune. Viteza inițială a proiectilului este de 1600 metri pe secundă.

Nici nu ne putem imagina iuteala pe care ar putea-o atinge acest proiectil dacă el ar sbura, neîntrerupt, timp de o oră.

Din observațiile culese în războiul din Polonia, din Flandra și din Franța, putem ușor releva faptul că războiul a contat pe viteză ca pe unul din cei mai importanți factori de succes. Faimosul războiu-fulger despre care s'a scris și s'a vorbit atât înainte de începerea ostilităților și care părea negat în prima perioadă a războiului de poziții și de fortificații, a devenit o realitate palpitantă.

1000 KM. PÊ ORĂ: IDEALUL RĂZBOIULUI FULGER

„Viteza” e un termen sportiv, o noțiune care revine des în preocupările sportivilor. Specialiștii militari au pornit dela studierea amănunțită a efectelor vitezei asupra rezultatelor competițiilor sportive, pentru a aplica în

domeniul acțiunilor militare factorul vitezei, deosebit că influențează într'o mare măsură destinul unei bătălii.

Să luăm o pildă din domeniul războiului aerian, care aprinde fantezia tineretului, și să rămânem în câmpul realității pentru a constata modul cum s'au atins viteze extraordinare.

Avioanele de vânătoare ale Axei ating cu ușurință viteza de 600 de kilometri pe oră, putându-se menține timp de câteva zeci de minute în această iuteală amețitoare.

Nu numai atât, dar anumite aparate germane și italiene au demonstrat că pot atinge, fără riscuri pentru aviator și avion, viteze de câte 700 de kilometri pe oră, depășind astfel nivelul maxim de 650 kilometri a faimoaselor aparate americane „Curtiss” a căror viteză e aproape teoretică deoarece, în mod practic, ele nu depășesc 600 kilometri pe oră.

Este incontestabil că în domeniul războiului aerian supremația vitezei o dețin aparatele și piloții Axei.

Pentru a ilustra această afirmație să ne gândim la primatul mondial sportiv, de viteză aeronautică, deținut de germanul Wendal, care a atins cu un aparat „Messerschmitt 109” viteza 755,130 kilometri pe oră.

Urmează apoi aviatorul italian Agello, care a atins viteza de 710 kilometri pe oră. Trebuie să subliniem faptul că tehnica industriei de războiu este pe punctul de a extinde posibilitatea

unor atari viteze, la marea masă a aparatelor de război.

În ceea ce privește avioanele de bombardament, ele ating fără nici-o greutate, și cu o încărcătură

explozibilă impresionantă viteza de 500 kilometri pe oră de-alungul unor parcururi mari.

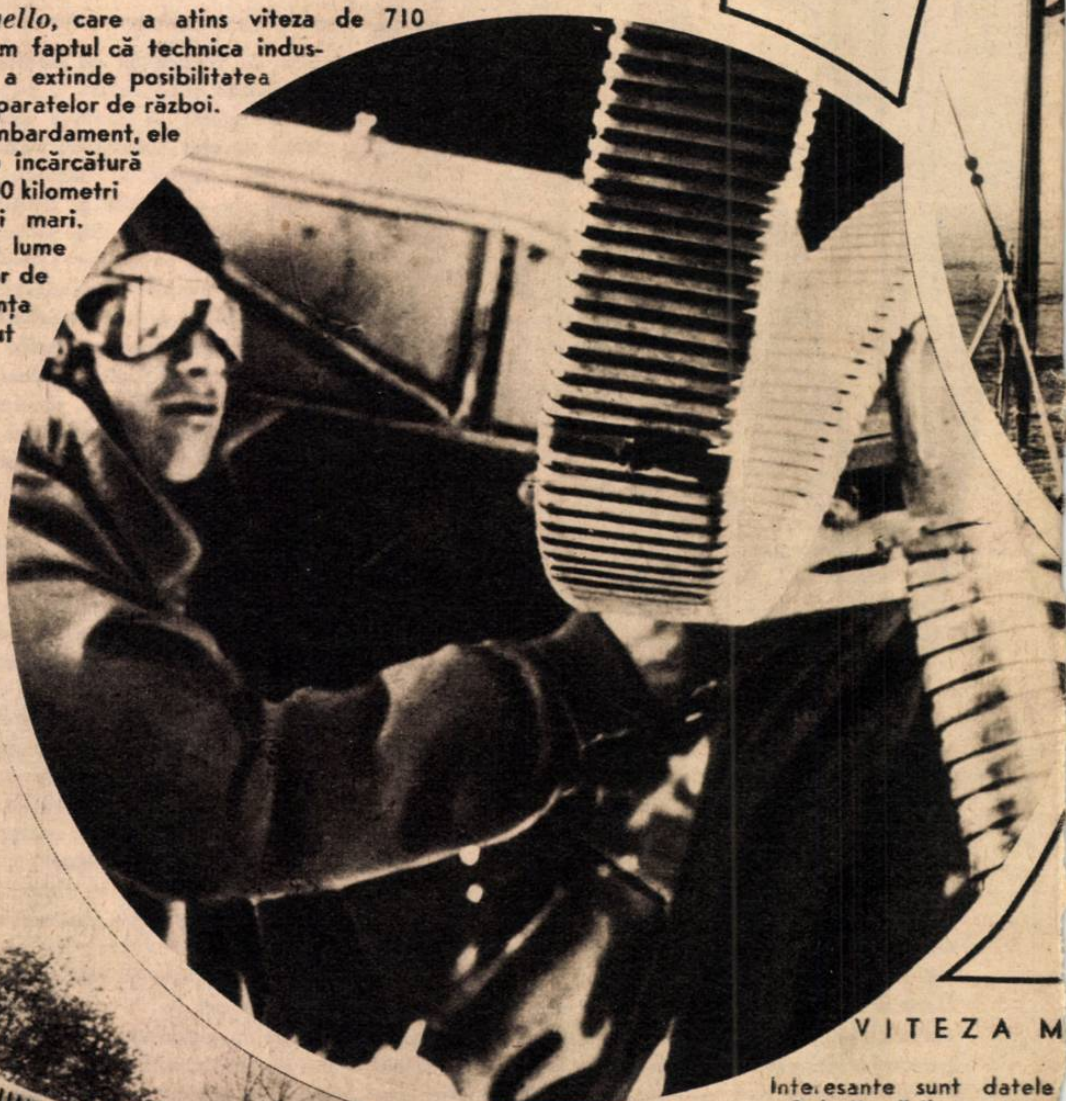
Când națiunile Axei, vor stabili în lume o „pace justă” ele vor da oamenilor de știință și de cercetări mecanice puțința

de a se dăruir într'un calm absolut cercetărilor lor.

Atunci viteza aeriană de 1000 de kilometri pe oră nu va mai reprezenta un mit. Ea va deveni o realitate ilustrând geniul și inventivitatea umană.

Trebuie să amintim, că un american a oferit acum câțiva ani un premiu de două milioane de lire, pentru aviatorul care va atinge viteza de 1000 de kilometri pe oră.

Acest avion german de vânătoare a realizat performanța impresionantă de 755 km. pe oră.

VITEZA M

Car de asalt în plină acțiune

Interesante sunt datele marine. Coloșii mărilor, cetățue

Gândiți-vă că cele mai mari unități navale au atinsă în 1850, la 58 km. după ce au trecut p

27 km. pe oră. Anii citați sunt anii în care s'au atins recorduri

Crucișetorele ușoare ating și depășesc chiar cu 74 km. pe oră.

Cele mai bune torpiloare ating viteza de 45 timp ce limita de 100 de km. pe oră a fost at

Deși submarinele constituie un mijloc de luptă considerabil.

Submarinele și-au mărit în ultima vreme și tona încărcături de explozibile precum și viteza.

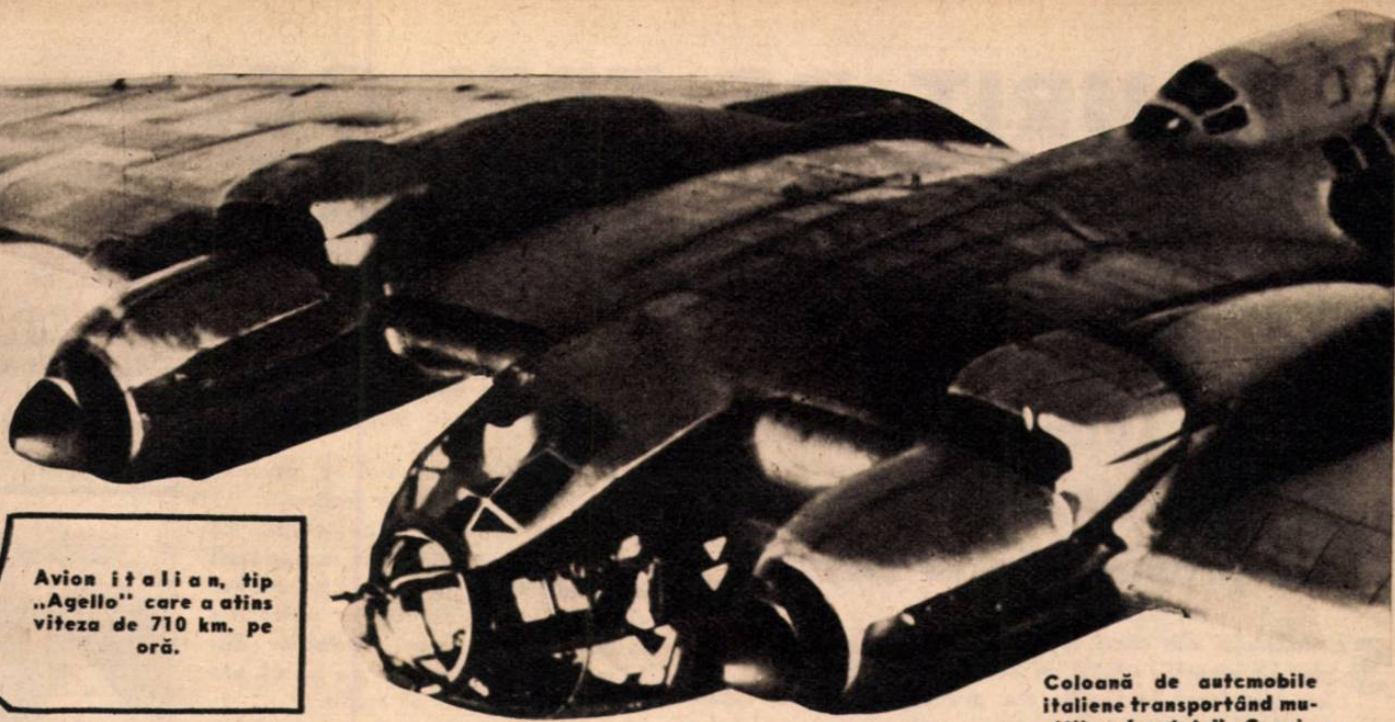
Intrucât elementul om are totuși o importanță întrebuițarea pe o scară din ce în ce mai n

DELA MAȘI

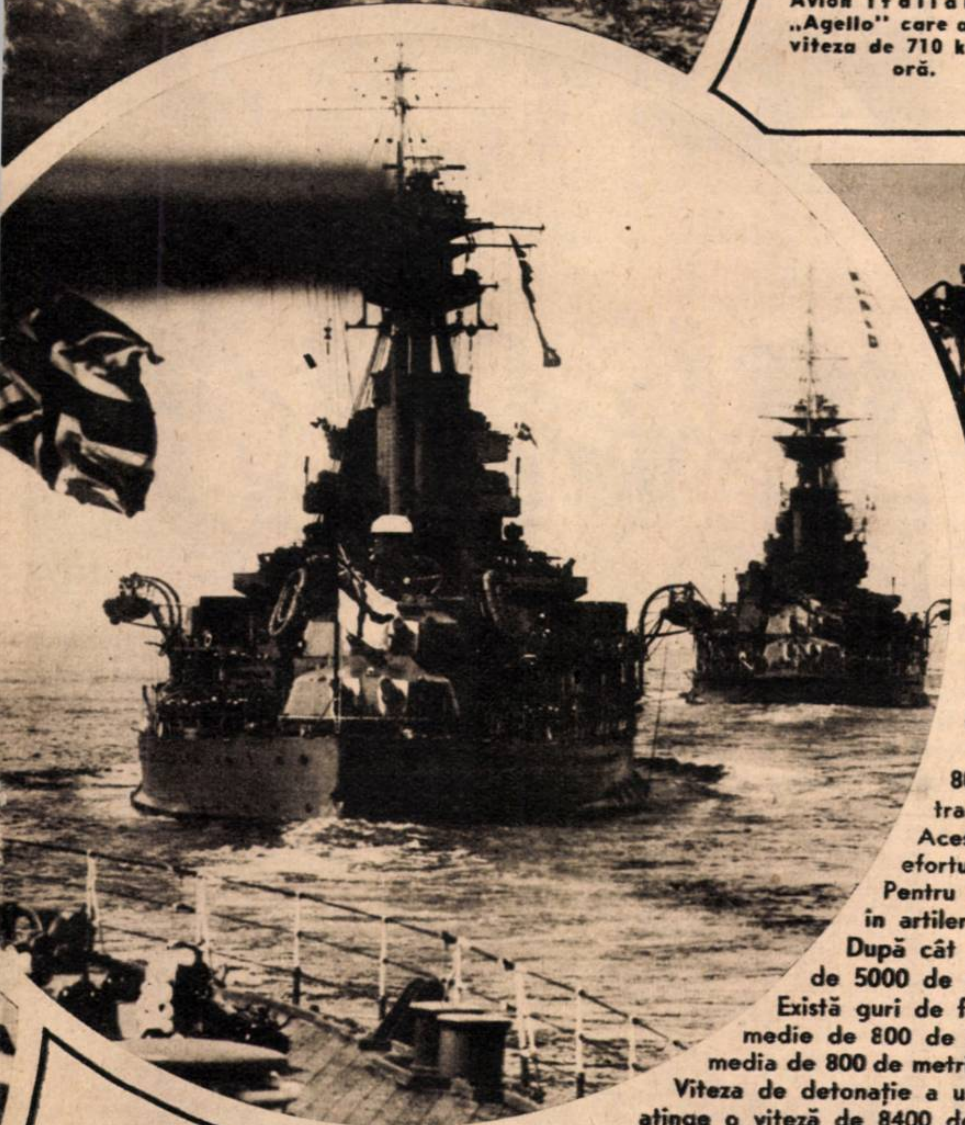
Cum este și logic, întrebuițarea mașinei, a dus de combustibil și de forță explosivă.

Avion italian, tip „Agello” care a atins viteza de 710 km. pe oră.

Coloană de autcmobile italiene transportând muniții pe frontul din Grecia

Avion de bombardament în misiune specială deasupra teritoriului grecesc.

Convoi de cucerite patrulând în largul Mediteranei.

Trebuie să se știe că pentru a rămâne în aer timp de o oră, o mie de aparate consumă nu mai puțin de 500 tone de carburanți, corespunzând la capacitatea a 50 vagoane, socotind că fiecare vagon poate încărca în medie 10 tone. Un singur cruciător greu consumă într-o cursă de 60 de minute, dacă dispune de 150.000 cai putere, o cantitate de 35 tone de păcură 800 tone de explosibil de o înaltă potență consumă 1000 de tunuri de calibru mediu pentru o tragere normală de 200 de lovituri pe oră.

Aceste date explică enorma îngrădire de rezerve pe care o necesită războiul modern și deci efortul ce se cere pe frontul intern, în perioadele de mobilizare generală a națiunilor.

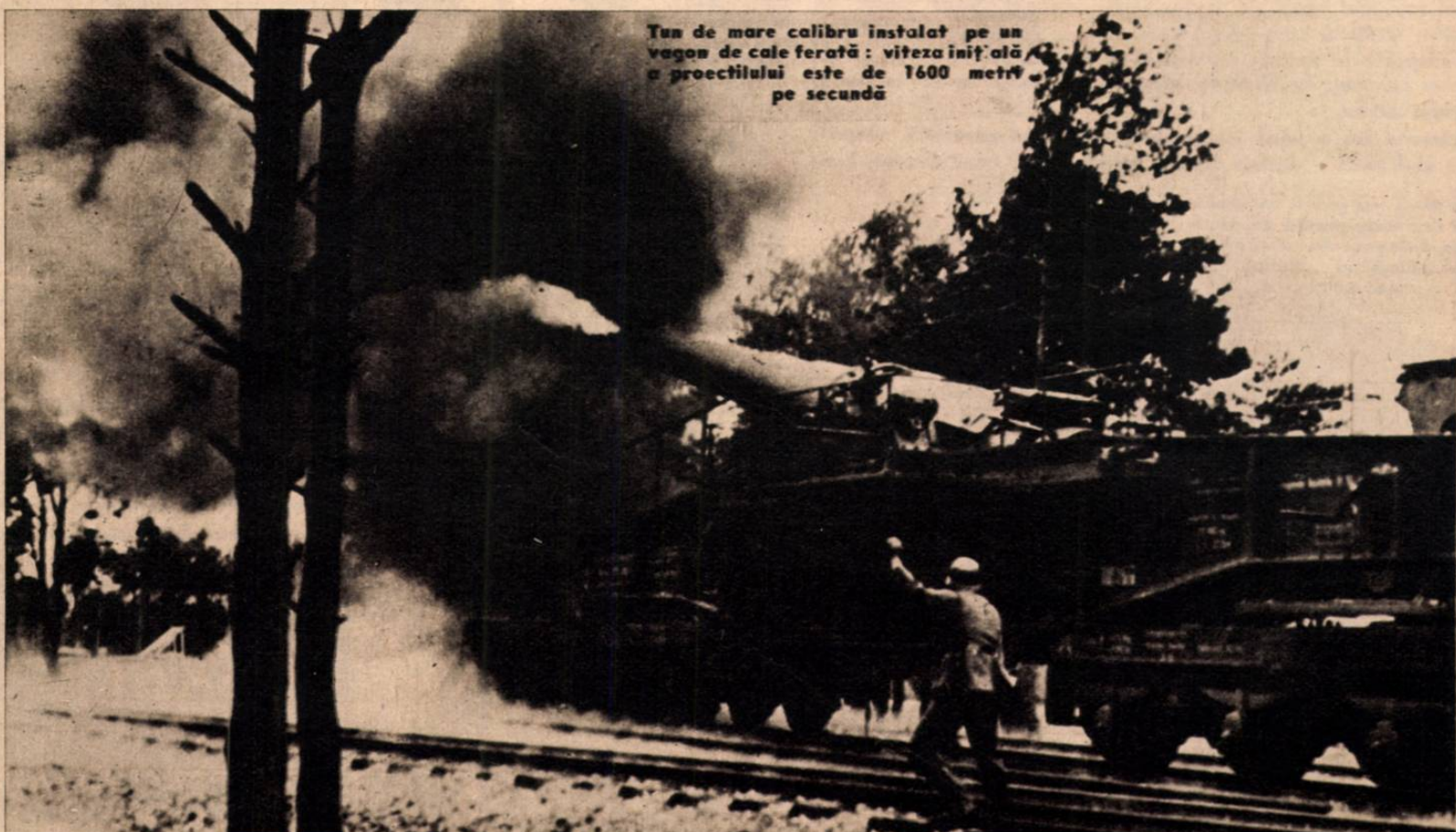
Pentru a reveni la viteza proprie și adevărată trebuie să relevăm că expresia ei maximă o putem găsi în artilerie și în explozibile.

După cât se știe (dacă secretele militare n'ar fi secrete... s'ar ști mai mult) o bombă poate atinge viteza de 5000 de metri pe secundă în timp ce descărcarea obuzului se produce într-o sutime de secundă.

Există guri de foc la cari viteza inițială a proiectilului este de 1600 de metri pe minut, pentru a rămâne la o medie de 800 de metri pe secundă la calibrele mari. Dacă lucrul vă poate interesa, cu titlul de curiozitate, înmulțiți media de 800 de metri pe secundă cu cele 60 de secunde ale unei ore și veți vedea ce viteză considerabilă atinge un proiectil.

Viteza de detonație a unei bombe de avion variază după explozibil și după greutatea ei. Astfel, o bombă mijlocie de avion, atinge o viteză de 8400 de metri pe secundă. Viteza de tir a celor mai perfecționate mitraliere se ridică până la 1100—1300 de lovituri pe minut. Mitralierele de calibrul 20 pot trage până la 600 de lovituri pe minut. Dacă am putea compara totalul energiei consumate în războiul modern cu energia consumată în războaiele antice, acestea din urmă ne-ar apare ca adevărate jocuri de copii.

Tun de mare calibru instalat pe un vagon de cale ferată: viteza inițială a proiectilului este de 1600 metri pe secundă

ARINĂ

pe care ni le oferă examinarea vitezelor le plutitoare, ating viteze impresionante. Juns dela viteza de 20 de kilometri pe oră, este viteza atinsă în 1880 și care era de

le de viteză.

viteza de 40 de noduri marine, echivalentă

de noduri marine, adică 83 km. pe oră, în însă de cele mai rapide vase antisubmarine. A recent, progresul vitezelor atinse este

ul, adică posibilitatea de a duce poveri și

decisivă în războiu, trebuie să contăm pe mare a mijloacelor de transport motorizate. Mioane și autoblindate au transportat armate viteza de 80 kilometri pe oră.

NĂ LA OM

la un mare consum de energie sub formă

A MURIT DE TREI ORI ȘI TOTUȘI TRĂEȘTE!

Un mort, care cere apă—Iohann Koevecs, faimosul munte-negrean—Catalepsia—Cineva care se prăpădește în stradă.

SE întâmplă, din când în când, ca o persoană să fie declarată moartă, oficial, și să revie totuși la viață, reluându-și locul în familie sau printre cunoștințe. Cauza: o eroare! Afară de cazurile acestea extraordinare și totuși obișnuite, sint altele care la cercetarea mediului nu prezintă niciun semn de viață aparentă, și cari însă în clipa îngropării, se scoală voioși din sicriu!... Până acum nicăieri nu s'a auzit că cineva ar fi putut fi îngropat de viu... din greșeală. Și totuși se află un caz: Iohann Koevecs, din Cetinje. El este considerat azi drept cel mai ciudat om din Balcani, deoarece poporul nu poate admite că cineva care a fost declarat de doctori, mort de trei ori, să nu fie în legătură cu spiritele. Și totuși, bietul Koevecs nu este așa ceva; în realitate, avem de-a face doar cu un biet bolnav isteric, ceea ce-l face pasibil crizelor de catalepsie, — vreme în care îi încetează orice activitate sen-sorială sau musculară.

O VICTIMĂ A RĂZBOIULUI.

Iohann Koevecs este păzitor de vinat; a făcut războiul din 1914-1918. În 1914, după o bătălie îngrozitoare în care sute de muntenegreni și-au găsit moartea, Koevecs avu primul acces. Poate că ororile luptei au fost cauza isteriei lui. În aparență, fără viață, galben ca un mort, Koevecs a fost aruncat laolaltă cu alți tovarăși de luptă, în groapa comună. Din fericire pentru el, fu aruncat printre ultimii, așa că se afla la suprafață. Când soldații veniră să arunce var peste cadavre, se auzi o voce slină care cerea apă... Koevecs se deșteptase tocmai în clipa când varul avea să-l ardă... Fu scos din groapă și i-se dădu primele îngrijiri. O jumătate de oră mai târziu, se înzdrăveni atât de bine că putu să se ridice și, ne sprijinit de nimeni, să se ducă la ambulanța cea mai apropiată. Frumoasă ispravă, după ce ei „trăiră” 24 ore printre morți...

MINUNEA DIN CETINIE.

La câțiva ani mai târziu, Koevecs avu al doilea acces. De data aceasta se prăbuși în plină stradă. Ne dind nici cel mai mic semn de viață, el fu declarat mort subit de către medicul care-l cercetase. Copiii lui Iohann cerură să-l transporte la spital: cererea li-se refuză. Atunci, fu pus într'un cosciug, fu anunțat primarul comunei unde locuia și trimis acolo. Primarul luă o mină de circumstanță și se prezentă văduvei ca să-i anunțe vestea fatală. Tipete, jale, condoleanțe, care

În timp ce ședea în sicriu și era transportat în cimitir, înepeneala cataleptică luă sfârșit și „mortul” reveni la normal.

însă nu durară mult, deoarece Koevecs apărură pe ușă, vesel, dind bună-zua și urind noroc tuturor celor de față...

Primarul speriat o luă la goană... „Văduva” se piti după mobile...

Ce se întâmplase? Încă odată, ca în 1914, Iohann Koevecs fusese lovit de catalepsie. Cu o singură deosebire: văzuse și auzise tot ce se petrecuse în jurul lui. În ciuda eforturilor disperate ce le făcuse el n'a putut nici să vorbească, nici să miște...

Înepeneala cataleptică luind sfârșit, își revenise la normal, în timp ce ședea în sicriu și era transportat într-o căruță, dela gară în oraș.

Dela cel de-al doilea accident sinistru, familia Koevecs devenise prudentă. Iși promise să nu se mai încreadă în nici o declarație oficială de moarte și să nu-l îngroape pe Iohann decât în clipa cind ar începe să putrezească. Ceea ce pentru el era un câștig.

MORT DIN NOU!

De curind, Iohann Koevecs a fost găsit „mort” în patul său. Și de data aceasta medicul chemat declară sigur de sine că Iohann e mort. „La 70 ani nu trebuie să fie surprins nimeni de-o moarte atât de instantanee”, încheie doctorul.

Iohann Koevecs, omul care a murit de trei ori și... totuși trăiește!

Familia se opuse însă cu încăpăținare oricărei încercări de a-l înmormânta. După 48 de ore, „mortul” învie! Cîteva ceasuri de odihnă și o masă substanțială îl puse pe picioare!

N'AVEȚI TEAMĂ!

Cazul acestui muntenegrean este desigur extraordinar. Ca să evităm, totuși, accidentele fatale, orice înmormântare trebuie riguros controlată. Medicina modernă oferă mijloace atât de precise încît nimeni nu se poate înșela asupra diagnosticului. De obicei, e bine ca înhumarea să n'aibă loc mai de vreme de trei zile. În felul acesta putem fi și mai siguri. Orice stare cataleptică nu durează niciodată mai mult de 50 ore!

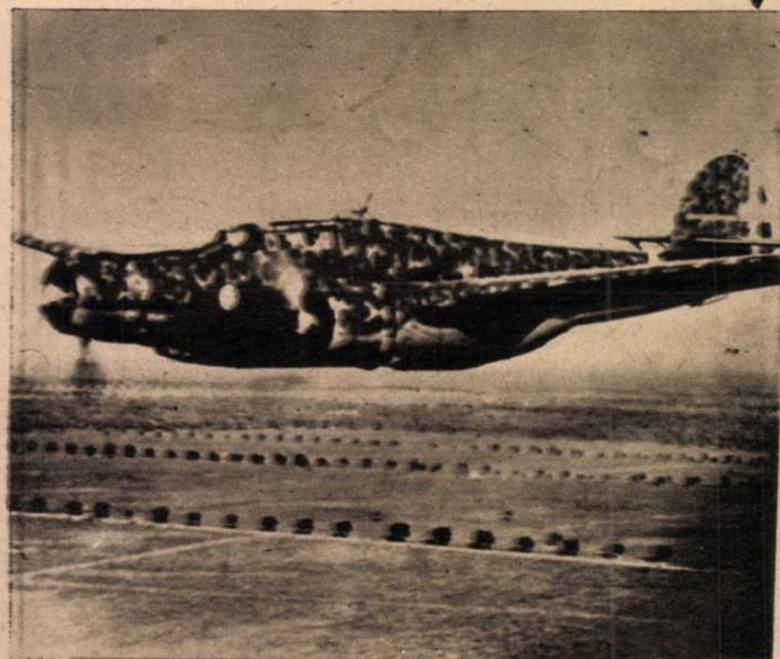

INAINTAREA JAPONEZĂ PRIN PUSTIURILE MUNTOASE

O coloană de soldați japonezi trecând prin provincia Shansi în nordul Chinei

IN SBOR DEASUPRA DEȘERTULUI

Un „Alcione” al aviației italiene pornind în sbor peste nemărginitul deșert, spre inamic

FABRICA DE ACORDEOANE ITALIENE — SOCIETATE PE ACȚIUNI
V. SOPRANI DI SILVIO & CO.
RECANAȚI
ACORDEOANE : TOATE MODELELE ȘI SISTEMELE.
SE CAUTĂ REPREZENTANT EXCLUSIV

Tabletele **Togal** Suverane la **Răceli Gripă** și complicațiile lor
în ambalaje de 3, 14 și 42 tablete

Extravagante CONSTRUCTOR

Castele pe cari nimeni nu vrea să le locuiască. — Casa cu 366 ferestre. — Mausoleul transformat în ospiciu.

ACUM, când marile evenimente politice țin încordată atenția tuturor continentelor, oamenii înclină mai degrabă să oprească în loc construcțiile luxoase și să amâne desăvârșirea lor pentru timpuri mai liniștite. Fiecare se mulțumește a-și construi atât cât are neapărată nevoie. Ba, uneori nu scapă prilejul de a dărâma clădirile nesăbuite din alte vremuri spre a folosi materialele într'un scop mai înțelept și, totodată temeinic.

Credem că nu ne înșelăm afirmând că acest gen de dărâmări se practică în timpul de față pe o scară întinsă și în foarte multe țări. Se profită de împrejurări pentru a face să dispară, sub un pretext sau altul, construcții mai mult sau mai puțin extravagante, a căror clădire n'a putut fi împiedicată în vremuri normale, fiindcă orice s'ar fi spus, ele erau conforme cu prescripțiile legale. Există în lumea aceasta sumedenie de case, vile particulare și castele pe cari nimeni nu se gândește să le locuiască, deoarece în construirea lor, proprietarii au fost călăuziți de tot soiul de ciudățenii.

PIETRELE VENEAU DIN BAVARIA

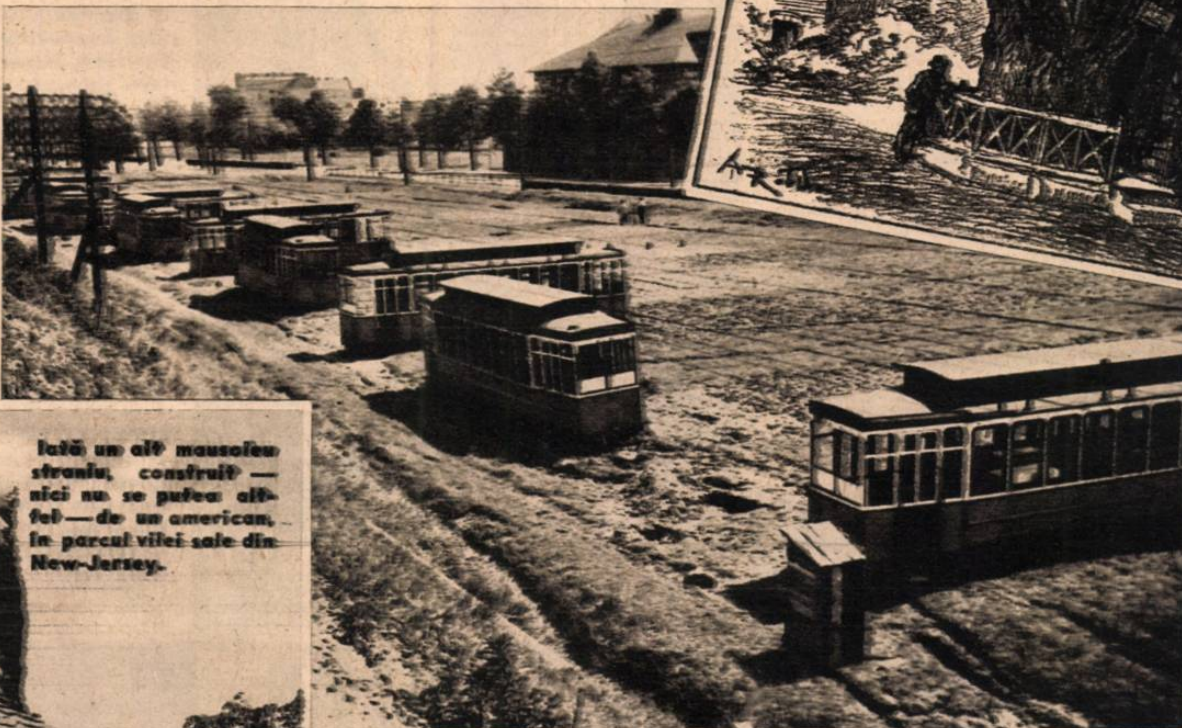
Astfel, deunăzi, a fost dărâmat un castel în apropiere de localitatea Bushey care fusese clădit odinioară după indicațiile unui pictor cu concepțiile cele mai bizare. Construcția îl costase 100.000 de lire sterline. El caruse ca pietrele să fie aduse deadreptul din Bavaria, căci,

după părerea sa, erau singurele potrivite pentru acest gen de castel. Proprietarul lui nu l-a locuit niciodată.

Acest pictor avea o soție foarte frumoasă numită Lulu și construise castelul după dorința ei. Dar înainte de-a fi fost pusă ultimă fereastră, Lulu își luă tălpășița, părăsind pe fantezistul pictor și soț. Nefericirea lui conjugală îi deschise ochii și el recunoscu astfel că cea mai frumoasă femeie îl vrăjise într-o asemenea măsură, încât construise, pur și simplu, o monstruozitate. Timp de douăzeci de ani el căută un chirieș sau un cumpărător. În sfârșit, poliția fu nevoită să intervină întrucât clădirea părăsită ajunsese loc de refugiu și de petrecere pentru perechile de îndrăgostiți. Castelul frumoasei Lulu a fost dărâmat.

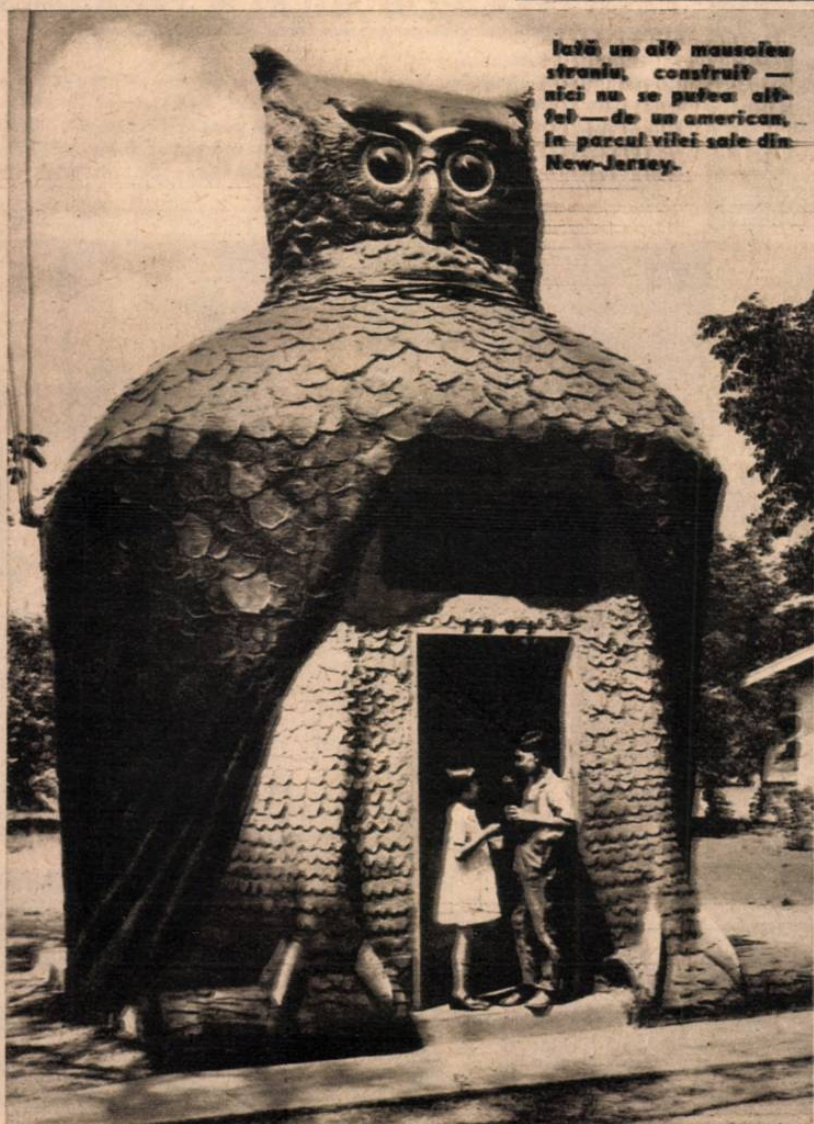
FARURI FĂRĂ INSTALAȚIUNI

S'a văzut case cu 365 de ferestre! Ba un american construise una cu 366 ferestre, pentru anii bisecși, spunea el. Este aproape de prisos să mai adăugăm că asemenea locuințe n'au fost făcute ca să înfrumusețeze împrejurimile. Numeroși proprietari au rămas ruinați de factura geamgiului după trecerea unuia din acele cicloane pustitoare al căror secret îl cunoaște numai America.

În satul Abbeville (Franța) un stejar enorm ce numără câteva secole de viață, poartă între crengile sale o bisericuță în care, precum se vede, credincioșii ajung pe o scară în spirală.

O „colonie” de vitele forte... vagoane de tramvai.

Între un alt mausoleu straniu, construit — nici nu se putea altfel — de un american, în parcul vilei sale din New-Jersey.

Deobicei, publicul nu știe că s'au găsit particulari cari în trei rânduri au construit faruri maritime. Aceste daruri făcute în favoarea navigației aveau toate un mare neajuns: fusese uitată instalația lor interioară; sau poate donatorii constructori se bizuiseră pe stat ca să le înzestreze el, după regulile convenite. Dar cum nimic nu fusese calculat dinainte, instalația nu s'a mai putut face. Pe deasupra, aceste faruri erau ridicate în regiuni totdeauna ceptoase sau acolo unde negura stăpânea atât ziua cât și noaptea. Luminile lor n'ar fi putut servi îndeajuns scopului urmărit. Unul din aceste faruri, care se află pe coasta meridională a Statelor Unite, așteaptă de vreo 15 ani sosirea motoarelor comandate de stat.

NIMENI N'A REZISTAT

Un alt gen de construcții, mausoleele, n'a scăpat capriciilor omenești cu tot caracterul său solemn. Treacă-meargă, când e vorba de templele grecești și statuile mai mult sau mai puțin cunoscute.

Dar ce să spunem de acel monument funerar în formă de piramidă, ridicat de o familie înstărită din Cobham Hall și menit

a servi ca loc de odihnă tuturor membrilor ei? Construcția piramidei costase o avere. Odată terminată, familia ceruse episcopului local să porceadă la binecuvântarea mausoleului. Înaltul prelat a răspuns că o asemenea solemnitate ar costa bani, foarte mulți bani, fiindcă era vorba de o clădire particulară pe teren particular. Familia stăruie în pretențiile ei și, în cele din urmă, se supără cu episcopul. Iar piramida buclucase rămasese în mijlocul câmpioi. Atunci familia, avu ideea, stranie de-a căuta un „chirieș” pentru mausoleul său rămas fără nici o destinație. Ea făgădui câteva mii de dolari aceluia care-l va locui timp de șapte ani, ca „sălbatec”, adică va renunța să se spele, să se radă, să-și tundă părul și să-și taie unghiile. În ciuda acestor condiții absurde, locatarii n'au întârziat să se prezinte. Însă nici unul din ei n'a rămas multă vreme. În curând începură să dea semne de nebunie. Unul singur a putut să reziste vreme de doi ani, înainte de-a trebui să fie internat.

Încheem cu acel proprietar care pusese rămasag că va putea vedea o anumită lumină din casa sa nou construită. Și cum aceasta nu s'a întâmplat, el și-a reclădit locuința tocmai în creștetul unui deal!

*Ultimele
actualități
din toată
lumea*

RĂZBOIU!

Cu același entuziasm dela început, aviatorii germani își îngrijesc avioanele garate pe un aeroport, undeva pe coasta franceză.

ANUL „MOZART“

În ziua de 27 Ianuarie 1756, adică acum 185 ani s'a născut, la Salzburg, Wolfgang Amadeus Mozart. Anul acesta, la 5 Decembrie, s'au împlinit 150 ani dela moartea lui. Lucrările lui Mozart, sunt, după ale lui Beethoven, cele mai cunoscute și răspândite în lumea întreagă.

La monumentul lui Mozart, din Viena — înfățișat în fotografia noastră — a avut loc un pelerinaj în ziua de 5 Decembrie, când s'au împlinit 150 ani dela moartea lui. →

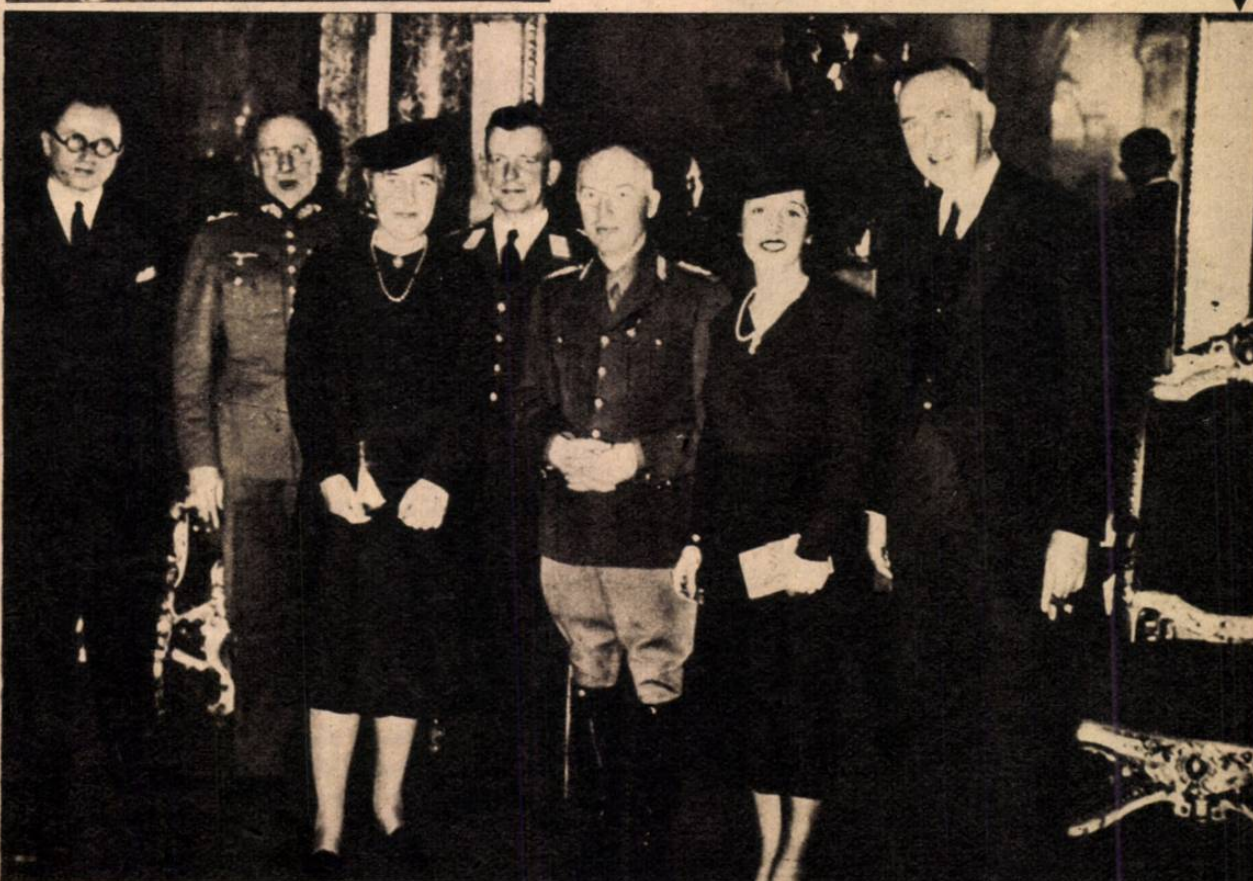

ONORURI JAPONEZE PENTRU MAREȘALUL VON BRAUCHITSCH

În dimineața zilei de 18 Ianuarie crt. a avut loc o solemnitate impunătoare, în onoarea mareșalului von Brauchitsch. Guvernul imperial japonez i-a trimis — prin misiunea militară japoneză din Germania — o sabie de Samurai, bogat împodobită.

PLECAREA D-LUI WILHELM FABRICIUS

Conducătorul statului nostru, dl. general Ion Antonescu a oferit un dîneu în saloanele Ministerului de Externe, în onoarea d-lui Wilhelm Fabricius, cu ocazia plecării sale din țară. În fotografia noastră, dela stînga la dreapta: D-na. Fabricius, Domnul General Antonescu, d-na. Antonescu, dl. Wilhelm Fabricius.

SFATURI PENTRU UN VIITOR ARTIST

de Emil JANNINGS

CELEBRUL ACTOR EMIL JANNINGS A DAT PUBLICITĂȚII O SERIE DE SFATURI PENTRU ACEI CARI VOR SĂ DEBUTEZE ÎN CINEMA. REPRODUCEM O PARTE DIN ELE, GĂSINDU-LE INTERESANTE, CHIAZ NUMAI CA SIMPLĂ LECTURĂ.

prestigiul, răspunderea întregii lucrări sprijinindu-se doar pe umerii lui și urmați-i întocmai sfaturile.

Feriți-vă să vă închipuiți cumva că sunteți a tot știutori și mai ales nu lăsați să se întrevadă aceasta, căci e un defect care vă va strica mult. Primiți totdeauna, dela oricine, povești și sugestii, din care apoi veți extrage învățăminte folositoare; nu luați toate acestea drept critici, ci drept stimulente călăuzitoare spre mai bine.

Niciodată să nu fiți mulțumiți de felul cum ați interpretat un rol, să căutați însă ca la cel viitor să rețușați defectele și să umpleți eventualele goluri.

Nu comiteți marea naivitate de a vă descuraja atunci când regisorul vă face vreo observație, fie ea pe un ton mai apăsător, căci la aceasta se supun și cele mai mari vedete ale cinematografului mondial, fără nici o excepție.

Trebuie să se țină seamă — în afară de faptul că observațiile făcute sunt în favoarea interpretului, ajutându-l să-și îndrepte greșelile — că regisorul este și el om și că, hărțuit fiind din toate părțile, se enervează fără voia lui, chiar pentru lucruri de mică importanță. Machiați-vă — după cum am mai spus — cât se poate de discret și odată în fața reflectoarelor aprinse trăiți-vă rolul cu intensitate, uitând omul care ați fost înainte, când ați intrat în cabină.

Nu depășiți niciodată limitele naturalului, exagerând atitudinile, căci este suficient o cât de mică deviere pentru a cădea în vulgar sau ridicol.

Cinematograful de astăzi, o repetăm, se bazează pe cât mai puține gesturi și pe un joc al feței cât mai sintetic și mai concentrat.

Viața în studio este nespuse de obositoare și puțin igienică, cu toate măsurile ce se iau în această privință. Deci, cei cari îmbrățișează arta ecranului să caute a duce o viață cât mai cumpătată și să nu fie lipsiți de binecuvântata odihnă, atât de necesară unui organism sdruncinat și pus la grele încercări.

Arătați-vă în orice clipă amabili și căutați să fiți simpatizați de cei din jurul vostru, căci veți avea multe foloase de pe urma felului frumos de a vă purta.

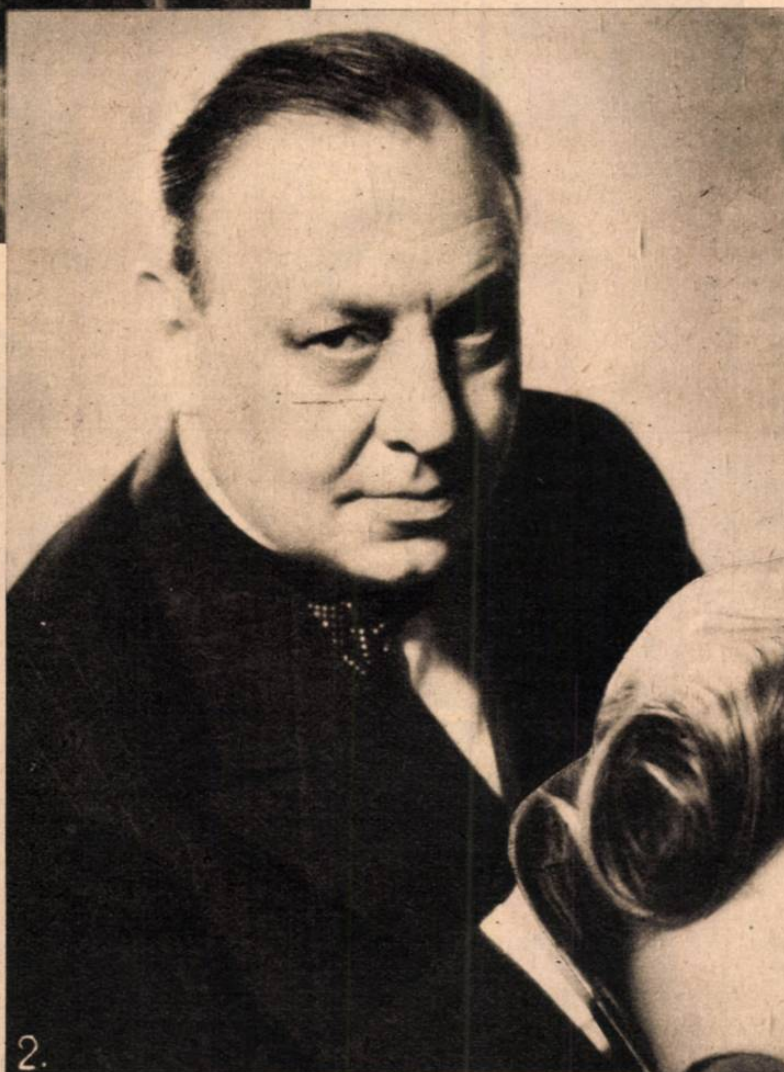
INGRIJIȚI-VĂ din vreme să aveți o garderobă bogată. Să aveți cel puțin 3 costume de haine de oraș, un smoking și un frac, după ultimul jurnal. Nu plecați spre orașul în care se găsesc studiourile, înainte de a vă fi asigurat existența pe doi-trei ani, căci altfel mizeria vă va putea duce la demoralizare și, fatal, va trebui să renunțați la aspirațiile voastre a căror împlinire cere timp și perseverență. Faceți cât mai multe fotografii și cât mai reușite. Unele în costum de oraș, altele în haine de gală. Unele întregi, altele numai în capete de expresie. Aveți grijă să posedați din toate câte 20-30.

Dacă vă permite punga, adresați-vă unui bun specialist, să vă facă o probă de fotogenie și fonogenie în film și luați-le cu dv. Proba aceasta nu trebuie să fie mai mare de 25-30 metri și va fi cu atât mai bună cu cât veți lua o atitudine mai naturală în mișcări și veți avea o voce mai plăcută.

Căutați totdeauna și în orice împrejurare a exigentei cariere pe care vreți s'o îmbrățișați — dacă nu vă vor părăsi forțele — să atingeți perfecțiunea. Oricât de mic va fi rolul pe care trebuie să-l interpretați, să nu fie niciodată lipsit de toată atenția cuvenită, ci din contra, să faceți eforturi pentru o cât mai naturală și apropiată redare. Nu există roluri mici sau mari, există doar roluri bune și prost jucate.

Majoritatea artiștilor, ale căror nume sunt pronunțate astăzi de milioane de oameni și-au început cariera făcând figurații, dar au știut să imprime personajilor ce aveau de interpretat toată sinceritatea și emoția firească de care erau capabili; grație acestui fapt au fost remarcați de către regisori și, după mult timp, au avut fericirea să atingă culmile renumelui și al succesului, pe care le prețuiești parcă și mai mult atunci când ajungi să te ridici până acolo prin propria ta muncă.

E cazul întâmplat cu apreciată vedetă Marte Harell, care până acum câțiva

ani nu era decât o simplă și umilă figurantă care cutreiera studiourile în căutare de lucru.

Favorizată de noroc și, mai ales, mulțumită felului ei de a fi și de a se comporta corect în fața aparatului de înregistrat, a fost remarcată într-o zi de un regisor care, atras de personalitatea și conștiinciozitatea ei, o chiamă în biroul direcției pentru ca peste două ore, după ce i se făcuse o rapidă probă de fotogenie să fie posesoarea unui angajament pe care mulți dintre voi îl visează.

Nu fixați niciodată obiectivul în timp ce aparatul de luat vederi vă filmează; rezultatul va fi detestabil, căci veți da aceeași impresie ca și actorul de teatru care vorbește depe scenă cu publicul.

Nu discutați mult cu regisorul, căci el își cunoaște de o mie de ori mai bine decât voi interesul de a-și menține

1. Emil Jannings și soția sa, cu animalele lor favorite.

2. Emil Jannings.

3. Marte Harell.

„REALITATEA FEMEII”

Varietati

1. Originală ca totdeauna, Bette Davis a lansat de curând această rochie de seară, compusă dintr'un soi de fourreau negru de mătase lucioasă, lung până la pământ și bogat godat și un bolero alb de mătase mată, brodat cu paiete și mărgelile mici.

2. Ingeborg von Kusserow — o nouă descoperire a studiourilor germane — este cunoscută pentru felul ei de a se îmbrăca. În rochia pe care o înfățișează fotografia noastră, confecționată din stofă galbenă — tafenie și garnisită cu mătase înprimată galbenă cu marron, a turnat una din cele mai importante scene ale celui mai recent film al ei.

3. Pentru călătorie, sacul Brendei Marshall este foarte practic. E confecționat dintr'o taffetas, impermeabilă, ecossais și conține pe lângă alte lucruri de toaletă două cutii, una cu pudră, alta cu cremă și o sticlă cu apă de colonie.

Negru cu alb, clasică îmbinare de culori, a atras-o și pe Luise

Ulrich. Iată-o, purtând o rochie de stofă subțire neagră, bordisită cu pichet alb. Pălăria e făcută din aceeași stofă, cu o bandă albă de pichet pe margini.

Patron tinerească de stofă marron, cu guler bogat de lynx. Singura sa garnitură sunt buzunarele mascate și cei doi nasturi imenși de os, în aceeași culoare. (Priscilla Lane).

Un monument ciudat: O cismă dela piciorul stâng

UN PALPITANT EPISOD DIN RĂZBOIUL ANGLO-AMERICAN — PEDEAPSĂ IN LOC DE RE- CUNOȘTINȚĂ — CARIERA MI- RACULOASĂ A LUI BENEDICT ARNOLD.

O Rl de câte ori Anglia se află în război cu vreo putere străină, Americanii și-aduc aminte de războaiele lor trecute cu englezii. În acest scop, ei au ridicat, pe vremuri, un monument pe câmpia Saratoga, din statul New-York, unde au câștigat două victorii decisive. Monumentul este original, atât prin ceea ce reprezintă cât și prin inscripția sa. Judecați și d-stră: tot monumentul este o cismă dela piciorul stâng. Atât și nimic altceva. Iar ca inscripție: „Din ordinul generalului inten-

dent al Statului New-York a fost ridicat acest monument în memoria celui mai bun soldat american. Pe acest loc, soldatul a fost grav rănit după ce câștigase bătălia decisivă a revoluției americane, — vitejie care i-a adus gradul de general inten-

FĂRĂ SĂ AȘTEPTE ORDINUL

Soldatul de care e vorba se numește gen. Benedict Arnold, care pe vremea aceea se pusese la dispoziția lui George Washington. Situația generală se prezenta astfel: generalul englez Burgoyne căuta să taie comunicația între New-York și New-England, realizând joncțiunea cu armata dela Saint-Leger. Arnold, aflând prin spionii săi de intențiile adversarului, atacă fără să mai aștepte ordine armata engleză din Saint-Leger, nimicind-o. Burgoyne, neștiind de mișcarea inamicului, decise lupta pe câmpia Saratoga. Arnold le atacă aripa dreaptă, apoi pe cea stângă

în timp ce englezii se zăpăciră, de uimiți ce erau din pricina impetuoșității și vitejiei americanilor. Bătălia fu câștigată de Benedict Arnold. Generalul Gates, șeful suprem al armatei americane, informă congresul despre victoria împotriva englezilor, fără să menționeze numele victoriosului conducător. Mai mult: Benedict fu scos din cadrele active ale armatei și aruncat într'un post secundar.

A DOUA BĂTĂLIE

După câțiva timp, englezii primind întărituri se pregăteau de un nou atac. Situația americanilor nu era liniștitoare, englezii fiind mai numeroși, lucru foarte important pentru tehnica războaielor de pe atunci. Arnold: ceruse autorizația să lupte ca simplu soldat. Generalul Gates se împotrivi. La acest răspuns, Arnold sări pe cal, alergă pe câmpul de luptă și luă loc la fruntea armatelor americane. În zadar, generalul Gates striga să fie oprit nebunul. Arnold nu era însă singur! Un escadron, apoi regimente și brigăzi îl urmau ca fulgerul. Linile engleze fură străpunse. Generalul Frazer, cel mai bun ofițer-comandant britanic, fu lovit de un glonte și muri. Înfrângerea englezilor fu definitivă. Lupta se dăse tot pe câmpia Saratoga și însemnase o nouă victorie pentru americani. Eroul zilei, Arnold, primise o lovitură care-i sfărâmasese rotula. Fu adus leșinat de pe câmpul de luptă. Numit comandant al trupelor din regiunea Filadelfiei, fu sărbătorit pentru curajul și celebritatea strategice. Cariera lui fu zădărnicească, totuși, de-o afacere administrativă. Judecătorii, cari-și datorau situația intervenției lui Arnold, îl condamnă la o amendă foarte

mare. Arnold, furios, căuta prietenii săi să se răzbune pe acești birocrați, jurându-le răzbunare.

TRATATIVE SECRETE CU INAMICUL

Ajungem acum la pagina neagră a existenței lui Arnold Benedict. Incepu să facă intrigi și prin intermediari intră în relații cu dușmanul de ieri, englezii. Cu

ajutorul lor voia să răstoarne guvernul.

Conversațiile secrete erau ca și terminate, când surveni trădarea. Pe când era dus cu trenul la închisoare, Arnold își mai încercă odată norocul. Isbuti să sară pe un cal, să fugă și să se reintâlnească cu noii săi prieteni.

Survenind pacea între Anglia și Statele Unite, Arnold se duse la Londra.

Într-o zi, întâlnindu-și un vechi concetățean, Arnold îl întrebă: — Ce-ar fi făcut cu mine Americanii, dacă m-aș fi căzut în mână?

— Noi am fi tăiat piciorul eroic dela Saratoga, iar restul l-am fi aruncat la gunoi. Iată de ce pe monumentul dela Saratoga nu figurează decât un picior încălțat cu o cismă, iar în textul comemorativ a fost omis numele eroului.

ANOTIMPUL IDEAL AL SPORTURILOR

Alpiști germani antrenându-se în muzii de lângă frontiera elvețiană.

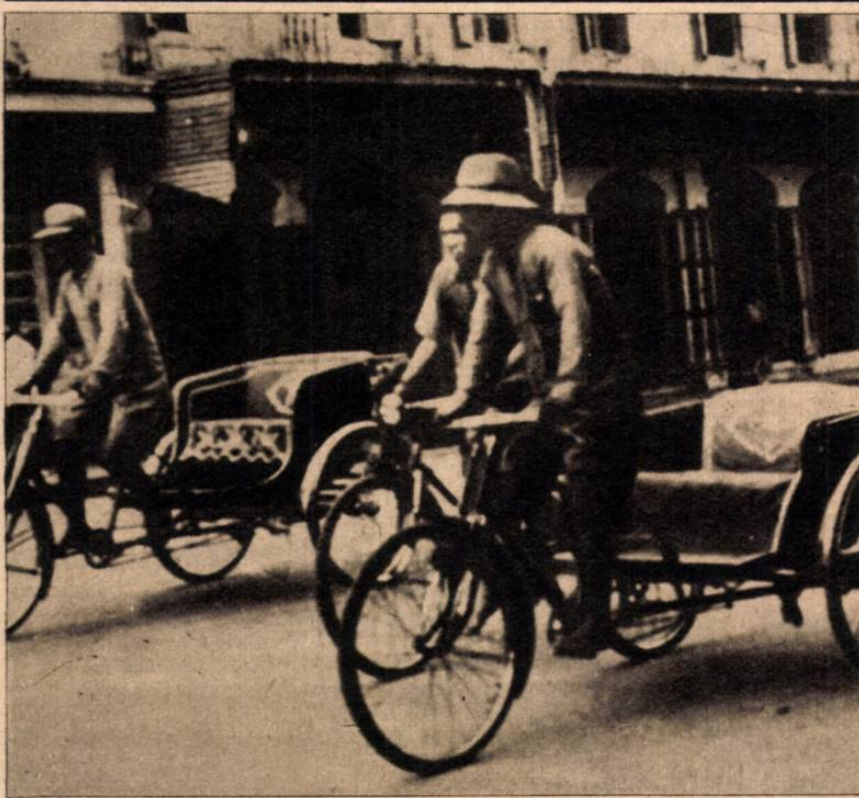
Thailand-ul la ordinea zilei

Un cartier specific din Bangkok supranumit și Veneția Extremului Orient.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revista săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. Cec. Postal 4093. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: un an (52 numere) lei 450; 6 luni (26 numere) lei 240; 3 luni (13 numere) lei 130. Anunțurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor postale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

ACTUALITATEA IN IMAGINI

„RIKSHA”-II SE MODER- NIZEAZĂ.

Se pare că „Riksha”-ii sunt pe cale să dispară. Iată în fotografia noastră, „Taxi-urile Westului”, mănate de pedale, încă un pas și se instaurează motorizarea...

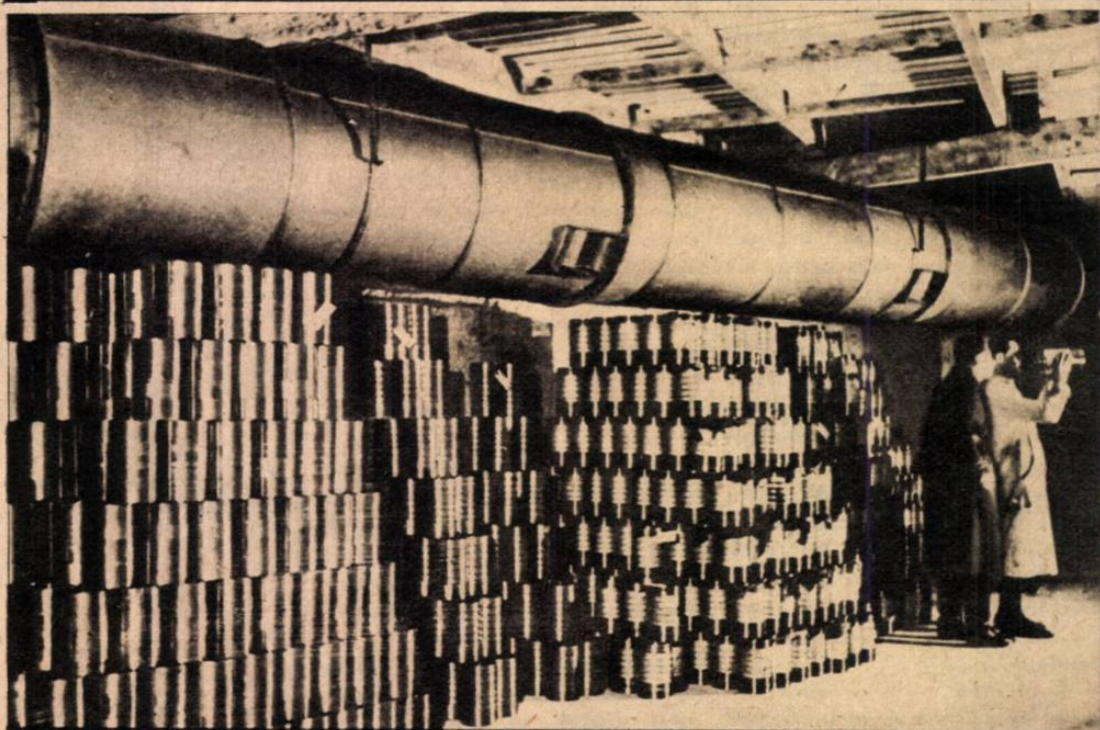
EXPLOZIA APEI...

O mină marină explodând, dă impresia—dela distanță—că apa fierbe.

CRĂCIUN MILITAR PE UN AEROPORT DIN ALBANIA.

Aviatori italieni își fac un „pom de Crăciun” împodobit cu bande de gloanțe, scoase din mitralierele avioanelor.

AU VRUT SĂ SE INARMEZE SUB PĂMÂNT.

Francezii au clădit, în apropiere de Paris, o fabrică subterană de motoare de avion. E inutil să mai spunem că acum această fabrică a fost desființată. Toate piesele au fost puse la dispoziția armatei germane.

PARADĂ LA HAGA.

La 11 Ianuarie a. c. a avut loc la Haga o paradă a formațiunilor SS și N. S. B. (Mișcarea național socialistă din Olanda), în fața conducătorului lor, dl. Ir. Mussert. În fotografia noastră, dl. Ir. Mussert primește defilarea la Haga.

ACEST NUMAR CONȚINE UN SUPLIMENT ILUSTRAT ÎN 16 PAGINI (de toate pentru toți)

ANUL XV No. 733

11 FEBRUARIE 1941

32 PAGINI 12 LEI

D-L GENERAL ION ANTONESCU
Conducătorul Statului Român și
Președinte al Consiliului de Miniștri

Predarea

TRAGICELE EVENIMENTE DIN ZILELE DE 21 — 23 IANUARIE, IN IMAGINI

La Sediul din str. Romei s'au găsit cantități de cartușe
și revolve

Muniții găsite la Casa Studențească din Calea Plevnei

La sediul din Calea Victoriei s'au găsit sticle pline cu
benzină și fitiluri pentru a produce incendii

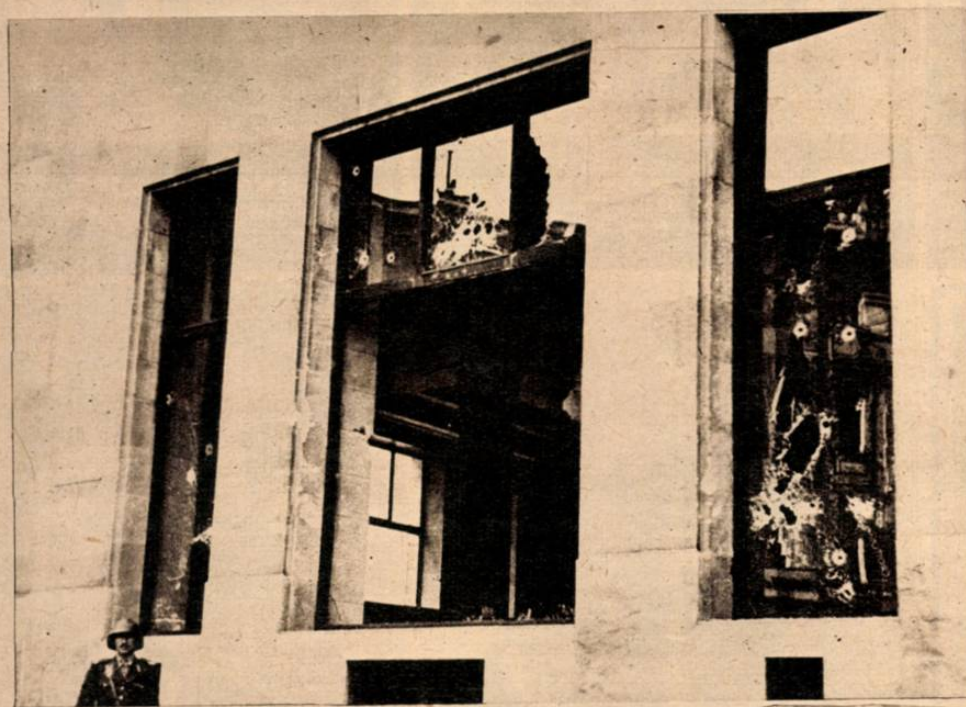
Puști-mitraliere găsite în casa din Alea Vulpache

Magazin devastat

Un magazin de pălării

Ferestrele Palatului Telefoanelor

Depozit de mărfuri

Evacuarea Cazărmei Gardienilor Publici

Femei și copii printre rebeli

NOUII DEMNITARI

D-I GENERAL STOENEȘCU,
Ministrul Finanțelor

D-I GENERAL POTOPEANU
Ministrul Economiei Naționale

D-I GENERAL ZWIEDENEK,
Sub-Secretar de Stat la Ministerul
Economiei Naționale

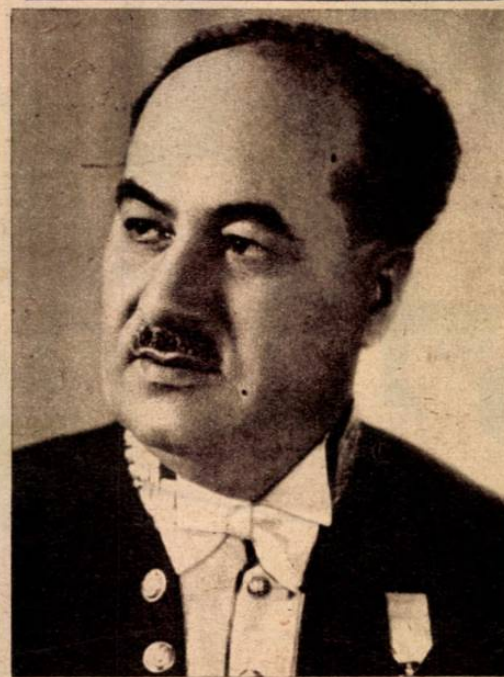
D-I GENERAL GEORGESCU,
Ministrul Comunicațiilor

D-I GENERAL RADU ROSEȘTI.
(Membru al Academiei Române)
Ministrul Educației

D-I ENRIC OTETELEȘANU,
Sub-Secretar de Stat la Ministerul
Educației Naționale

D-I NICHIFOR CRAINIC,
(Membru al Academiei Române)
Ministrul Propagandei

D-I MIHAIL ANTONESCU
Ministru fără portofoliu

Luni 3 Februarie crt. Excelența sa d-l Manfred von Killinger, noul Ministru al Marelui Reich German în București, și-a prezentat scrisorile de acreditare în cadrul unui ceremonial deosebit. Fotografia noastră înfățișează pe d-l Von Killinger la ieșirea din Palatul Regal.

Aci domnește

IBN SAUD

SVONURI, SVONURI... STRUCTURA UNUI IMPERIU ARAB MODERN.

Simburele acestui regat-imperiu este format deci de Nedjed și Hedjaz, pentru care Ibn Saud poartă titlul de rege. Locuște la Er Riad, capitala Nedjedului. Fiul său, emirul Faisal, a fost numit de el, viceregele Hedjazului. Reședința sa e la Mecca.

Țările Assiz și Nedžan și-au păstrat vechii prinți și autonomia lor; orice act de politică externă li-e interzis, directivele dându-le numai Ibn Saud care este singurul calificat să trateze cu puterile străine.

Tratatul de pace cu Yemenul, asigură ultimei vechia autonomie. Yemenul este un stat suveran, cu un șef și o administrație interioară absolut proprii. Frontierele sale au fost rectificate în favoarea Arabiei saudite.

ORGANIZAȚIA INTERIOARĂ

NEDJED — are : 3 milioane locuitori. Capitala : Er Riad. Nedjed este o monarhie absolută, regele fiind în același timp legislator, administrator și judecător suprem. Un anumit număr de șeici formează consiliul regal.

Cu prilejul unei vizite oficiale făcute acum câțiva ani, în Anglia, „Napoleonul Arabiei” s’a interesat în mod deosebit de ultimele realizări tehnice în materie de armament.

În 1935. — Ibn Saud, suveranul Arabiei, vizitează Roma.

Emirul Saud (dreapta) moștenitorul tronului Arabiei, și fratele său Emirul Mohamed

ZILELE trecute a circulat svonul că a fost descoperit un complot împotriva regelui IBN SAUD, suveranul Arabiei saudite. Mai multe persoane au fost arestate și au avut loc chiar câteva execuții. Imperiul lui Ibn Saud, Arabia saudită, este foarte ciudat construită politiceste și merită pentru aceasta o atenție specială. Este cunoscut prea puțin de opinia publică de pretutindeni, cu toate că, mai de vreme sau mai târziu, aceste locuri vor juca un rol capital în războiul din Orientul apropiat. Deaceia se impune să știm anumite lucruri elementare despre Arabia saudită. Sub sceptrul lui Ibn Saud se află Arabia mare, cu o populație de 6 milioane suflete. Capitala regatului este Er Riad, situată în centrul peninsulei. Țara n’are constituție scrisă, iar pavilionul este verde, cu o inscripție arabă în litere albe.

FORMA EXTERIOARĂ A STATULUI

Ibn Saud a fost la origină șecul triburilor nahabite din centrul Arabiei. A profitat de decadentă imperiului otoman pentru a-și lărgi dominația. În 1921, a cucerit Nedjed, proclamându-se sultanul lui; iar în 1927 a fost proclamat regele Hedjaz-ului, pe care-l cucerise între timp și al Nedjed-ului. În același an, supuse cele două sultane Assir și Nedžan, pe care le luă sub protectoratul său. La începutul anului 1934 se război cu Imanul din Yemen; prin tratatul de pace încheiat în Maiu 1934 politica externă a Yemenului depinde de directivele lui Ibn Saud. Încă din Septembrie 1932, imperiul lui Ibn Saud fusese oficial proclamat sub numele de „Arabia saudită”.

Țara este împărțită în 11 districte, în fruntea căror se află șeici.

HEDJAZ — are 2 milioane locuitori. Capitala : Mecca. Constituția decretată la 31 August 1926. Pavilion național : negru, verde, albastru. Monarhie absolută, al cărei șef este regele din Nedjed, care numește un vice-rege. Regele este în același timp legislator, administrator și judecător suprem. Viceregele este asistat de un consiliu de coroană, compus din 6 membri, numiți de rege. Instanța supremă în toate chestiunile importante este regele din Nedjed.

ASSIR — are 750.000 locuitori. Capitala : Abu Aris. Prin tratatul din 21 Octombrie 1926, emirul Assirului a recunoscut suveranitatea lui Ibn Saud. Emirul are mâinile libere în interior. Lui îi incumbă legislația, administrația și jurisdicția. Cele 21 districte ale țării sunt administrate de funcționari, numiți de emir.

NEDJAN — cu capitala la Makhalf. Nedžan este o teocrație, toți locuitorii aparținând unei secte religioase. Ei sînt guvernați de un șef spiritual, care se cheamă DAI, se trage din dinastia Fatimitelor și domnește ca un dictator.

Evoluția navigației

Nu e de mirare dacă problema navigației a ocupat abea în ultimele decenii atenția tehnicienilor și a inginerilor. Progresul tehnic a găsit soluționată problema transporturilor pe apă, sub forma primitivă a navei cu pânze. Altul a fost procesul de evoluție al transporturilor pe uscat. Locomotiva, ca o aplicare a principiilor forței aburilor, este o creație originală și inedită a tehnicii. Trenul a constituit mult timp o problemă tehnică și, după prima realizare a locomotivei lui George

Stephenson, el a reținut încă mult timp atenția inginerilor, cari l'au perfecționat în sensul vitezei și a măriti puterii de tracțiune.

Aplicarea forței aburilor în domeniul navigației, a devenit un imperativ al cercetărilor tehnice, abia după ce problema transporturilor terestre cu ajutorul forței aburilor fusese satisfăcător rezolvată. După ce tehnica a cucerit o importantă victorie asupra spațiului terestru, ea și-a concentrat atenția spre domeniul nemărginit al apelor.

Tehnicienii voiau ca omul să fie cu adevărat regele planetei, care este formată din apă și din uscat. Au pornit deci la cucerirea mărilor. Este interesant de semnalat faptul că progresul tehnic n'a dispărut nici-una din cuceririle tradiționale ale geniului și instinctului omnesc, în domeniul navigației. S'a căutat să se îmbine vechile creațiuni cu noile principii ale progresului tehnic, în scopul de a realiza mijloace de navigație cât mai sigure și cât mai rapide.

Nava cu aburi a apărut în veacul al XIX-lea.

Importanța ei, ca mijloc de transport în timp de pace și ca mijloc de luptă și de asediu în timp de ostilități, este îndeajuns de cunoscută.

Napoleon I-ii, după înfrângerea dela Waterloo, în timp ce era transportat pe bordul unui vas englezesc, spre insula exilului și a morții, a întâlnit, plutind pe valuri, o corabie care lăsa în urma ei un nor de fum.

Întrebând ce era ciudata formă ce văzuse, i s'a explicat că nu este decât aplicarea principiului descoperit de Papiu, în fața oalei în care fierbea apă.

— „Forța aburilor!”... a spus atunci împăratul, dacă ar fi știut de aplicarea ei în domeniul navigației, atunci Anglia n'ar mai fi fost insulară. Aș fi distrus-o.

Tendința inginerilor și a constructorilor navali a fost de a realiza vase care să plutească cu o cât mai mare ușurință, putând să străbată valurile cele mai înalte, fără

IN ULTIMELE 2 VEACURI

Pentru a evita tangajul prea mare, sau clătinațul pe valuri, s'a construit vaporul dublu, cu două prore și două pupe, dar cu puntea unificată.

Vapoarele gemene și-au atins în mod practic scopul urmărit. O interesantă creație a tehnicii din veacul trecut a fost vaporul denumit „Konektor” format din părți mișcătoare legate între ele într'un tot organic. Acest vas plutea ca un șarpe pe apă.

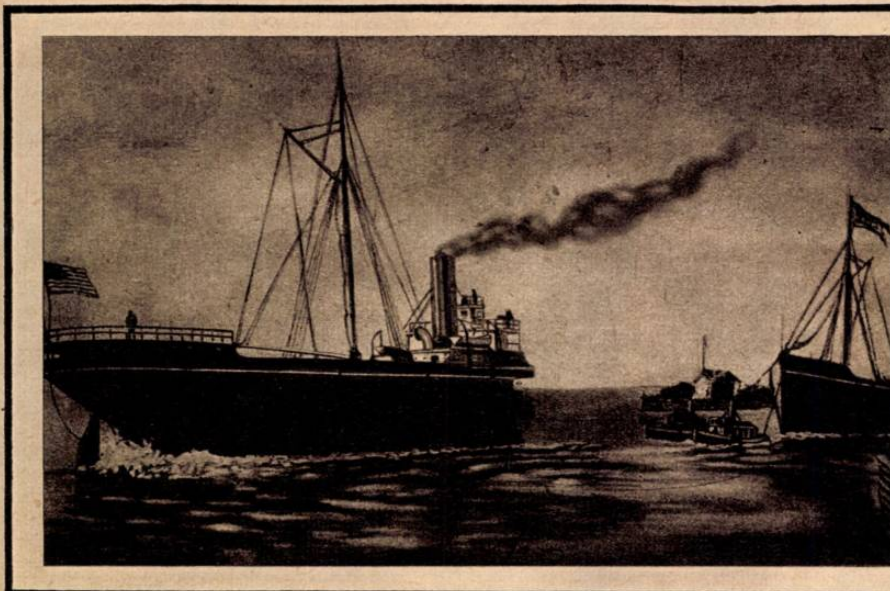
Abea în vremea noastră problema tangajului minim și aceea a despicerii cât mai facile a valurilor și-au aflat soluția satisfăcătoare.

Din toate eforturile tehnicienilor din veacul trecut n'au mai rămas decât amintirea și modelele ciudatelor lor creațiuni cari populează muzeele navale.

Căci marea s'a dovedit mai tare decât realizările omenești.

Forțele uriașe și mereu schimbătoare la a căror presiune trebuie să reziste cheresteaua unui vas care luptă cu apa și vântul, sunt greu de apreciat în grandoarea și efectele lor, punând astfel inginerului naval probleme aproape fără soluție.

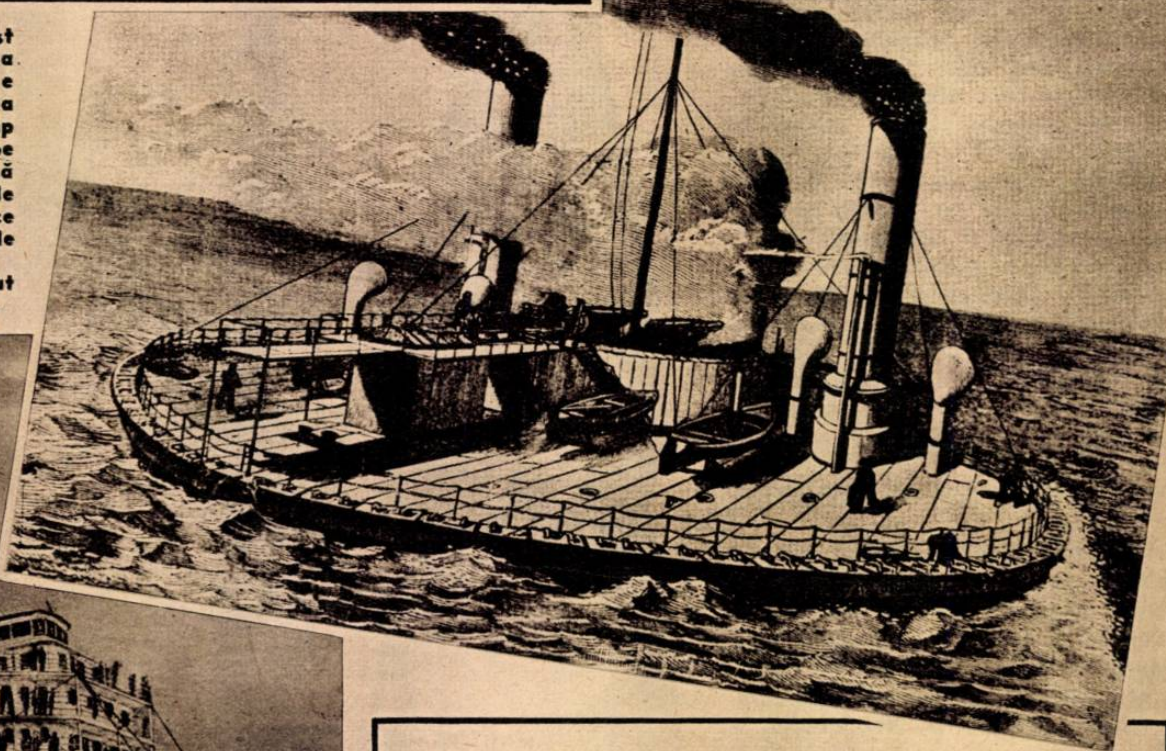
Construcții navale cari apăreau perfecte sub raportul static, realizări ale șantierelor navale

Două jumătăți și totuși un vapor. Vasul „Makinaw” a fost construit în 1890 pe lacul Michigan și era destinat pentru portul New-York. Din cauza mărimii, vasul n'a putut trece prin cele 43 de stăvilare ale lacului Michigan. De aceea a fost tăiat în două jumătăți. Partea mașinilor a plutit prin forță proprie, trăgând pupa după ea, ca pe un șlep. Cele două jumătăți au

— fost unificate în șantierul din Montreal.

„Spinarea de balenă” a fost denumit acest vapor care a traversat Atlanticul în Iulie 1891. Vaporul avea cheresteaua de forma unei balene în timp ce puntea era ridicată pe piloni. Valurile puteau să treacă cu ușurință peste partea de jos a vaporului, în timp ce puntea rămânea în afara de bătaia valurilor. Această idee nu și-a pierdut complet actualitatea

Acest vas rotund ca un cerc este vasul „Admiral Popoff” Cruciașătorul, care în anul 1873, cu prilejul celui de al 5-lea războiu ruso-turc, a adus mari servicii flotei imperiale rusești

